

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

ДРАМАТИЧНО,
ВДЪХНОВЕНО, ИНТЕРЕСНО!
ЕДНО ТАЛАНТЛИВО ПЕРО!

Романтик Таймс

**БАРБАРА Т.
БРЕДФОРД**

ДОМ ПОД ДЪГАТА

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД ДОМ ПОД ДЪГАТА

Превод: Красимира Икономова

chitanka.info

Едно градче нейде в Щатите, на име Кент, събира пътищата на Джейк и Маги, всеки от които бяга от нещо или от някого, в търсене на по-добра съдба. Тъжен и разочарован от един неуспешен брак, двайсет и девет годишният Джейк се премества в Кент. А Маги Сорел — привлекателна чаровница на четирийсет и четири, открива, че в Кент може да бъде не по-лошо, отколкото в Чикаго, където е оставила едно разрушено семейство. Пред двамата има много пречки — петнайсетгодишна разлика във възрастта, проблеми с разводите, душевни трусове. Но какво от това! Любовта побеждава винаги, нали?!

ПЪРВА ГЛАВА

Джейк Кантрел забави скоростта на пикапа, когато наближи езерото откъм ханчето „Боулдърс“, спря и се загледа през стъклото.

Водата на езерото — застинала и спокойна, блестеше като сребро в късната следобедна светлина на този хладен априлски ден. Той вдигна очи към навъсеното небе, изглеждащо бледо и застинало като водата. В пълен контраст бяха издигащите се хълмове около езерото — тъмнозелени от избуялата сочна растителност.

Джейк си помисли отново колко красива е гледката от това място — прекрасен пейзаж от вода и небе. Видяното събуди у него възхищение и му напомни му за друго място, само че не си спомняше точно кое... място, където никога не бе стъпвал, дали бе в Англия, Франция, Италия или може би в Африка, но най-вероятно си го бе представял във въображението си. Някъде, където би желал да отиде някой ден. Ако би имал възможността. Винаги бе желал да пътува, мечтал бе да посети екзотични страни, но през двайсет и осемте си години живот бе ходил само няколко пъти до Ню Йорк и два пъти до Атланта, където сега живееше сестра му Пати.

Засенчвайки очи с ръка, Джейк още веднъж плъзна поглед към ширналото се пространство земя, вода и небе и кимна на себе си. Колко невероятна бе светлината в този ден — сякаш бе попаднал в друг свят.

Светлината винаги го очароваше — както естествената, така и изкуствената. С изкуствената работеше всеки ден, а естествената често се стареше да улови и изобрази върху платното, когато му останеше време да вземе четката и да рисува. Обичаше да рисува винаги когато му се отдаде възможност, макар и да не бе много добър художник. Но това занимание го изпълваше с чувство на удовлетворение, както и създаването на специални светлинни ефекти. Сега се бе хванал да направи осветлението на една къща — нелека работа, която подлагаше на изпитание таланта и въображението му и стимулираше творческите му способности. Той обичаше предизвикателствата.

Колата зад Джек бибипна и изплувайки от мислите си, той натисна с ботуш педала на газта и продължи напред. Насочи се по шосе 45 на север, което щеше да го отведе до път 341 и по него щеше да стигне до Кент. Докато караше, продължаваше да мисли колко необикновено ясно е този ден, с отразената светлина, която му се стори още по-ярка, докато караше на север.

Напоследък бе стигнал до извода, че прозрачната ведра светлина е свойствена за тази част на щата, която някои наричаха северозападна планинска, а други Личфийлд Хилс. Бе красиво и завладяващо, а необикновеното светлото небе, което бе като свръхестествено, го изпълваше с благоговение.

Тази област бе относително нова за него, макар да бе роден и израсъл в Хартфорд и целия си живот да бе прекарал в Кънектикът. Последните четири и половина години прекара в Ню Милфорд и почти никога не бе излизал извън границите на града. Така бе допреди година, след като се раздели с жена си Ейми.

Продължи да живее сам в Ню Милфорд в гарсониера на Банк стрийт, близо цяла година. Тъкмо по това време започна да излиза с колата извън града, като всеки път се отдалечаваше все повече, търсейки ново място, където да се засели в нещо по-добро от гарсониерата — апартамент или, за предпочитане, малка къща.

Преди три месеца край път 341, близо до Кент, откри малка къща, покрита със застъпващи се дъски. Нужни му бяха няколко седмици, за да я почисти, боядиса и да я направи относително обитаема. После обиколи местните магазини, както и разпродажбите, търсейки мебели втора употреба. Изненада се от нещата, които успя да намери, а също и от цените, защото му се сториха разумни. За кратко време успя да направи малката къщичка да изглежда като нова и удобна. Последните му придобивки бяха съвсем ново легло, хубав килим и телевизор, всичките купени от големите магазини в Данбъри. Преди три седмици най-после се нанесе и оттогава се чувстваше като крал в своя замък.

Джейк продължи да кара, като не мислеше за почти нищо особено, освен за това да се прибере вкъщи. Вкъщи. Изведнъж се размисли върху думата.

— Вкъщи — изрече силно на глас. Да, прибира се вкъщи. В своята къща. Испита наслада от мисълта и това му хареса. Вкъщи.

Вкъщи. Вкъщи. Изведнъж думата придоби особено значение за него. Означаваше много.

Хрумна му, че нито веднъж през деветте години брак с Ейми не бе наричал различните апартаменти „дом“. Обикновено казваше „да се върнем в ранчото“, „в гнезденцето“, или нещо подобно.

Сега си даде сметка, че до ден-днешен за него думата „дом“ означаваше къщата в Хартфорд, където родителите му Джон и Ани Кантрел го бяха отгледали, а от няколко години и двамата вече не бяха между живите.

Но малката къщичка край път 341, с дъсчена ограда и спретната градинка, за него представляваше наистина дом, беше рай, място, където намираще спасение. Наоколо имаше ниви, а сред една от тях — хамбар, който той превърна в работилница и ателие. Засега го бе взел под наем, но той толкова му харесваше, че се бе замислил сериозно да го купи. Ако, разбира се, успее да вземе заем от банката в Ню Милфорд. Ако собственикът се съгласи да го продаде. В момента Джейк не бе сигурен в нито една от тези възможности. Само се надяваше.

Освен че беше прилична по размери, къщата бе достатъчно близо до Нортвил, където от няколко седмици Джейк работеше като електротехник. Желаше напълно да се оттегли от Ню Милфорд, защото Ейми все още живееше и работеше там. Не че между двамата съществуваше някаква вражда, напротив — останаха си добри приятели.

По време на раздялата се държаха доста мило един към друг, макар че в началото тя не даваше съгласието си. Най-накрая бе приела. Какво друго ѝ оставаше? От дълго време той се бе отдръпнал от нея емоционално и физически, дори докато живееха заедно в един и същи апартамент в Ню Милфорд. Денят, в който той най-накрая събра багажа си и за последен път ѝ изясни намеренията си, тя извика:

— Добре, Джейк, съгласна съм да се разделим. Но нека си останем приятели, моля те!

Душата му отдавна не беше в тази къща и в момента, готов да я напусне завинаги, той охотно се съгласи. Нали нямаше да навреди никому? Освен това, ако до известна степен предразположи Ейми, толкова по-добре. Бе съгласен на всичко, само и само да се измъкне от нея мирно и без нови скандали.

Джейк се замисли за Ейми. В много отношения той я съжаляваше. Тя не беше лоша по душа. Само че беше скучна, без въображение и имаше лошия навик да разваля удоволствието на човек. С течение на годините му натежа като воденичен камък на шията, с който сякаш го дърпаше към дъното и го докара дотам, че той изпадна в състояние на депресия.

За себе си знаеше, че е находчив, изобретателен и умен. Такъв си беше още от дете. Освен това и в професията си беше добър. Предишният му шеф от „Болтън Електрик“ непрекъснато му повтаряше, че е гениален, що се отнася до осветлението и специалните ефекти. Тъкмо поради това умение, упорития труд и таланта си той успя да постигне нещо в живота. Искаше му се да се издигне още повече, но жена му го задържаше на едно място.

Ейми винаги се страхуваше, че нещата ще се объркат, ако направят нещо, което е извън обичайното, или ако той постигне нещо повече за себе си, та дори и за двамата, за съвместния им живот. Две години по-рано, когато напусна „Болтън Електрик“ и започна самостоятелен бизнес, тя изрази несъгласието си.

— Няма да успееш, ще пропаднеш. И после къде отиваме? Откъде знаеш как се сключват договори? — тя припяваше нервно, със свити и здраво стиснати устни. След като той не й отговори, тя добави: — Ти си добър електротехник, Джейк, но бизнесът не ти се удава.

Забележката ѝ го разгневи. С вперени в нея очи той ѝ отвърна троснато:

— Ти откъде знаеш в какво съм добър? От години не се интересуваш от самия мен или от това какво правя.

Тя го зяпна, явно стресната от думите му, но той казваше истината. Сега, докато си спомняше този епизод, му се стори, че Ейми загуби интерес към него още през втората година от брака им.

Джейк въздъхна леко и за кой ли път се замисли как стана така, че нещата тръгнаха на зле. Двамата бяха израсли заедно в Хартфорд, бяха изживели първата си любов един към друг и се бяха оженили веднага щом завършиха училище. В онези дни бъдещето, пълно с обещания, блестеше пред него.

Имаше мечти и бе изпълнен с амбиция. За съжаление Ейми не притежаваше нито едно от двете. С течение на годините той осъзна, че

тя не само упорито се съпротивлява срещу промените, а и се страхува от тях.

Каквито и планове Джейк да имаше за просперитет, тя винаги го обливаше с леден душ. След пет години брак той започна да усеща, че се дави в тази нейна студена вода.

Бъдещето с Ейми започна да му изглежда толкова мрачно, тъй лишено от надежда за щастие, че най-накрая той започна да се оттегля от нея.

Заета с работа, следвайки обичайния си установен ред, тя така и не забеляза кога той се отдръпна от нея и физически, и душевно.

Неминуемо той започна да има връзки с други жени и откри, че дори не се чувства виновен. Тогава си даде сметка, че между тях всичко е свършено. Поначало Джейк не беше промискуитетен и всъщност изневярата му подсказа, че отношенията им с Ейми са напълно съсипани и нямаше какво да спасяват. Поне той.

Със своите апатия и боязън, при липсата на вяра в него и в способностите му, Ейми разруши брака им. Освен това му отне и надеждата.

Всеки има нужда от надежда... всеки трябва да има мечти. Какво, за Бога, има човек, ако не мечти? А Ейми потъпка неговите.

Все пак той не я обвиняваше, по-скоро я съжаляваше, вероятно защото я познаваше от дълго време, почти цял живот. От друга страна съзнаваше, че всъщност тя не е имала намерение да го засегне.

Ейми даваше толкова малко от себе си, а това означаваше, че просто няма какво да даде. Тя не успяваше да вземе нищо от живота.

Със светла кожа и красива руса коса, Ейми все още беше хубава, но не правеше нищо, за да се освежи. Затова в крайна сметка изглеждаше посърнала и повехнала.

Тя никога няма да се омъжи, изведнъж му хрумна на Джейк и той изпъшка вътрешно. Ще продължи да ѝ изплаща издръжка... вероятно докато умре. Или пък докато той се споминеше. По дяволите, не го е грижа! Беше твърдо убеден, че винаги ще печели пари.

Джейк намали скоростта, когато приближи до бялата си дървена къщичка, влезе в двора и спря пред гаража. Заобиколи и влезе през кухнята.

„Дом“, помисли си и огледа кухнята. Усмихна се. Беше у дома си. Беше свободен. Имаше си свой бизнес и той вървеше добре.

Бъдещето отново бе светло. Все пак мечтите му не бяха умрели. Никой не можеше да му ги отнеме. На душата му бе ведро. Сега вече живееше в хармония със света. По свой собствен начин се отнасяше спокойно и към Ейми. В края на краищата щяха да се разведат и тогава наистина всеки щеше да поеме по своя път.

Ако има късмет, някой ден ще срещне друга жена и ще се влюби в нея. Ще се ожени отново. Надяваше се да си родят дете. Или, може би, няколко. Съпруга, дом, семейство и собствен бизнес. Това бяха нещата, които желаше. Прости, основни неща. В тях нямаше нищо сложно. И все пак Ейми направи така, че да му изглеждат непостижими, защото тя не ги желаше. Не искаше и да имат дете. Дори от това също се страхуваше.

— А ако на бебето му има нещо? — попита го паникьосана тя веднъж, след като той ѝ каза, че иска да имат дете. — Ако се роди с някакъв дефект? Какво ще правим, Джейк? Не искам да гледам недъгаво дете.

Той я изгледа, напълно шокиран, намръщи се и не можа да разбере как тя успя да изрече такива неща. В този момент усети как вътрешно го обзема гняв, който не го напусна много дълго време.

Само преди година той установи, че докато бяха женени, Ейми му беше провалила живота чрез измама. Според него това бе престъпление. Но все пак той ѝ бе разрешил да го направи, нали? Превръщаш се в жертва, ако позволиш това да стане, беше казала веднъж майка му. Беше решил да не го забравя.

Той се опита да помогне на Ейми да се промени, но тя явно не проумяваше какви са намеренията му.

Внезапно Джейк отхвърли мисълта за Ейми. Отвори вратата на хладилника, извади една бира, облегна се на мивката и отпи с удоволствие от студената течност — бирата винаги му се струваше по-вкусна, когато я пиеше от бутилката.

Телефонът иззвъня.

— Ало?

— Джейк, ти ли си?

Той леко се стегна, щом чу гласа.

— Да. Как си, Саманта?

— Добре, Джейк, благодаря. Не си забравил за срещата довечера, нали?

— Не съм, но малко ще закъснея. Току-що се прибирам от работа. Скоро тръгвам.

— Не бързай чак толкова. Днес и аз ще позакъснея. Ще се видим в театъра.

— Добре — погледна часовника в кухнята. Показваше точно пет и половина. — След час?

— Става.

— До скоро — каза Джейк и затвори. Довърши бирата и влезе в спалнята. След като изу ботушите и събу джинсите си, той свали дебелия си пуловер, бельото и влезе в банята да си вземе душ.

Пет минути по-късно облече хавлиения си халат и влезе в малката всекидневна.

Застана пред компактдиск плейъра и обходи дисковете, подредени върху полицата до него. Бе наследил любовта си към класическата музика и операта от майка си. Тя имаше прекрасен глас и го бе запознала с оперите на Верди и Пучини, а също с произведенията на Моцарт, Рахманинов, Чайковски, както и на други големи композитори. Джейк винаги съжаляваше, че майка му не бе успяла да получи подходящо музикално образование, тъй като според него гласът ѝ бе достоен да звучи в операта „Метрополитън“ в Ню Йорк.

Механично се пресегна за едно от любимите си неща — „Тоска“ на Пучини, но след като се загледа известно време в диска с Мария Калас, го върна на мястото му и извади друг — избрани арии от Пучини и Верди в изпълнение на Кири Те Канава. Тя бе любимата му оперна певица. Усили тона, върна се в банята и остави вратите отворени, за да чува музиката.

Като се взря в огледалото на банята, Джейк прокара ръка по брадата си. Да, определено имаше нужда да се обръсне. Насапуниса се и плъзна самобръсначката по кожата си, после изплакна лицето си механично, среса влажната си черна коса, върна се в спалнята и през цялото време слушаше изпълнението на Те Канава, която пееше арии от „Дон Карлос“, „Трубадур“ и „Травиата“ на Верди.

Докато се обличаше в чисти сини джинси, риза на бели и сини карета и тъмносино спортно яке, в стаята още звучеше Верди.

Арията, която Джейк обичаше най-много, бе „Молитвата“ на Тоска. Издири я на компактдиска и седна. Не искаше да закъснява за

срещата със Саманта Матюс, но желаше да чуе и любимата си ария от „Тоска“.

Гласът на Те Канава мощно изпълни стаята и Джейк сякаш потъна в прекрасната музика, която винаги го трогваше с красотата и тъгата си.

Те Канава — Тоска пееше за мъката, за скръбта си, за нещастieto си. Джейк наведе глава назад, върху облегалката на стола, затвори очи и се отдаде на музиката.

Неочаквано сълзи бликнаха от очите му. Испита копнеж за нещо... макар и да не бе съвсем сигурен точно за какво. Тогава разбра... искаше да бъде способен да чувства отново. *Знам, че има още много, помисли си. Животът би трябвало да ми предложи нещо повече.*

Младият мъж се отдаде напълно на музиката, отпусна тялото си и остана съвсем неподвижен дори и след като арията свърши. Докато лицето му с остри черти бе отпуснато, не изглеждаше толкова напрегнато.

След малко Джейк се размърда и изключи компактдиска. След пет минути трябваше да бъде в Кент, а пътят щеше да му отнеме повече време.

Излезе откъм кухнята и изтича към пикапа си.

По пътя към Кент си мислеше за предстоящата среща със Саманта Матюс. Беше се запознал с нея преди няколко седмици, докато работеше по осветлението в голяма къща близо до Вашингтон. Тя живееше в града — беше дизайнерка и произвеждаше необикновени ръчно изработени материи, които собственикът на къщата — негов настоящ клиент, използваше за украса на дома си.

Един ден, когато и двамата със Саманта бяха там, се заприказваха над чаша кафе. Тя прояви интерес да чуе повече за специалните светлинни ефекти, които той създаваше в къщата и около нея.

Няколко дни по-късно му телефонира с предложение. Покани го да работи заедно с нея на сцената на непрофесионална група артисти, с които се запознала в Кент.

Той се съгласи да отиде в театъра. Срещата бе предвидена тъкмо за тази вечер. Нямаше представа какво да очаква и не бе сигурен дали ще бъде първото му и последно отиване.

Макар и да не бе го споделил със Саманта, той бе много възбуден, че ще работи в театър дори и с аматьорска група. Би било чудесно предизвикателство, даващо му възможността да научи повече.

Докато шофираше към Кент, мислите на Джейк Кантрел се въртяха около техническите подробности по осветлението. Той нямаше никаква представа, че животът му ще се промени, и то толкова дълбоко, че никога вече няма да е същият.

По-късно, когато мислите му го връщаха към тази вечер, той си припомняше тогава колко обикновено му изглеждаше всичко. Задаваше си въпроса защо не бе усетил, че щеше да се случи нещо значително, как не бе осъзнал, че това бе пътуването на живота му.

ВТОРА ГЛАВА

Саманта Матюс вдигна очи от текста на пиесата, върху който нанасяше бележки, взря се в приятелката си Маги Сорел над масата и се намръщи.

— Защо сега ми казваш, че не съм избрала пиеса, която се хареса? Още щом раздадох ролите, всички веднага научиха репликите си!

— Не съм споменавала такова нещо! — протестира Маги. — Попитах те защо си я избрала. Просто си мислех на глас. Честна дума.

— Не знам дали мислиш на глас или не, но думите ти прозвучаха критично.

— Грещиш, Сам.

— Все пак изрази съмнение.

— Не е вярно. Никога не съм се съмнявала в теб или в онова, което правиш. Наистина само се зачудих защо си избрала точно тази пиеса, и толкова.

Саманта кимна.

— Добре, вярвам ти. Знам, че си ми истинска приятелка, която винаги е била с мен в добро и в зло. Най-добрата ми приятелка на света.

— Както и ти на мен — измърмори Маги. — Хайде, кажи ми. Защо избра „Тежко изпитание“?

— Защото миналата година, преди ти да дойдеш да живееш тук, направихме „Ани, хващай пушката“ и не желяех отново да се захващам с мюзикъл. Искаше ми се да поставим някаква драма. За предпочитане — от голям, все още жив американски драматург, затова избрах пиеса на Артър Милър. Но трябва да ти призная, че има и друга причина...

— Защото я направихме в Бенингтън преди много години — прекъсна я Маги усмихната. — Затова, нали?

Саманта се облегна на стола и за миг изгледа напрегнато приятелката си, а после бавно поклати глава.

— Не, не затова.

— Аз пък си мислех, че си се спряла на нея по сантиментални причини — Маги сви рамене. — Голяма съм глупачка.

— По сантиментални причини ли? — повтори Саманта.

— Разбира се. Бяхме деветнайсетгодишни и тъкмо се сприятелявахме. Всъщност станахме много близки приятелки. И двете се бяхме влюбили за пръв път и за пръв път участвахме в пиеса, и тя беше точно „Тежко изпитание“. Годината беше много специална за нас, но ти вече сигурно си забравила.

— Не съм, помня тази година в колежа. Беше 1971. Всъщност онзи ден се бях сетила за онова време. В известен смисъл си права. Избрах „Тежко изпитание“, защото исках да играя на сигурно, освен това много добре познавам пиесата. Но когато ти казах, че съм се спряла на нея по други причини, то е защото Артър Милър живее в Кънектикът, а нашата театрална група също е от Кънектикът. Така че ако желаете, можеш да ме наречеш „сантиментална“, Маг.

— Ти си сантиментална по душа, макар да се преструваш, че не си.

— Може и да съм — усмихна се Саманта. — Макар че се намират и хора, които твърдят, че налагам мнението си.

— Но ти наистина умееш да го правиш! — отвърна ѝ със смях Маги.

— Много ти благодаря, приятелко. Както и да е, да се върнем към пиесата. Ти също я познаваш много добре и това във всеки случай ще ти помогне, когато се захванеш със сценографията.

— Съзнаваш, че много се безпокоя за цялата тази работа, нали, Сам? Как ме придума да се съглася! Та аз никога в живота си не съм правила сценография на пиеса.

— Но си декорирала красиви стаи, особено напоследък, а освен това винаги има пръв път. Ще се справиш, ще видиш.

— Да можех и аз да съм толкова уверена, колкото теб. Да ти кажа истината, просто не знам откъде да започна. Снощи прочетох цялата пиеса и нищо не ми дойде наум. Сигурна ли си, че няма кой друг да направи сценографията?

— Няма, Маги. Освен това в момента страдаш от сценична треска и това е съвсем естествено. Слушай, ще се справиш още щом вземеш молива и започнеш да скицираш. Повярвай ми.

— Не съм съвсем сигурна, че трябва да го направя, Сам. Винаги, когато съм ти се доверявала, съм имала само неприятности.

— Не е вярно — възрази й Саманта и отмести стола си от масата. Изправи се и закрачи по сцената, жестикулирайки.

— Ще се наложи да изградиш някакъв основен сценичен проспект, Маг. Мебелировката трябва да напомня за съответния период. Явно ще бъде в ранен американски стил. Но ти си специалистката по мебелите, така че въобще не знам защо ти го казвам.

Саманта се извърна, за да погледне приятелката си.

— Нещо драматично ми се върти в главата, нещо действително необикновено за фон. В черно и бяло, може дори малко сиво, да звучи като картина в сиви тонове. Ти какво мислиш?

Маги скочи и отривисто кимна.

— Точно така! Разбирам какво искаш да кажеш. Трябва да бъде нещо студено, нещо наистина мрачно, а едновременно с това да прави впечатление. Смятам, че трябва да бъде нестандартно, необикновено — да изненадаме публиката — Маги повдигна вежди. — Не си ли съгласна?

Саманта й се усмихна.

— Разбира се. Знаех си, че ще лапнеш въдицата, щом тоя твой ум заработи. Толкова си талантива, Маги! Имаш богато въображение и съм сигурна, че ще измислиш нещо подходящо.

— И аз се надявам, не бих искал да те изложам... — спря, замисли се и добави: — В края на седмицата смятам да отида до Ню Йорк, за да взема някои книги по сценография.

— Чудесно. Не, почакай, няма нужда да ходиш чак до Манхатън. Потърси в книжарниците във Вашингтон и в Кент. Там имат всичко — от игла до конец.

Двете жени стояха в центъра на сцената и обсъждаха идеите за фона и сценографията. След малко Маги взе скицника си и бързо започна да рисува, като през цялото време слушаше какво й говори Саманта и й кимаше.

И двете бяха четиридесет и три годишни и изглеждаха добре, но бяха съвсем различни на вид, а и като личности.

Саманта Матюс бе средна на ръст, слабичка, с преждевременно побеляла коса, късо подстригана. Сивият свят съвсем не я

състаряваше, тъй като имаше младежко лице и свежа кожа. Големите ѝ раздалечени очи бяха тъмнокафяви и невероятно живи. Енергична и пълна с ентузиазъм, тя бе винаги отзивчива и приятелски настроена и ако възникнеше нужда някой някъде да поеме нещата в ръцете си, тя бе насреща. Бе изключително мил човек, с добро сърце и с нея бе лесно да се разбереш.

За разлика от нея, Маги Сорел бе висока, стройна, с ясни светлосини очи. Гъстата ѝ кестенява коса бе стилно сресана назад и меко обгръщаше раменете ѝ. Въпреки че лицето ѝ бе с остри черти и по-скоро впечатляващо, отколкото красиво, тя определено бе привлекателна.

Движенията на Маги бяха плавни и грациозни. Макар да приемаше нещата по-спокойно, тя бе също толкова дейна и предприемчива, колкото и Саманта. Единствено стилът ѝ бе различен: бе по-въздържаната, по-тихата и резервираната от двете. Въпреки всичко бе енергична жена, пълна с живот и оптимизъм.

Дори в начина си на обличане всяка от тях бе върна на себе си. Тази вечер Саманта бе облякла, както казваше, „униформата“ си — сини джинси, бяла памучна блуза и черно габардинено сако с месингови копчета. Обута бе с лъснати черни ниски обувки и бели чорапи.

Маги бе с дълга кафява пола от велур, с велурени ботуши в подобен цвят, кремава копринена блуза, а върху раменете си бе заметнала кафяв кашмирен пуловер.

Двете жени имаха свой собствен, небрежно-елегантен и непринуден стил, който отразяваше верния им усет за това какво им отива.

Много добри приятелки от студентски години, те си останаха близки, макар и дълги години да ги деляха хиляди километри. Стараеха се да се срещат доста често — поне два пъти годишно, а открай време разговаряха по телефона веднъж седмично. Две години по-рано Маги се бе преместила в Кънектикът, след като животът ѝ ужасно се бе объркал и оттогава пак станаха неразделни.

Хлопането на вратата в дъното на залата стресна и двете жени и те подскочиха. Механично се завъртяха и се взряха в слабо осветената зала.

— Трябва да е Том Круз! — обяви Саманта с доволен вид и махна с нетърпение към мъжа, който крачеше по пътеката към сцената.

— Том Круз ли? — изсъска Маги, като хвана ръката на Саманта, проследявайки тревожно погледа ѝ. — Защо не ме предупреди, за Бога? Да не би да се е преместил тук? Да не би да проявява интерес към театралната трупа? Боже мой, дали не идва от любопитство и за разнообразие да изиграе една роля тук? В такъв случай никога няма да мога да направя сценографията! Особено ако такава звезда, ми се върти наоколо.

Саманта избухна в искрен смях.

— Доколкото знам, мистър Круз все още живее в Калифорния, но би могла да го сбъркаш с този, който идва насам, затова го наричам „Том Круз“.

Маги пусна ръката на Саманта, когато мъжът стигна до сцената ѝ се доближи до тях.

— Извинявайте, че закъснях — обърна се той към Саманта, протегна ръка и се здрависа с нея.

— Няма проблем. Ела и се запознай с приятелката ми. Маги, това е Джейк Кантрел. Джейк, това е Маргарет Ан Сорел, обикновено я наричаме Маги. Тя е специалист по вътрешна архитектура и ще бъде сценограф на пиесата. Маги, Джейк е гений по отношение на осветлението, и специалните ефекти. Надявам се да се присъедини към малката ни групичка и да работи за нас. Ние наистина имаме нужда от специалист от неговия калибър.

Джейк се усмихна леко на Саманта, с което пролича срамежливостта му, а после се обърна към Маги.

— Много се радвам да се запозная с вас — произнесе той учтиво и протегна ръка.

Маги я пое. Пръстите му бяха хладни, но той стисна ръката ѝ силно.

— Аз също се радвам — отрони тя.

За малко останаха загледани един в друг.

Маги си мислеше колко красив изглежда и веднага си даде сметка, че той въобще не го осъзнава. „Личи си, че има много грижи“, си каза, когато забеляза тъгата в очите му.

Джейк реши, че никога в живота си не е срещал подобна жена — така красиво облечена и с толкова приятна външност. Изведнъж се

възхити на тази жена, която го гледаше замислено със спокойните си интелигентни очи.

ТРЕТА ГЛАВА

Тримата седнаха край масата, сложена върху сцената, и Саманта подаде на Джейк копие от пиесата.

— Благодаря — каза той, хвърли му бегъл поглед, а после вдигна очи към нея, когато тя додаде:

— Както виждаш, заели сме се със „Салемските вещици“ и смятам, че трябва да я прочетеш колкото се може по-скоро — хвърли му широка усмивка и продължи: — Всъщност тази вечер се събрахме, за да се запознаем. Надявам се, че към края на седмицата — може би в петък или събота, тримата бихме могли да се видим отново, за да направим първото по-подробно обсъждане на сценографията и осветлението. Дотогава и ти ще имаш представа какво се изисква от теб.

— Пиесата ми е известна — отвърна Джейк и я изгледа остро. — И то много добре. От гимназията. Освен това преди няколко години гледах и нейна постановка. Винаги съм харесвал Артър Милър.

Ако Саманта се изненада от думите му, тя умело го прикри. Задоволи се само да кимне и измърмори:

— Чудесно, радвам се, че познаваш пиесата. Това, в края на краищата, ще ни спести доста време.

— Когато ми се обади по телефона, ти споменах, че никога досега не съм работил на сцена — каза Джейк. — Но съм сигурен, че за тази работа е нужно човек действително да се захване с мерак. Цялото осветление би трябвало да подчертава драмата на сцените, които се разиграват, за да се създаде нужната атмосфера. Смятам, че в „Салемските вещици“ би трябвало да има... тайнственост и дълбока мистериозност. Също и разбулване, непременно да се наблегне на разкритието. Според мен е важно зрителят да усети времето, както и мястото. В случая това е Салем, в щата Масачузетс, през седемнайсетия век. Много важно е да има свещи, както и специални ефекти. Необходимо е да се постигне ефектът между зора и мрак. Спомням си, имаше една кошмарна сцена в гората. Ще има нужда от

интересни съчетания между светлини и сенки... — той спря, замисляйки се дали не е казал твърде много и не се е изложил като последния глупак.

Джейк се облегна на стола и се вторачи в жените. И двете го наблюдаваха захласнати. Усети, че се изчервява и изведнъж това неимоверно го притесни.

Маги, която бе насочила към него цялото си внимание, разбра, че той ненадейно изпита неудобство, но не можеше да проумее каква бе причината. С намерението да го отпусне, бързо каза:

— Съвсем прав сте, Джейк. Самата аз доста добре познавам пиесата, но съзнавам, че ще ми е трудно да направя сценографията. И на мен, както и на вас, ми е за пръв път. Може би в процеса на работата ще направим така, че да си помагаме. Саманта е съвсем права, когато предлага да се срещнем отново в края на седмицата. Тогава вече ще сме имали възможност да опресним впечатленията си от пиесата — добави с усмивка. — На мен ще ми е удобно в петък или събота — хвърли поглед към Саманта, а после пак насочи очи към него. — Кой ден предпочитате?

— Събота — отговори Саманта.

Джейк мълчеше. Обхвана го чувство за неудобство. Двете жени не поставяха под съмнение, че ще се включи в екипа, обаче той самият все още не бе се решил. Замисли се дали преди малко не е наговорил повече неща, отколкото трябва, и така ги е подвел да повярват, че вече се е съгласил.

— Петък ли предпочитате, Джейк? — попита Маги.

Той поклати глава.

— Не, не знам. Аз... — изведнъж се спря, тъй като не бе готов да поеме ангажимента. Все пак би му отнело твърде много време, а го чакаше и друга работа. Освен това имаше разлика между него и тези две жени. Те бяха толкова сигурни в себе си, сякаш идваха от друг свят — такъв, какъвто той въобще не познаваше. Имаше и още нещо: те съвсем сериозно възприемаха любителската театрална трупа. Сигурно са решили да направят една наистина добра постановка. Чувал бе, че Саманта Матюс е перфекционистка, няколко дни по-рано клиентът му във Вашингтон го подчерта в разговор с него. Даваше си сметка, че тя ще държи да се работи здраво и ще има безброй изисквания. „По-добре да се измъкна“, си помисли.

Няколко пъти направи опит да заговори, погледна Саманта и каза:

— Съгласих се да дойда тази вечер, защото винаги ми е интересно да разширявам кръгозора си, затова ми хареса и идеята да направя сценичното осветление. Но имам чувството, Саманта, че с колежката си ще искате от мен изцяло да се посветя на тази задача, а аз не съм готов да го направя. Искам да кажа, че имам доста ангажименти. Работя до късно вечер...

— Не избързвай толкова, Джейк — прекъсна го Саманта. — Маги и аз също до гуша сме затънали в работа. Всяка от нас трябва да печели, за да живее — отново му се усмихна широко и добави: — Няма да ти натежи чак толкова. Веднъж щом подготвиш специалните ефекти, не ти остава друг ангажимент. Оттам нататък започвам аз. Имам няколко добри сценични работници и електротехник, които ще ми помагат.

— Осветлението не е лесно — отвърна той. — Всъщност е много сложно, особено за тази пиеса.

— Прав сте — намеси се Маги. — Но и аз ви моля да поразмислите. Според онова, което Сам ми разказа какво сте направили в къщата на Брус, вие наистина си разбирате от работата. Вижте, представям си как се чувствате, самата аз започнах свой бизнес само преди няколко месеца и практически цялото ми време е заето. Обаче смятам, че ще науча много неща от този пръв опит в театъра — усмихна му се подкупващо.

Той се обърна към нея, погледна я право в очите и усети как кожата на гърба му настръхва. Маги Сорел не бе красива в общоприетия смисъл. Но тя бе привлекателна, интригуваща, жена, подир, която мъжете се обръщат, за да я изгледат отново. От нея лъхаше една елегантност, която идваше не толкова от дрехите ѝ, колкото от самата нея. Той изпита странното усещане, че тя го привлича и инстинктивно се отдръпна. Никога не бе срещал подобна жена и не бе сигурен дали желае да я познава по-отблизо.

След като той не отговори, Маги продължи:

— Още в началото казахте, че сте се надявали да научите нещо. Всъщност, Джейк, и двамата ще се облагодетелстваме по безброй причини. Например от една страна, е рекламата. Ще заговорят за нас, а това няма да се отрази зле на вашия или на моя бизнес. Както и да е,

вече стигнах до извода, че така имам възможност да се срещна с потенциални клиенти.

— Браво! Казано като от професионалист! — възкликна Саманта. — Маги е права, Джейк, това ще ти се отрази благотворно по най-различни начини.

След като той продължаваше да мълчи, тя го попита:

— Какво ще загубиш в крайна сметка?

Той постоя нерешително още известно време и най-накрая обобщи:

— Имам предвид времето, което е необходимо. Не мога да оставя бизнеса ми да страда.

— Никой от нас няма да го направи — изтъкна му Маги. — Хайде, Джейк, опитайте. Аз поне ще постъпя така. Цялата работа е много предизвикателна, а аз обичам предизвикателствата. А вие? — и не дочакала отговора му, добави: — Във всеки случай смятам, че ще ни бъде много приятно.

Преди, да успее да откаже, той вече се бе съгласил. На себе си обаче се зачуди какво прави, защо се заангажира така. За да го прикрие, додаде бързо:

— Ако ми дойде много, ако пречи на работата ми, ще се наложи да прекъсна. Разбирате ме, нали?

— Естествено — отвърна Саманта.

— Какво ще кажете за следващата ни среща, Джейк? Петък или събота предпочитате? — попита го Маги.

— В събота определено е по-добре — отвърна й Джейк. — В петък работя до късно, а също и в събота сутрин. Да речем събота следобед? Късно следобед?

— Съгласна съм — каза тихо Маги.

— Споразумяхме се! — извика Саманта въодушевено. — Ще бъдем чудесен екип! Ще ти хареса, Джейк, ще видиш. Ще набереш полезен опит. Направи ми впечатление онова, което каза по-рано — за осветлението в пиесата. Идеята ти е чудесна. Според мен ти вече си почти готов.

— Надявам се — отвърна той, опитвайки се да не се издаде, че е доволен от комплимента. — Винаги съм смятал, че тази пиеса е много силна.

— Да, така е, но е и страшничка в известен смисъл, като се замислиш за всички лъжи, за тези ужасни лъжи, които хората изричат — отбеляза Маги.

Оставаха няколко минути до девет часа, когато Джейк бе отново в кухнята си. Установи колко е гладен едва когато отвори вратата на хладилника и извади студена бира.

След като отпи няколко глътки, той влезе във всекидневната, постави спортното си яке върху облегалката на един стол и се върна в кухнята. След няколко минути отвори консерва с телешко и бурканче с туршия, за да си направи сандвич.

Отнесе чинията и бирата във всекидневната, постави ги върху малката стъклена масичка, седна и включи телевизора с дистанционното.

Джейк си мислеше за постановката на „Салемските вещици“ и за двете жени, с които се бе разделил преди малко. Макар и коренно различни, те бяха много приятни и му харесаха. Може би затова се остави да го убедят да направи осветлението на пиесата. Сега съжаляваше, че се бе поддад. Със сигурност тази авантюра щеше да донесе повече ядове, отколкото заслужаваше. „Как се оставих да ме подхлъзнат?“

Изведнъж телевизията му омръзна, той я изключи, облегна се на стола и замислено отпи от бирата.

След малко Джейк стана, отиде до прозореца и се загледа в нощното небе. Зачуди се какво ли представлява в действителност Маги Сорел, но си каза, че никога няма да я опознае достатъчно, за да го разбере.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Маги Сорел ненадейно се събуди, запали лампата върху нощната масичка и погледна будилника. Беше едва три и половина.

Изохка вътрешно и угаси светлината, след което се пхна под завивките и се опита да заспи отново. Но мислите ѝ запрепускаха около всекидневната и библиотеката на къщата в Роксбъри, която декорираше за свой клиент. Различни мостри от платове, килими, видове бои и лакове за дърво се завъртяха в главата ѝ. При това в комбинация с Джейк Кантрел, който непрекъснато навлизаше в мислите ѝ. У него имаше нещо силно привлекателно, освен това бе необикновено красив. Но не го съзнаваше, помисли си тя отново, както преди няколко часа. После си спомни тъгата, която откри в светлозелените му очи. Какво ли се бе случило в живота му?

Явно някой е наранил този мъж, и то дълбоко. Погледът му беше поглед на психично разстроен вследствие на тежки преживявания.

„Жена е виновна!“ — реши за себе си Маги, която продължаваше да мисли за Джейк, и въздъхна. Жени. Мъже. Жестоко е онова, което си причиняват един на друг в името на любовта. Понякога то граничи с криминалното. Поне за нея бе така, след като съпругът ѝ постъпи толкова чудовищно.

В един момент Майк Сорел я унищожи напълно, все едно че я прониза с нож. Обаче преди това той бе убивал душата ѝ в продължение на години.

Голямата каша се случи преди две години, но споменът за това все още не бе заглъхнал. Въпреки че болката се бе поутоложила до известна степен, имаше моменти, когато отново се впиваше в нея и я изненадваше с остротата си. Маги се опитваше да прогони неприятните спомени, но те не я оставяха.

„Другият месец ще стана на четирийсет и четири години — помисли си. — На четирийсет и четири.“ Струваше ѝ се невъзможно. Времето препускаше със скоростта на светлината. Къде отидоха всичките тези години? Всъщност отговорът ѝ бе известен: Майк Сорел

ги бе погълнал. Да, тя бе посветила по-голямата част от живота си на Майкъл Уилям Сорел — адвокат по професия и баща на близнаците им, Хана и Питър, и двамата студенти, които скоро щяха да навършат двайсет и една години.

Тримата излязоха от живота ѝ и тя се приучи да живее без тях, но все още я болеше, когато се сетеше за децата си. Те взеха страната на баща си, макар че тя с нищо не бе съгрешила. Той беше виновният. Но той беше и онзи, който печелеше многото пари и вероятно този факт натежа при избора на Хана и Питър.

Колко е ужасно да осъзнаваш, че децата ти са алчни, ненаситни и егоистични, след като си направил всичко възможно да ги възпитаеш както трябва и си се постарал да им създадеш правилна ценностна система. Но... ето че те ѝ доказаха, че не е успяла да постигне нищо с тях.

Когато взеха страната на баща си, те дълбоко я нараниха. Тя ги бе родила, отгледала, грижила се бе за тях, когато бяха болни. Винаги е била на тяхно разположение и цял живот ги бе насочвала. Онова, което децата ѝ сториха, беше отвратително. Те захвърлиха всичките грижи, които бе положила за тях, в лицето ѝ. Отхвърлиха любовта ѝ, сякаш тя въобще не им беше нужна.

В известен смисъл хладнокръвният им отказ от нея я бе изумил повече отколкото грозното предателство от страна на Майк. Той я остави, когато бе на четирийсет и две години, заради по-млада жена — двайсет и седем годишна — адвокатка в някаква чикагска фирма.

„Но успях да го преживея, каза си Маги, и то благодарение главно на Саманта.“

Саманта ѝ подаде ръка преди две години, в един ужасен майски ден — на рождения ѝ ден, когато вече бе свикнала с мисълта, че ще го прекара сама.

Хана и Питър посещаваха колежа Нортуестърн, но бяха прекалено заети със собствения си живот, за да отделят време да отпразнуват рождения ден на майка си. Баща им беше заминал същата сутрин в командировка, без да ѝ пожелае честит рожден ден. Явно бе, че дори не си е спомнил за него.

Тази майска сутрин, докато Маги седеше сама в кухнята на апартамента им на Лейк Шоър Драйв, се чувстваше чудовищно самотна. Без съпруг и без деца. Родителите ѝ отдавна бяха умрели, още

когато тя беше дете. Точно в онази сутрин усети с изключителна острота, че е изоставена, отхвърлена, непотребна вече на никого. Дори сега, толкова време след този случай, тя не бе в състояние ясно да формулира чувствата си в онзи момент, но беше жестоко депресирана и разстроена. Както никога преди.

Когато телефонът звънна и тя отговори, чу напевния глас на Саманта.

— Честит рожден ден, мила приятелко, честит рожден ден, мила Маги, честит рожден ден! — Думите на Саманта я накараха да избухне в сълзи. Помежду риданията ѝ обясни, че прекарва рождения си ден сама, защото децата нямат време за нея, а Майк е заминал в командировка.

— Грабваш една чанта, отиваш до летището и се качваш на самолета за Ню Йорк! Незабавно! — извика Саманта. — Ще се обадя да запазя стая за двете ни в „Карлайл“. Понякога отсядам там и обикновено ми намират нещо свободно. Вечерта ще те изведе из града. Ще отидем на някое много специално място. Така че те искам с най-хубавите ти дрехи!

Когато се опита да протестира, Саманта я отрязва:

— Не желая да слушам никакви извинения. Освен това не приемам отказ. Самолети има на всеки час. Просто хвани някой и долети до Ню Йорк. Чуваш ли ме добре? Ще се срещнем в хотела.

Вярна на думата си, когато Маги пристигна, Саманта беше там, изпълнена с топлина и любов, със съчувствие и подкрепа. Прекараха чудесно двата дни в Манхатън, ходиха по магазините, ядоха в луксозни ресторанти. Направиха и задължителните неща — посетиха нашумяло театрално представление на Бродуей, разгледаха музея „Метрополитън“, намериха време да говорят надълго и нашироко, спомняйки си за времето, прекарано в колежа Бенингтън, където се запознаха, и за живота им по-нататък.

Саманта се омъжи няколко години след Маги. Съпругът ѝ беше британски журналист на работа в Ню Йорк. Връзката между нея и Ангъс Макалистър започна, когато тя бе на двайсет и пет, а той — на трийсет и една години. Бракът им бе щастлив, но пет години по-късно

Ангъс загина при самолетна катастрофа на път към Близкия изток, където отиваше, за да пише материал.

Около половин година по-късно Саманта, която нямаше деца, се върна да живее отново във Вашингтон, щата Кънектикът. Там имаше наследствена къща от родителите си. Едно време я използваша за уикендите. Макар и с разбито сърце, тя някак си успя да овладее мъката си. Не се омъжи обаче повторно, макар в последвалите години в живота ѝ да се бяха появили няколко мъже.

В един момент, по време на онова пътуване на рождения си ден, Маги я попита защо не се е омъжила. Саманта отговори в присъщия си колоритен стил:

— Не съм намерила мъжа, когото трябва, мила. Копнея да се влюбя дълбоко в някого, както беше с Ангъс. Искам да почувствам как стомахът ми се свива, а коленете ми омекват — засмя се, а после добави: — Мечтая тази любов да ме помете, да падна в прегръдките му, в леглото му и в живота му и там да остана завинаги. Така би трябвало да бъде, иначе не си струва. Все още чакам да срещна такъв мъж.

По-късно, в самолета за Чикаго, Маги призна пред себе си, че с времето бракът ѝ с Майк все повече се разрушава. Нямаше представа какво да направи. Но не и той. На следващия ден се върна от командировката. Влезе в апартамента, директно обяви, че я напуска заради друга жена и моментално се изнесе.

Щом като шокът попремина и Маги се съвзе до известна степен, тя започна да чисти и да подрежда бъркотията, която Майк бе причинил с неочакваното си заминаване.

Започна процедура по развода, апартаментът бе обявен за продан и щом намериха купувач, тя се премести на изток, в родния си град Ню Йорк.

Живя там шест месеца, в малко студио под наем. Родителите ѝ бяха починали, тя нямаше семейство и бе загубила връзка с всичките си стари приятели от младини. Там се чувстваше самотна.

Не бяха нужни много убеждения от страна на Саманта, за да я накара да потърси къща в северозападната част на Кънектикът.

Саманта я убеди и отново да започне работа като декоратор по интериора. Преди години се захвана с една просперираща чикагска

фирма за вътрешно обзавеждане и цялата атмосфера там много ѝ хареса. В края на краищата напусна по настояване на Майк.

Но сега изпълни онова, което предложи приятелката ѝ, и окачи фирмата си още щом се пренесе в малката си къща в колониален стил в Кент. Къщата — по нейно мнение истинско бижу, бе само на няколко мили от Вашингтон, където живееше Саманта.

Благодарение на многобройните контакти на Саманта Маги бързо си намери поръчки за вътрешно обзавеждане. Бяха дребни неща, обаче благодарение на тях тя навлезе отново в работата на декоратор и парите, които изкарваше, ѝ помагаша да изплаща част от ипотеката.

Саманта — вечният оптимист, непрекъснато ѝ повтаряше, че няма да мине много време и ще дойде истинската голяма поръчка. Маги ѝ вярваше, защото самата тя се надяваше.

Скоро Маги си даде сметка, че ще успее да заспи отново. Запали лампата, отново погледна будилника и реши да стане. Наближаваше четири часът, а тя често започваше деня си по това време и свършваше доста неща, преди да излезе в осем.

Час по-късно Маги седеше до бюрото си и пиеше кафе. Беше облечена, гримирана и напълно готова за предстоящия ден. Сутринта щеше да отиде до студиото на Саманта във Вашингтон, за да разгледа последните ръчно рисувани тъкани за една спалня, която правеше в Ню Престън. Тогава щеше да представи и плана за библиотеката на собственика на къщата в Роксбъри.

Маги започна да вади малки парченца — мострите за стаята — от различни брезентови торби и да ги подрежда на пода. Разполагаше с различни тонове зелено и червено — цветове, които собственикът желаше, но нито един от тях не ѝ допадаше. Повечето червени бяха твърде ярки, а зелените — много бледи. Нужно бе нещо по-тъмно. Не можа да си обясни защо точно в този момент се сети за „Салемските вещици“ и за срещата предната вечер.

Джейк Кантрел отново заседна в мислите ѝ. Трябваше да признае честно пред себе си, че се почувства извънредно глупаво, като повярва, макар и за миг, че той е Том Круз. Но пък Саманта говореше толкова убедително, когато го видя да приближава по пътеката в залата... Той изненада и двете, когато сподели идеите си за осветлението на пиесата.

От този миг ѝ стана ясно, че Кантрел си разбира от работата и вероятно е толкова добър, колкото Саманта твърдеше. Разбира се, човек никога не може да бъде сигурен със Сам. Тя винаги е харесвала красиви мъже, помисли си Маги, докато разбъркваше мострите върху бюрото си, после спря, облегна се на стола и се загледа в пространството. „Но той е твърде млад за нея — промърмори на глас. — Както и за теб“, добави тихичко.

ПЕТА ГЛАВА

На излизане от душа Джейк чу, че телефонът звъни. Пресегна се за кърпа, избърса се леко и облече хавлиения си халат.

Когато влезе в спалнята и вдигна слушалката, чу гласа на Маги Сорел да казва „довиждане“, след което телефонният секретар кликна и изключи. Джейк натисна копчето и чу цялото съобщение.

Гласът ѝ изпълни стаята:

„Джейк, обажда се Маги Сорел. Току-що ме наеха за една стабилна работа в Кент. Ще декорирам бивша ферма. Къщата е много стара и красива, но има нужда от доста работа. Околностите са изключително красиви. Помислих си дали няма да ти е интересно да направиш вътрешното и външното осветление. Моля те, позвъни ми. Аз съм си вкъщи.“

След това тя повтори номера, който му беше дала предната събота, когато за втори път се събраха за пиесата.

Джейк седна на леглото и отново пусна съобщението. Гласът ѝ му харесваше. Беше лек, музикален, културен. Отиваше ѝ. Досега я беше виждал три пъти на срещи за „Салемските вещици“ и установи, че страшно го привлича. Често мислеше за нея, но нямаше никакво намерение да ѝ се натрапва. Тя никога не би му обърнала внимание.

Защо обаче да не направи електрическата инсталация? Почти приключваше големия обект, с която се бе захванал във Вашингтон, и хората му щяха да го завършат до няколко дни. Заради четиримата души, които бе наел, се налагаше да приема всякаква възможна задача, за да им осигурява работа. Двама от тях бяха женени и трябваше да издържат семейства, ето защо той изпитваше отговорност към тях.

Вдигна слушалката, за да позвъни на Маги, после я отпусна върху вилката. Не искаше да изглежда много припрян. Освен това бе

малко нервен, както когато се намираше близо до нея.

Върна се в банята, среса мократа си коса и довърши тоалета си, после нахлузи джинси и пуловер.

Петнайсет минути по-късно седна до бюрото си в малката стаичка в дъното на къщата, която използваше за кабинет. Придърпа телефонния апарат към себе си и набра номера на Маги.

Тя отговори веднага.

— Ало?

— Обажда се Джейк, Маги.

— Здравей, Джейк, получи ли съобщението ми?

— Да. Бях под душа, когато се обади — зачуди се защо ли й го казва. Веднага продължи: — Предложението ти звучи интересно. Къде точно се намира?

— Не е далеч от Кент, всъщност по-близо е до Булс Бридж Корнър. Хубав имот е, а къщата е много красива.

— Наистина ли изисква повечко работа?

— Така ми се струва. Да ти кажа честно, Джейк, има нужда от голям ремонт, трябва да се смени инсталацията, да се реставрира. Според мен не е пипана от трийсет години. Жената, която я е купила — моята клиентка, иска да има климатична инсталация, централно отопление, нови уреди в кухнята и да инсталира пералня. Освен това има работа и за отвън. Необходимо е да се направи външно осветление. Тя иска да се изкопае басейн и около него да се оформи градина. Освен всичко друго има и една малка къщичка за гости, която също трябва да се реставрира, както и апартамент за пазача на горния етаж на къщичката — тя се засмя. — Бих казала, че работата е огромна.

— И на мен така ми звучи, Маги. Как ти се струва? Шест-седем месеца срок?

— Вероятно. Може дори и по-дълго. Би ли се заел с всичко това?

— Разбира се. Поласкан съм, че си се сетила за мен.

— Саманта винаги твърди, че си най-добрият, а вчера ходих във Вашингтон и видях работата ти в къщата и около нея. Направи ми силно впечатление.

— Благодаря ти. Кога мога да видя фермата? Бих искал да й хвърля око, преди да се ангажирам.

— Можем да отидем до края на седмицата.

— Добре.

— Какво ще кажеш за петък? Пада се четиринайсети април.

— Чудесно. По кое време?

— Какво ще кажеш за осем часа?

— Идеално. Къде се намира?

— Трудно ми е да ти обясня точно... Кара се по много криволичещи пътища. Мисля, че трябва да се срещнем вкъщи, ти знаеш къде живея, и оттук да тръгнем. По-лесно е и ще спестим време.

— Ще дойда точно в осем. Маги?

— Да, Джейк?

— Благодаря ти, че си се сетила за мен.

След като разговорът приключи, Джейк записа за срещата в малкото джобно тефтерче, което носеше със себе си, отбеляза датата в дневника върху бюрото си. После стана и излезе.

Докато вървеше към пикапа, му хрумна, че все пак не се е показал толкова глупав, след като реши да направи осветлението на пиесата. Излиза, че получава допълнително работа, чрез този ангажимент. Но на него много добре му бе известна истинската причина защо се захвана с постановката. Направи го заради нея, разбира се. Заради Маги Сорел.

Седна зад волана и постоя така няколко секунди, после се сепна. Трябваше да тръгва за срещата, а не му се искаше.

Ейми Кантрел застана в средата на гостната в апартамента си и се огледа. Изведнъж забеляза колко е разхвърляно и направо се смая.

Успя да придума Джейк да дойде вечерта — за пръв път от месеци насам — и знаеше, че безпорядъкът никак няма да му хареса. Самият Джейк бе много стегнат — такъв си беше, откакто го познаваше — открай време. Липсата ѝ на организация и разхвърляността ѝ бе ябълката на раздора помежду им. Въобще не можеше да разбере как за секунди успяваше да създаде хаос. Не го желаше, но винаги така се получаваше.

Поклати глава и бързо започна да събира десетките вестници и списания, разхвърляни върху цялата масичка за кафе, както и на пода под нея. Събра ги върху един стол, изтупа възглавниците на дивана и отнесе вестниците в кухнята.

Когато пред очите ѝ се изправи купчината мръсни чинии в мивката, изохка. Беше ги забравила. Хвърли недоволна вестниците и отвори машината за миене на чинии. Беше пълна догоре и не бе включена. Всичко бе мръсно. Тъй като побърза да пъхне още нещо, неволно изпусна една чаша и тя с трясък се разби на пода.

Телефонът иззвъня остро. Тя грабна слушалката.

— Ало?

— Ейми, аз съм. Той дойде ли?

— Не, мамо, ще дойде чак след осем.

— Защо толкова късно?

— Не знам, мамо. Зает е.

— Кажи му за издръжката. Че искаш да получаваш издръжка.

— Мамо, не съм забравила. Честна дума. Опитвам се да поразтребя тук. Джейк мрази да е разхвърляно.

— Какво те е грижа? Той те остави.

— Знам. Довиждане — затвори преди майка ѝ да успее да каже още нещо.

Докато вървеше из кухнята към миялната за чинии, тя настъпи с крак парче от счупената чаша. Готова да се разплаче, тръгна да потърси четката и лопатката.

През следващите няколко минути се опитваше да придаде ред на кухнята, преди да отиде в спалнята. Леглото бе неоправено, както обикновено през последните дни. Самата мисъл, че трябва да го оправи, ѝ натежаваше. Смазана от домакинската работа, която предстоеше да се свърши, тя бързо влезе в банята.

След като изми лицето и зъбите си, среса светлорусата си коса, тъжно провиснала от двете страни на лицето ѝ.

Ейми въздъхна, щом се видя в огледалото, и се замисли какво да направи, за да изглежда по-добре. Взе фон дьо тен, нанесе малко върху кожата на лицето си и добави пудра. С четчицата разтри руж по скулите и очерта устните си със светлорозово червило.

Образът ѝ от огледалото я разгневи. Не изглеждаше и на йота по-добре, отколкото преди няколко секунди. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Беше размъкната. Апартаментът беше разхвърлян. Никога не знаеше как да се справи нито с едното, нито с другото.

Приятелката ѝ Манди веднъж ѝ бе предложила да ѝ покаже как да използва козметика, но тя така и не намери време да приеме

предложението ѝ. Що се отнасяше до състоянието на къщата, никога не ѝ оставаше време и колкото повече време отделяше да я чисти, толкова по-голям ставаше хаосът. Взе кърпичка, издуха носа и избърса очите си. Просто не беше честно! На някои хора толкова леко им върви животът, тъй безпроблемно... А тя само се спъваше и създаваше каша и бъркотия около себе си.

На вратата се звънна и тя подскочи. Господи, той вече е тук! Забърза към малкото антре и пътъом си даде сметка, че все още е облечена с памучната си домашна рокля, която навлече по-рано, когато реши да пошета.

— Кой е? — попита зад вратата.

— Джейк.

Огледа мърлявата роба, направи тъжна физиономия и отвори вратата.

— Здравсти, Ейми — каза той и влезе.

— Здравсти, Джейк — тя затвори вратата и апатично се потътри след него.

— Как си? Добре, предполагам.

— Мисля, че да. А ти?

— Зает съм с бизнеса.

— Аха.

Джейк се огледа и седна на един стол.

На Ейми не ѝ убягна недоволната гримаса върху лицето му и вътрешно трепна. Той винаги е държал апартаментът да има приличен вид. Крадешком го измери с очи. Тази вечер изглеждаше безупречно. Както винаги. Беше облечен с бежов пуловер с висока яка и тъмносини джинси, а отгоре — с тъмносин блейзър. Ботушите му бяха почистени, косата му лъщеше, а зъбите му блестяха, както и лицето. Изглеждаше съвсем като нов, сякаш изваден от кутия.

Осъзнавайки по-силно от друг път, че изглежда ужасно, Ейми просто седна на стола срещу него и му се усмихна.

Джейк прочисти гърлото си.

— Каза, че искаш да ме видиш. Много настояваше. За какво искаш да говорим, Ейми?

— За развода.

— Толкова дълго сме го обсъждали, че няма какво повече да умуваше — отговори ѝ той с равен глас.

— Искам само да се уверя, че си сигурен, Джейк.

— Сигурен съм, Ейми. Съжалявам, но няма връщане назад.

Бледосините ѝ очи се навлажиха. Тя преглътна сълзите и отхвърли косата от лицето си. Опитвайки се да се овладее, пое няколко пъти дъх.

— Ами аз най-после се срещнах с адвокат. Вярвам, че си доволен.

— Кога ходи? — попита той.

— Вчера.

— Разбирам. Радвам се, че си го направила, все пак. Трябва да приключим с тази работа, Ейми, за да можем да уредим всичко.

— Той ме попита дали сме се опитали да разрешим проблемите си. Отговорих му, че сме се опитали, но че нищо не се е получило. Наистина ли си сигурен, Джейк? Дали не трябва да пробваме отново?

— Не мога, Ейми. Честна дума, мила, просто не съм в състояние. Много ми дойде.

Сълзите се търкулнаха по бузите ѝ.

— Ейми, моля те, не плачи.

— Аз още те обичам, Джейк.

Той не отговори.

— През всичките тези години — промълви тя и го погледна право в очите. — Познаваме се от дванайсетгодишни. Толкова отдавна...

— Знам. Може би в това се състои проблемът. Вероятно се познаваме твърде добре. Като брат и сестра сме. Послушай, Ейми, трябва да се примирим с факта, че бракът ни е изконсумиран, и то от години — той преглътна и довърши мило: — Ти дори и не забеляза.

— Нямам представа какво ще правя без теб — проплака тя.

— Ще се справиш добре. Убеден съм.

— Не мисля така, Джейк. Би ли ми донесъл чаша вода?

Джейк се придвижи през хола към кухнята, а там нямаше как да не забележи колко е мръсно. Наведе се, събра остатъците от счупената чаша и ги остави върху плота. Погледът му падна върху миялната, пълна с мръсни чинии, и към натрупаната догоре мивка и горчиво се усмихна. След като намери относително чиста чаша в шкафа, я изплакна, напълни я със студена вода и я отнесе обратно.

Отпивайки на малки глътки, Ейми го гледаше над ръба на чашата и се мъчеше да измисли какво да му каже, но нищо не ѝ идваше наум. Главата ѝ бе направо празна. Всичко, което искаше от него, бе да се върне при нея. Тогаваше да е самотна.

— Ще тръгвам, Ейми — каза Джейк. — Тази вечер трябва да поработя.

— Но ти не си облечен като за работа! — възкликна тя и го изгледа ядно, тъй като изведнъж я обхвана ревност.

— Имам да оправям документи, купища.

— Искаш ли да дойда да ти помогна?

— Не, не — отвърна бързо той, като се изправи. — Но благодаря за предложението. — Започна да отстъпва към антрето.

Ейми остави чашата и го последва до външната врата.

— Според адвоката имам право на издръжка — обяви тя.

— Няма проблем, Ейми. Винаги съм твърдял, че ще се погрижа за теб.

— Тогаваше остани при мен.

— Не мога. Имах предвид, че ще се грижа за теб финансово. Кажи на адвоката си да свърши каквото трябва и да говори с моя адвокат. И пригответе документите, Ейми. Трябва да приключваме с тази работа.

Тя мълчеше.

— Довиждане — каза той. — Скоро ще се чуем — след като тя не му отговори, той просто затвори тихо вратата след себе си и си тръгна. „Бедната Ейми...“

ШЕСТА ГЛАВА

В петък сутринта Джейк тръгна към къщата на Маги Сорел в Кент.

Знаеше къде се намира. Предната седмица бе ходил там заедно със Саманта Матюс, за да разговарят отново за осветлението на „Салемските вещици“. Не бе много далеч оттам, където живееше той — от другата страна на града, на половината път към магистрала 7.

Когато се насочи с колата си към път 341 по посока към центъра на Кент, Джейк си мислеше каква прекрасна априлска сутрин е. Въздухът беше ясен и сух, слънцето грееше ярко, а лъчезарното синьо небе бе изпълнено с бели пухкави облаци. В такъв ден човек си казва, че е хубаво, че е жив. Отвори стъклото на пикапа и няколко пъти пое дълбоко от резливия чист въздух.

Най-после Джейк се чувстваше добре духом. След срещата си с Ейми във вторник вечер, почти два дни бе депресиран. Тя винаги успяваше да го доведе до подобно състояние, да изцеди енергията от тялото му е негативното си излъчване и с пълната си липса на цел в живота.

Понякога Джейк недоумяваше как Ейми успява да се задържи на работа в магазина, където работеше в продължение на години. Магазинът беше за аксесоари и принадлежности за бани и в него се продаваха всякакви тоалетни артикули. Явно, че собственикът бе доволен от нея, независимо от непрекъснатите грешки, които правеше.

Джейк погледна през стъклото на пикапа и отбеляза, че светлината бе кристалночиста, съвършена. Да би имал време да излезе с боите си и да порисува този уикенд, не би било зле, но знаеше, че няма да е възможно. Трябваше да довърши работата с фактурите, освен това, ако имаше късмет и Маги го наемеше, трябваше да започне да планира работата с електрическата инсталация във фермата.

Беше си дал половин час, за да стигне до къщата на Маги, но тъй като нямаше движение, пристигна петнайсетина минути по-рано. Паркира в задния двор и забеляза колко чиста и поддържана е старата

къща в колониален кънектикътски стил. Дървените стени бяха боядисани с бяла боя, а всички капаци бяха тъмнозелени.

Преди да стигне до вратата на кухнята, домакинята я отвори, застана на прага и му се усмихна.

В мига, в който я видя, нещо в гърдите му се сви и почувства топлина около врата си. За да прикрие колко е напрегнат и смутен, той се изкашля няколко пъти, а после смотолеви:

— Добро утро. Боя се, че съм подранил.

Тя протегна ръка и той я пое в своята.

— Добро утро, Джейк. Няма значение, аз съм на крак от зори. Влез да пийнем кафе, преди да тръгнем — Маги му се усмихна още веднъж и издърпа ръката си.

Не му се искаше да я пусне, но го направи.

— Благодаря, ще изпия едно кафе — последва я в безупречната кухня, огледа се и му стана някак си неудобно.

— Седни до масата, Джейк — каза Маги. — Пиеш кафето черно, ако си спомням правилно и само с една лъжичка захар? — тя вдигна вежди въпросително.

— Точно така, благодаря — отвърна той и се настани до старата дъбова маса в единия край на кухнята. Забеляза, че тя бе сложила прибори за закуска за двама.

Маги мина покрай него и той долови лекия аромат на шампоан, идващ от гъстата ѝ лъскава коса, уханието на парфюм върху кожата ѝ — нещо леко, което миришеше на цветя, чу шумоленето на велурената ѝ пола около велурените ботуши, тихото звънтене на златните гривни, които тя като че винаги носеше на една от тънките си китки.

Маги се движеше чевръсто из кухнята, но с грация, която бе забелязвал и преди. Беше висока и слаба, пълна с живот и енергия. Не можеше да отдели очите си от нея. Джейк установи, че се е зазяпал, веднага отмести поглед и обиколи кухнята с очи. Отново му направи впечатление уютът ѝ, който го беше впечатлил и предишната седмица. В помещението нямаше нищо претрупано. Всичко беше изпипано с много вкус — от белосаните стени и шкафчета и теракотния под до някои сини акценти и до лъснатите медни съдове.

Изведнъж усети някаква прекрасна миризма, която се носеше из въздуха... на прясно опечен хляб, на печени ябълки и на канела,

примесена с миризмата на кафе. Вдъхна с пълни гърди, после пак подуши.

Маги, която в този момент се бе обърнала, обясни:

— Сутринта опекох хляб. Още е топъл. Искаш ли една филия? Много е вкусен, макар че не е редно аз да си хваля производението.

— С голямо удоволствие. Да ти помогна с нещо? — надигна се от стола.

— Не, не, ще се оправя. Сега ще сипя кафето, а след това ще донеса хляба и меда — докато говореше, тя плавно се движеше из кухнята. Донесе чашите за кафе, а след секунда се върна с домашен хляб, бурканче с мед и с купа, пълна с печени ябълки, всичко наредено върху поднос. Постави подноса в средата на масата и седна срещу него.

— Обичам печени ябълки — довери му тя. — Опитай ги. Страхотни са с топъл хляб и с мед.

— Непременно — обеща той. Както винаги, езикът му сякаш се бе вързал. После се сети да каже „благодаря“.

Маги пиеше кафето си и го поглеждаше крадешком. Беше си сложил печена ябълка и я ядеше с удоволствие, после си взе филия от топлия хляб, намаза я с масло и мед и отхапа една хапка.

— Не съм ял домашен хляб от дете — обади се след малко. — Божествено е.

— Разбирам те — отвърна тя усмихната и доволна, че е харесал закуската. Беше приготвила всичко специално за него. Предния ден ѝ бе хрумнало, че той не се храни както трябва. От Саманта знаеше, че живее сам в хубава бяла къщичка на път 341.

Маги се чудеше дали си има приятелка. Не можеше да няма. Особено с тая му външност и с излъчването си на добър и почтен човек, жените сигурно не му даваха мира. Нещо я присви отвътре. Дали бе завист или яд? Или по малко и от двете? Разбира се, че той не би се интересувал от нея, така че какъв смисъл има да мечтае за него? Каквото всъщност тя правеше още от първата им среща... Най-точно казано, непрекъснато мислеше за него. Преди две ноци дори си представяше как се любят, а сега, като си спомни това, почувства, че се изчервява.

Маги се изправи пъргаво и тръгна бързо към плота, убедена, че лицето ѝ е станало тъмночервено. Присъствието на Джейк в кухнята ѝ

действаше. Той като че изпълваше помещението с мъжествеността и силата си. Както и със сексуалността си. От години не се бе чувствала така.

Като си сипа още една чаша кафе, Маги Сорел категорично се опита да изхвърли Джейк Кантрел от мислите си. Та той беше толкова по-млад от нея!

От другата страна на кухнята Джейк бе вперил очи в нея. Тя стоеше полуизвърната към него, затова виждаше част от профила ѝ и отново бе поразен от необикновената ѝ красота. Личеше си, че е силна личност и все пак бе най-женствената и уязвима жена, която бе срещал. Обземаше го желание да я закриля и пази. А също и да я обича. Винаги го бе желал, още от първата вечер, когато се запознаха.

Освен това искаше да я люби. Толкова пъти го бе правил в мислите си, че вече бе започнал да мисли, че то действително се е случило. Но, разбира се, не бе така. Джейк искаше да я люби още сега, идваше му да стане, да се приближи до нея, да я вземе в обятията си и да я нацелува. Трябваше да мобилизира цялата си воля, за да остане на мястото си.

Джейк хвана чашата си с кафе и за свое удивление откри, че ръката му леко трепери. Когато се намираще близо до Маги, тя упражняваше необясним ефект върху него. „Желая я по всички възможни начини — си мислеше, — и все пак знам, че не мога да я притежавам. Боже мой, не знам какво да правя. Как да пристъпя към нея?“

Маги внезапно се извърна.

Изненадан, той я зяпна.

— Какво ти става, Джейк? — възкликна тя.

— Нищо. Защо?

— Струва ми се, че си малко блед. Има нещо странно във вида ти.

— Нищо ми няма, не се притеснявай.

— Искаш ли още кафе?

Той поклати глава.

— Не, благодаря. Довършвам това и после май е по-добре да тръгваме — отговори той и се изненада, че гласът му звучи толкова нормално.

— Ще отида да си взема нещата — каза тя. — Няма да се бавя. Извинявай.

Останал сам, той се облегна на стола и въздъхна, замислен как ще работи с нея продължително време. Изведнъж го обзе паника. За част от секундата помисли дали да не се откаже от работата, ако тя му я предложи, но веднага отхвърли идеята. Имаше нужда от някакъв голям ангажимент, за да може бизнесът му да процъфтява. Но не бе само това, изпитваше нужда да вижда тази жена, всеки ден, да бъде близо до нея, колкото и мъчително тежко да му бъде.

Дълбоко в себе си Джейк Кантрел знаеше, че богатите му фантазии, свързани с Маги Сорел, никога няма да свършат. Двамата произхождаха от съвсем различни светове. Откакто се запознаха, тя никога не бе проявила и най-слаб интерес към него, освен да му предложи да направи електрическата инсталация във фермата, която тя обзавеждаше. За него бе ясно, че единствено работата и познанията му в тази област й бяха направили впечатление. Засега обаче това трябваше да му е достатъчно.

Тръгнаха за фермата с пикапа на Джейк. След като напуснаха центъра на Кент, той следваше напътствията на спътничката си.

Тъй като тя безкрайно го привличаше, той се чувстваше направо измъчен. Искаше да й направи добро впечатление, затова не смееше да промълви и дума. Страхувайки се, че би могъл да изтърси нещо погрешно, караше според указанията й в пълно мълчание и с утроено внимание.

От своя страна Маги го смяташе за свит и малко вгълбен по природа. Преди известно време за себе си бе решила, че той си има неприятности, че някой може би го е наранил и затова се стараше да се отнася внимателно към него.

Поради своя собствен горчив опит Маги съчувстваше на този мъж и усещаше, че го разбира, без да го познава истински. След като две години се бори със собствената си мъка, тя най-последно бе успяла да възвърне самоувереността си, но много добре си даваше сметка, че понякога душевните рани се лекуват дълго време.

Именно поради тази причина започна тихо да говори на Джейк — за пиесата, която подготвяха и за плановете им за сценографията и

осветлението. Успя малко да го отвлече, той се ентусиазира и започна да ѝ разказва за осветителната техника, която планираше да използва.

Тя го слушаше внимателно и от време на време вмъкваше по някоя забележка. После го остави да говори той, установила, че когато се разкриваше пред нея, ставаше по-сигурен в себе си. Докато споделяше надълго и нашироко за работата си, Джейк придобиваше самоувереност.

Така и не забелязаха кога минаха през бялата порта и се насочиха по алеята към Хейвърс Хил — фермата, която Маги бе наела да реставрира и обзаведе.

Джейк паркира до голям хамбар и после заобиколи пикапа, за да ѝ помогне да слезе. Протегна ръка към нея и тя я хвана. Докато скачаше, загуби равновесие и политна към него. Той я подхвана, прегърна я за миг и тя се прилепи до него. Двамата веднага се разделиха и се изгледаха неловко.

За да прикрие внезапното си смущение, Маги ненужно оправи сакото си, после се пресегна в пикапа за куфарчето и чантата си.

След като тя тръгна пред него, Джейк трудно преглътна, затвори вратата на пикапа, извърна се и се огледа наоколо.

Имението бе великолепно.

Добре поддържана морава започваше от алеята и се простираше докъдето погледът стига. По-нататък се виждаха пасища, а зад тях планини, обкръжаващи имението почти от всички страни. Наблизо стар каменен зид преграждаше по-малка поляна и самият той представляваше подходящ фон за вечнозелена растителност в английски стил.

В далечината Джейк забеляза ябълкова градина и възкликна:

— Какво място само! Красиво е. Бих искал някой ден да притежавам нещо подобно.

— Сигурна съм, че ще имаш нещо такова — отвърна тя и му се усмихна. — Ако желаш нещо с цялата си душа, ще го постигнеш. Стига да работиш много, разбира се — посочи с ръка няколко сгради пред тях. — Това там, Джейк, е къщата на пазача, а фермата е по-голямата сграда отдясно. Хайде, ела с мен да те разведе.

Тръгна бързо към къщата и по пътя продължи, поглеждайки го през рамо:

— Предупредих мисис Бригс — жената на пазача, че ще дойдем, затова портата е отключена.

Джейк се изравни с Маги и двамата заедно влязоха в къщата, а раменете им се допряха в тесния вход.

Въпреки че лампите светеха, антрето беше тъмно и Джейк примигна, докато очите му свикнат с мрака във вътрешността на къщата.

— Много е стара — отбеляза той, като се оглеждаше и вървеше напред, пътьом надниквайки в няколко стаи, които се отваряха към коридора.

— Прав си. Строена е около 1740 или 1750 година или някъде там — отвърна му тя. — Била е мебелирана в истински ранен американски стил, обаче повечето мебели са продадени. Клиентката ми е пожелала да задържи само няколко.

— Само си помисли, Маги! Къщата е построена преди американската революция. Какво биха разказали тези стени, ако можеха да говорят!

Маги се засмя.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Самата аз съм си го мислила често. Имам предвид други къщи, особено в Англия и Франция.

— Кой е бил собственикът на фермата? — попита той и се обърна към нея.

— Някаква си мисис Стед. Семейство Стед я е притежавало няколко столетия. Последната мисис Стед умряла преди около година и половина. Не, за да бъдем точни, преди две години. Когато починала, е била много възрастна — на деветдесет и пет години. Имението наследила внучката ѝ в Англия, но тъй като е омъжена, има деца и живее в Лондон, явно животът ѝ е отвъд Атлантическия океан. Затова преди две години тя обявила имението с къщата и всичко останало за продан. Смятала, че веднага ще се намерят купувачи поради идиличното ѝ местоположение. Но цената, която искала, била в милиони, а вече не е 1980 година. Затова, естествено, дълго време никой не се обадил. Най-накрая се наложило да свали цената.

— Много хора, които искат да продадат вилите си по тези места, започват да разбират, че цените от осемдесетте години са се променили — отбеляза Джейк. — Както и да е, кой я е купил най-накрая? Кой са клиентите ти?

— Една семейна двойка: Ан и Филип Лоуден. Имат рекламна агенция на Медисън Авеню. Живеят в Манхатън и им се ще да имат къде да ходят в провинцията да си почиват. Ан се влюби в мястото — главно в околностите. Тя ме намери чрез един клиент в Ню Престън и ми каза, че харесва опростения ми стил. „Не желая нищо новобогаташко“ ми заяви, когато се срещнахме. Дори не си е направила и труда да търси други дизайнери — направо ме нае, за да се заема с всичко. Ан иска да модернизирам голямата сграда, както и къщичката за гости.

— Тук наистина има нужда от голям ремонт — отбеляза Джейк, обърна се и погледна Маги. — Добре, откъде да започнем?

— Първо да се отбием в кухнята. Може да оставим нещата си там. Между другото, това е единственото помещение, където са останали някакви мебели.

Маги го поведе по къс коридор и го въведе в кухнята. Помещението бе средно голямо, с два килера, няколко малки прозорчета и таван с красив гредоред. Гледаше към зеленчукова градина, в която се виждаше стар каменен кладенец, а отдясно — градина.

— Стая с прилични пропорции — отбеляза Джейк, докато двамата разглеждаха кухнята. — Но е твърде тъмна, липсва и достатъчно естествена светлина. Ще трябва да се поработи върху едно наистина добро изкуствено осветление.

— Знам — измърмори Маги. — Такъв е проблемът с цялата къща, Джейк. Толкова е... мрачна. Лично на мен ми действа доста потискащо. Обичам всичко да е светло, в бледи тонове, да имаш усещането за пространство. Целта ми е да преодолеем тази тягостна атмосфера, без да слагам много допълнителни прозорци. Не желая да убивам старинния вид на къщата. Все пак това е една от причините клиентите ми да я купят, понеже е старинна и притежава селско очарование.

— Разбирам — Джейк отново огледа кухнята, после вдигна очи към тавана и обходи няколко пъти помещението със замислен израз на лицето си.

Маги остави куфарчето и чантата си върху масата, извади бележник и си отбеляза нещо. След малко Джейк каза:

— Не смятам, че тази стая ще ни създаде проблеми. Може да използваме няколко големи осветителни тела, поставени на арматура, като големи стари фенери, или нещо подобно плюс аплици по стените, за да постигнем достатъчна изкуствена светлина. А ти можеш да си помислиш да сложиш нова врата на кухнята със стъкло в горната част.

— Да, мислила съм за нещо подобно... Така ще навлиза допълнителна естествена светлина.

— Какво ще кажеш за насочени лампи? Ти или клиентите ти ще имате ли нещо против да поставим няколко на тавана?

— О, те изобщо не ми се месят. Но ще можеш ли да ги направиш?

— Надявам се, но първо ще трябва да огледам тавана, за да разбера как ще ги закрепим. Ако приема обекта, ще се оправя.

Маги се загледа в него и леко се намръщи.

— Джейк, трябва да знаеш със сигурност, че ще те ангажирам.

— Може да не одобриш разходите ми, ако не отговарят на бюджета ти.

— Ще направим така, че да влизат в бюджета, нали, Джейк?

Той я изгледа продължително и известно време мълча.

— Предполагам — отговори най-накрая. — Намери ли вече предприемач?

— Смятам да наема Ралф Слоун. Работила съм с него и друг път, неотдавна видях как изпълнява големи проекти. Харесва ми начинът, по който действа, а също и стилът му. Познаваш ли го?

— Да, работил съм с него и по-рано. Добър е. Ще наемеш ли архитект? Смяташ ли да правиш структурни промени?

— Отговорът на двата ти въпроса е „да“, Джейк. Онзи ден се срещнах с Марк Пейн...

— Той е върхът! — прекъсна я ентузиазирано Джейк.

— И аз така мисля. Виждала съм много негови обекти и ми се струва, че е специалист, що се отнася до архитектура в колониален стил — направи малка пауза, а после довърши: — Според мен екипът, който събирам, е добър. Ти как мислиш?

Той я изгледа и кимна, усмихна се леко и излезе от кухнята.

— Ще ме разведеш ли из къщата?

— Да, хайде да надникнем в стаите на първия етаж.

Три часа по-късно двамата излязоха от къщата и примигвайки на слънчевата светлина, бавно тръгнаха към пикапа.

Джейк се облегна на покрива и каза:

— Това е огромна работа, Маги, по-голяма, отколкото си я представях. Трябва да се смени инсталацията на цялата къща. Явно, че от години нищо не е правено. Освен това има и много редица други допълнителни неща. Още не сме мислили за външното осветление на имението.

— Знам — тя го погледна загрижено. — Не искаш да кажеш, че няма да се заемеш, нали?

— Разбира се. Както знаеш, отскоро започнах бизнес. Освен това за мен тази работа е предизвикателство. А искам и да работя с теб, Маги — спря за малко и се взря в лицето ѝ. Внезапно чувствайки, че владее положението, стигна до решение и обяви категорично: — Хайде да вървим. Ще те заведа на обяд. Знам едно хубаво ресторантче, където сервират хамбургери и салата.

— Чудесна идея. Умирам от глад.

СЕДМА ГЛАВА

След като Джейк почука на кухненската врата на Маги и никой не му отговори, той я отвори и влезе.

Не я видя, затова мина през кухнята и тръгна по късия коридор, водещ към кабинета ѝ. Спря, закова се на място и се заслуша.

През няколкото седмици, откакто познаваше Маги Сорел, никога не бе я виждал разрошена. Нито пък я бе чувал да повишава тон. Но сега тя говореше високо — явно разговаряше от телефона в кабинета си.

— Направил го е нарочно! — викна тя. — Не можеш да ме убедиш, че не е така. Направил го е, за да ме засегне! Просто не иска да бъда с вас и да празнуваме заедно.

Внезапно млъкна, очевидно заслушана в онзи, с когото разговаряше. Тъй като искаше да се покаже учтив, да го види, че е дошъл, Джейк мина през коридора, почука на отворената врата, подаде главата си и вдигна ръка за поздрав.

Маги го гледаше, без да го вижда, и той осъзна колко е заето съзнанието ѝ. После тя кимна бързо и му даде да разбере, че го е видяла.

В отговор той ѝ се усмихна леко и се измъкна. Повъртя се и влезе в малкия хол на отсрещната страна. След като сложи върху масичката плика, който носеше, отиде до прозореца, загледа се в градината ѝ и пак се замисли за нея.

Очевидно Маги бе не само ядосана, но и разстроена, и това го разтревожи.

Джейк погледна часовника си. Бяха се уговорили да се срещнат в шест часа вечерта и, както винаги, той пристигна доста по-рано. Сякаш нещо го теглеше натам. Искаше му се непрекъснато да е с нея и му ставаше неприятно, когато свършваха работата си и всеки се прибираще вкъщи.

Познаваха се вече от пет седмици, макар на него да му се струваше, че е от по-рано. Откри, че двамата се разбират, харесваха и

едни и същи неща. Тя обичаше музика толкова, колкото и той. Маги остана дълбоко впечатлена от познанията му в тази област. Той пък с удоволствие разговаряше за всичко с нея, защото бе добре информирана: тя обичаше да слуша новини и, както и той, бе почитателка на Си Ен Ен.

Имаше и други неща, които Джейк харесваше у Маги. Тя имаше тънко чувство за хумор, смееше се много и бе невероятно женствена. При всичките ѝ способности и талант, сила и независимост, тя обаче не се налагаше. Точно обратното. Той винаги изпитваше желанието да я покровителства.

От първото им посещение на фермата, оттогава минаха две седмици, той стана по-самоуверен. Всъщност от този петъчен ден, когато я заведе да ядат хамбургери в Кент, той остана с впечатлението, че владее положението.

Напоследък тя като че ли се съобразяваше с него и често му разказваше какво смята да направи в къщата. Едва преди два дни му мина през ума, че до известна степен тя зависи от него. Стана му приятно. Бяха добри приятели, но на него му се искаше нещо повече.

Тази вечер бе дошъл да разискват подробно за стойността на електрическата работа по имението. Преди седмица ѝ бе дал приблизителна цена, после прекара дълго време във фермата, за да изучи всяка подробност на сградите и имението. Сега искаше да поговорят и тя да одобри разходите.

Маги се обади от прага:

— Здравсти, Джейк.

Той се извърна и я погледна. Беше извънредно бледа. Тъй като тя остана на мястото си нерешително, той веднага тръгна към нея.

— Какво ти е? — попита тихо, застанал намръщен пред нея.

— След малко ще се оправя — отговори Маги. — Извинявай, че се разгневих... — спря и прехапа устна.

— Да ти помогна с нещо?

— Не, благодаря — гласът ѝ затрепери и тя пак спря. Ненадейно сълзи изпълниха сините ѝ очи и тя го погледна безпомощно.

— Маги, какво има?

Непоносимо му бе да я гледа толкова разстроена. Загрижено направи крачка към нея. В този миг и тя пристъпи към него. Той протегна ръце към нея, притегли я към себе си и я прегърна.

— Маги, Маги, какво има? Моля те, кажи ми какво те притеснява.

— Не ми се говори за това... След малко ще се оправя... повярвай ми...

След миг обаче се разплака на рамото му и се притисна към него. Той я погали и целуна по косата, после промърмори тихо:

— Аз съм тук, Маги, ще се погрижа за теб. Моля те, не плачи. Тук съм, при теб.

Тя внезапно се обърна и вдигна измъченото си лице към неговото. Гледаха се в очите. Той почувства, че тя трепери в ръцете му и я притисна още по-силно.

Маги разтвори леко устни и преди да успее да се спре, той се наведе и я целуна.

Тя отвърна на целувката му и се притисна към него. Тъй като бе висока почти колкото него, телата им плътно прилепнаха.

„Чудесно си подхождаме“, помисли си Джейк, а сърцето му се разтуптя.

След няколко дълги целувки спряха, разделиха се и останали без дъх се взряха един в друг.

— Отдавна исках да го направя — каза Джейк тихо.

— И аз го исках — прошепна Маги.

Окуражен, той се загледа в нея и продължи:

— Още първата вечер, когато се запознахме, ми се прииска да се любим.

— И на мен...

— Маги, Маги...

— Джейк.

Той я отведе до дивана и двамата се отпуснаха върху него. Положи я внимателно върху възглавниците, наведе се над нея и се взря напрегнато в очите ѝ. Наведе се още по-ниско, целуна клепачите, носа, лицето и устните ѝ, плъзна устни към вдлъбнатината на врата ѝ, а после бавно започна да разкопчава блузата ѝ. Плъзна ръка навътре, хвана гърдата ѝ и успя да я измъкне от сутиена.

Когато устните му откриха пъпката ѝ, Маги въздъхна дълбоко и изохка. После се остави напълно на чувствата си, забравила обидата и болката отпреди малко.

Толкова често бе мислила за Джейк, за това как се любят, че сега не можеше да повярва, че това се случва.

Устните му бяха меки, макар и настоятелни, движенията му бяха нежни, но твърди, и когато той изведнъж престана да я гали, тя затаи дъх и се зачуди защо ли спря. Искеше да продължи.

След миг той облегна лице до главата ѝ и тихо изрече:

— Маги, хайде да се качим горе.

— Добре — отвърна тя и се оправи, стана от дивана и прегърнати, двамата тръгнаха по широкото стълбище.

Маги отвори вратата на спалнята, въведе го вътре и застана в средата на стаята.

Джейк затвори вратата след себе си и отиде до нея.

Светлината отвън се променяше. Небето бе придобило златист оттенък и в стаята струеше мека светлина.

Той я хвана за раменете и се взря в лицето ѝ.

— Трябва да бъдеш сигурна в това, Маги.

— Сигурна съм, Джейк.

— Веднъж, щом се случи, няма връщане назад. Поне за мен.

— И за мен.

Той я прегърна.

Дълго стояха така, целуваха се, галиха се, опознаваха се един друг. Отдалечаваха се, гледаха се, после отново започваха да се целуват, а в същото време желанието им нарастваше.

Най-накрая Джейк започна да я разсъблича. Свали блузата ѝ, разкопча сутиена ѝ, после свали полата ѝ. Дрехите бавно се надипляха на пода около краката ѝ.

Тя ги прескочи и се загледа напрегнато в него, а онова, което чувстваше, бе изписано върху лицето ѝ — желаше го.

Джейк отвърна на погледа ѝ, забеляза желанието в очите ѝ и леко кимна. Свали пуловера през главата си, а Маги пристъпи по-близо до него и започна да разкопчава ризата му, после я съблече. Той трескаво свали ботушите и джинсите си, а тя — чорапите си. В един миг и двамата застанаха голи един срещу друг.

Прегърнаха се силно. Джейк прокара силните си ръце по раменете ѝ, по гърба и надолу по ханша ѝ, тя плъзна ръце по раменете му и ги вдигна към гъстата му коса.

Най-накрая той я положи върху леглото. След като я настани, се наведе напред, целуна я и каза:

— Ще дойда след минутка.

Маги го изчака легнала, а сърцето ѝ биеше силно. От дълги години не се бе чувствала така, никога не бе желала мъж толкова много. Искаше ѝ се той да се върне по-бързо. Нямахше търпение да го чака.

Джейк влезе в стаята и тръгна към леглото.

„Изглежда великолепно!“ — помисли си Маги.

Застанал до леглото, той се взря в нея. Забеляза, че очите ѝ са станали тъмносини, почти лилави, като теменуги. В тях гореше толкова силно желание, че той усети как възбудата му нараства, докато стоеше и я гледаше.

Колко бе красива, гола, в меката светлина на залязващото слънце... Джейк нямаше представа колко красиво тяло има Маги, тъй като винаги бе облечена с лежерни пуловери, обемни якета и широки поли.

Беше много слаба, отбеляза той, с красиво очертан ханш и дълги крака. Имаше съвършен бюст, леко закръглен, а кожата ѝ бе гладка и светла.

Когато Маги отвърна на дългия му поглед, тя си помисли, че и мъжкото тяло може да бъде красиво. Джейк беше висок и слаб, имаше широк гръден кош и рамене, тесен ханш и мускулести крака. Беше удоволствие да го гледа човек. Не можеше да откъсне погледа си от него.

Най-после Джейк легна на леглото до нея, прегърна я и я притисна до себе си. Започна да я целува по косата и врата, плъзгаше ръце по прекрасните ѝ гърди. Допря устни до нейните.

Маги пламенно му отвърна. Целувките им се разгорещиха, ставаха все по-силни и жарки, все по-страстни.

Джейк се изправи на лакът, втрени се в лицето ѝ и плъзна пръст по устните ѝ.

— Желая те много — прошепна. — Но нека да не бързаме. Искам това да продължи дълго, да изпитаме наслада от момента — наведе се към нея. — Ти действително ме възбуждаш, Маги. Ако не внимаваме, всичко ще свърши много бързо.

Тя се усмихна леко, но не каза нищо. Той продължи да ѝ говори:

— Толкова отдавна копнеех да бъда с теб.

— Аз също — тя направи пауза и го погледна предпазливо. — Но ми се струваше, че не се интересуваш от мен.

— Аз пък си мислех същото... за теб.

Тя вдигна ръка и с върховете на пръстите си докосна леко лицето му.

— Ние сме двама глупаци — прокара пръст по устните му и си каза, че са чувствителни.

Той я хвана за ръката, пъхна пръста ѝ в устата си и започна да го смуче, обви го с език. Маги почувства как в слабините ѝ се разлива топлина. Той я възбуждаше... Имаше нещо толкова еротично в начина, по който смучеше пръста ѝ. Усети, че се навлажнява.

След малко той спря и каза с надебелял от възбуда глас:

— Обичам те, Маги. Искам да го чуеш сега. Не в разгара на страстта, когато пак мога да го кажа. Трябва да знаеш, че е вярно, не са само приказки по време на секс.

Изненадана, тя само кимна, обви врата му с ръце и привлече лицето му към своето. Устните им се съединиха, езиците им се сплетоха. Маги почувства, че сякаш остава без дъх.

Внезапно Джейк започна да целува гърдите ѝ. Прихвана ги в двете ги ръце, като захапваше ту едната пъпка, ту другата, подразни ги с устни, докато те щръкнаха в центъра на тъмното им розово-лилаво кръгче.

Той продължи, което я изпълни с трепет, и вече силно възбуден, прокара устни по корема ѝ, ръцете му ги последваха, докато стигнат до гъсто окосмената част на върха на бедрата ѝ.

Джейк вдигна глава и я погледна в лицето. Очите ѝ бяха затворени.

— Маги? — прошепна.

— Да?

— Приятно ли ти е? Позволяваш ли да те любя така?

— О, да.

Започна нежно, искайки да ѝ достави пълноценно удоволствие. Докосна най-чувствителното ѝ място отначало леко, но след като умелите му пръсти започнаха да я опознават, станаха по-настоятелни. Той умело и хипнотизиращо изучаваше и масажираше венчето на

женствеността ѝ, приятно му беше да я докосва до тези интимни места и усещаше, че в ръцете му тя оживява.

Маги вече едва дишаше. Копнежът ѝ за него бе неистов, тялото ѝ жадуваше да се слее с неговото. Усети как все повече се открива към него, когато устата му следваше пътя на пръстите му. Той я обля с целувки, а езикът му представляваше смелата стрела, която попадеше в целта. Цялата започна да пулсира от целувките му.

Изведнъж се понесе към екстаза, след като вълна след вълна от наслада се разляха по тялото ѝ. Разтрепери се, надигна се, когато той я доведе до връхната точка, и силно извика името му.

Джейк плъзна тялото си върху нейното и широко разтвори краката ѝ със своите. Беше извънредно възбуден, а тя бе готова за него и той се плъзна дълбоко в нея.

Маги се задъха, започна да се движи в същия ритъм и полетя заедно с него някъде из висините, където никога не е била.

Надигаше се все по-високо, той проникваше все по-дълбоко в нея, и вълните на екстаза отново я обляха.

Джейк знаеше, че с най-чувствителната си част е достигнал до най-дълбокото ѝ кътче. Беше силен и твърд и я придружи във втория ѝ екстаз. Така трябваше да бъде. Така би трябвало да бъде винаги, а никога не му се бе случвало. Едва с нея се получи.

Тя се издигаше на върха на вълната все по-високо и накрая полетя в неизвестността, викайки името му.

Той също се остави на течението и полетя с нея и в нея.

— Маги! Любов моя!

Цветът на небето отново се бе променил, в яркото златисто сияние се вплитаха пурпурни и виолетови оттенъци. Беше онзи вълшебен час на сумрака, преди да падне тъмнината, когато всичко изглежда омекотено и спокойно.

Джейк лежеше върху Маги с глава, заровена между гърдите ѝ. Ръцете ѝ лежаха отпуснато върху раменете му. След малко тя започна да го гали по гърба, а после по главата.

— Не искам да се мръдна — изрече приглушено той. — Искам завинаги да остана на това място.

Маги не отговори нищо. Тя се надигна към него и го целуна по челото, мислейки си за това, което и бе казал по-рано, за страстната им любов. Беше ѝ признал, че я обича и я изненада с думите си. Но тя му вярваше. Джейк винаги бе искрен. Тя постъпваше към него по същия начин, но дълго време потискаше чувствата си, убедена, че той не изпитва никакъв интерес към нея. Колко е грешала! Все пак между тях никога не би могло да се получи нещо, тъй като разликата в годините им бе твърде голяма.

Преди да успее да се спре, Маги отрони:

— Аз съм много по-възрастна от теб, Джейк.

— Харесвам по-възрастни жени — засмя се той. — Те са по-интересни — пак се разсмя. — Дори и да е така, не ти личи.

— Вярно е. Почти на четирийсет и четири съм.

— Цифрите не означават нищо. Преди малко ти казах, че не изглеждаш на повече от трийсет и две — трийсет и три. За кого има значение това?

— За мен. Ти на колко си години?

— На колко ти се струвам? — попита той шеговито.

— Трийсет, трийсет и една?

— Опитай отново.

— Не мога. Моля те, кажи ми.

— През юни ще стана на шестнайсет.

— Дръж се сериозно, Джейк.

Той се засмя.

— Добре, добре. На дванайсети юни ще навърша двавет и осем и ще започна двавет и деветата.

— Това прави петнайсет години...

— Кой ти ги брои? — възкликна безапелационно той, надигна се, легна до нея и я обви с ръце.

Започна да я целува в началото кротко, после по-страстно и скоро след това отново се раздвижи върху нея. Беше напълно възбуден и влезе в нея бързо, без предварителна игра и този път я взе по-силно отколкото предния път.

— Боже, колко те искам! — изохка в косата ѝ. — Никога не съм желал така жена както теб, Маги. Искам те цялата, всяко късче от теб. Ела, моля те, ела!

— Джейк!

Той хвана бутовете ѝ с ръце и я притисна още по-силно към себе си. Двата се задвижиха ритмично, вдигаха се и падаха като един. Извисяваха се и се надигаха в страстта си един към друг.

Най-накрая утигнаха, дишайки тежко и учестено.

Когато Джейк най-после си пое дъх, изрече до врата ѝ:

— Говориш ми за години... Това има значение, това... химическо взаимодействие между нас, Маги. То не се случва често, поне не в такава степен и толкова силно. Много рядко...

Тъй като тя не отрони и дума, той продължи:

— Известно ти е, нали?

— Да.

— Това, което става между нас, е изключително силно и повярвай ми, няма защо да ми говориш за възраст.

Вечеряха заедно в кухнята. Беше нещо съвсем обикновено, което Маги приготви бързо: бъркани яйца, английски сладки и кафе.

— Боя се, че по-скоро прилича на закуска — каза Маги, усмихвайки му се през масата. — Тази седмица нямах време да пазарувам.

— Няма значение. Умирах от глад — Джейк се засмя и добави: — Би ли приготвила същото за закуска? Ще ме оставиш да спя тук, нали?

— Ако желаеш — отвърна тя и изведнъж изпита стеснение от него.

— Искам — пресегна се през масата, хвана ръката ѝ и я стисна. После я вдигна към устните си и целуна пръстите ѝ. — Имаш прекрасни ръце, Маги, с такива дълги и хубави пръсти. Красива си — поклати глава. — Боже мой, как ми действаш... Готов съм да си легнем веднага и да започнем отначало.

Започна да целува върховете на пръстите, кокалчетата и кожата между тях. После обърна ръката ѝ и целуна дланта ѝ. След това вдигна очи и се взря в нея.

— Не бива да изпитваш никакво съмнение, Маги. Всичко е съвсем реално и е прекрасно.

Тя отвърна на погледа му. Лицето му беше сериозно, дълбоките му зелени очи я гледаха напрегнато, а в тях се четеше такъв копнеж за

нея, че тя се трогна. Гърлото ѝ се сви — кой знае защо.

— О, Джейк — само това успя да промълви и в един момент помисли, че ще се разплаче.

Сякаш усетил това, той поиска да я разсее, изправи се и я попита:

— Пие ли ти се още кафе?

Тя поклати глава.

— Не, благодаря.

Той напълни чашата си, върна се до масата и пак седна срещу нея.

Известно време двамата мълчаха. Най-накрая Джейк каза тихо:

— Преди беше силно разстроена, Маги.

— Вярно е — призна тя. Погледна го в очите и продължи: — Ще ти обясня всичко.

— Ако желаете. Не искам да ти се налагам.

— Преди няколко седмици Саманта спомена, че съм разведена. Така че знаеш, че съм била омъжена, нали?

— Да, разбрах го.

— Онова, което не ти е известно, е, че имам две деца. Близнаци. Момче и момиче. След няколко седмици ще навършат двайсет и една година. Живеят в Чикаго и учат в колежа Нортуетърн. Както и да е, надявах се, че всички заедно ще прекараме рождения им ден, но баща им щял да ги заведе за няколко дни в Калифорния. Без мен. Дъщеря ми Хана ми обясни всичко това по телефона. Естествено, че много се разстроих, когато разбрах, че съм изключена от празненството.

— Не те обвинявам. Доста е гадно, нали?

Маги поклати глава.

— Така се случва.

— Какво искаш да кажеш?

Тя въздъхна.

— Ти никога не си бил женен, не си имал деца, Джейк, затова ще ти е трудно да разбереш усложненията, които се получават. Във всеки случай предпочитам повече да не говорим по този въпрос. Само исках да ти обясня, че бях разстроена за нещо лично, а не заради бизнеса.

Той кимна и смени темата.

ОСМА ГЛАВА

Звънът на телефона бързо извади Маги изпод душа. Тя грабна голяма хавлиена кърпа, обви я около себе си и се втурна към спалнята.

Вдигна слушалката и задъхано произнесе:

— Ало?

— Аз съм.

— Здравсти, Джейк! — както винаги, бе радостна да чуе гласа му.
— Остава уговорката за десет часа, нали?

— Естествено. Обаждам ти се, защото бих желал да те видя малко по-рано. Става ли?

— Разбира се. Да не би да се е случило нещо?

Той се поколеба за миг, а после да изрече предпазливо:

— Не, всъщност не, Маги. Просто бих желал да поговорим за нещо, това е всичко.

— За какво? Много странно ми звучи. Кажи ми сега, Джейк.

— Предпочитам да поговорим, когато се видим, Маги, очи в очи. Повярвай ми.

Имаше нещо в гласа му, което я обезпокои, но след като вече добре го познаваше, знаеше, че дори да го насили, той няма да пристъпи думата си.

— Добре. Кога искаш да се видим?

— В девет и половина. Удобно ли ти е?

— Чудесно. Искаш ли да дойдеш тук?

— Не. Ще се срещнем на обекта — отвърна бързо.

— Добре.

— Дотогава.

— Довиждане, Джейк.

Маги затвори слушалката и умислена, задържа ръката си от нея. Гласът му звучеше толкова особено... Беше и почти рязък с нея. Съвсем необичайно за него. Освен това тя долови у него и някаква нервност, и единственото, което си помисли бе, че той се готви да скъса с нея. Какво друго би могло да бъде?

Отпусна се тежко върху леглото и потрепери, макар навън да бе прекрасна майска сутрин, топла и слънчева. Сърцето ѝ замря. Да, точно така. Той се готвеше да сложи край на отношенията им. Тя въздъхна, облегна се на възглавниците, затвори очи и се замисли за Джейк Кантрел. Точно преди една седмица на този ден се любиха за пръв път на това легло.

Беше луда, възбуждаща, страстна любов. Той бе ненаситен, сякаш искаше да вземе всичко от нея, след като я отведе отново в леглото след импровизираната вечеря от бъркани яйца. Също като него, тя бе обзета от неистово желание.

На Маги ѝ се струваше, че оттогава не са спирали да се любят, макар и да не бе съвсем вярно. Заедно успяха да свършат огромна работа във фермата, или „на обекта“, както той се изразяваше.

Сега като се размисли, се сети, че държането му през последните дни ѝ се бе сторило странно — беше по-затворен и се държеше постеснително с нея. Изведнъж ѝ хрумна, че се държеше по същия начин, както и първата вечер, когато се срещнаха със Саманта, за да обсъждат пиесата „Салемските вещици“.

Маги отвори очи и решително стана от леглото. Отиде в банята и довърши там тоалета си, после пак се върна в спалнята, за да се облече за работния ден, който ѝ предстоеше.

Тъй като беше топло и слънчево, избра панталон и сако от лек тъмносин габардин и извади бяла памучна тениска. Щом се облече, бързо слезе в кабинета си и сложи всички книжа в куфарчето си.

Няколко минути по-късно, малко преди девет часа, излезе от къщи, тъй като знаеше, че пътят с кола до фермата близо до Булс Бридж Корнър в южен Кент е половин час.

Когато пристигна, пикапът на Джейк вече бе паркиран пред стария червен хамбар. След като изключи джипа си, Маги слезе от него, взе куфарчето си и решително затръшна вратата.

Докато влизаше в къщата, насочвайки се към кухнята, тя се стегна, тъй като нямаше представа какво щеше да ѝ каже той.

Щом я видя, Джейк се изправи, усмихна ѝ се леко, почти извинително, но не пристъпи към нея, както обикновено правеше.

На Маги ѝ се стори, че изглежда измъчен, нервен, светлозелените му очи обикновено пълни с живот, гледаха мрачно и уморено.

— Здравсти.

Той кимна в отговор.

— Благодаря ти, че дойде по-рано. Исках да имаме възможност да поговорим преди другите да пристигнат. Ела и седни до масата, Маги. Донесъл съм термос с чай. Да ти сипя ли?

Тя сви рамене, после бързо обходи помещението.

— Защо не? — седна до масата, изчака го докато ѝ сипе чая, благодари му и каза: — Защо не искаше да говорим по телефона, Джейк? За какво е всичко това? — Маги долови напрежението и тревогата в собствения си глас и се ядоса на себе си.

Джейк прочисти гърлото си няколко пъти и обясни:

— Маги, от миналата седмица се чувствам ужасно. Откакто се любихме миналата сряда — пак преглътна. — Аз... аз... Виж какво, не се отнесох честно към теб.

Тя го погледна напрегнато.

— Какво искаш да кажеш, Джейк?

Той поклати глава — явно изпитваше неудобство, когато започна бързо да говори:

— Не бях напълно открит с теб. Не че те излъгах, не съм, но има нещо, което би трябвало да ти разкрия. Тежи ми на съвестта и не мога да издържам повече. Затова поисках да се видим тази сутрин и да ти обясня...

— За какво става дума, Джейк? — попита малко обърквана Маги. — Какво се опитваш да ми кажеш?

— Миналата сряда ти спомена, че не разбирам тревогата ти, защото не съм бил женен и не съм имал деца. Аз съм женен, Маги, трябваше да ти го съобщя още тогава. Обаче не го направих и по този начин всъщност те излъгах. Това ме яде отвътре.

Маги се облегна на стола, вперила сините си очи в него.

— Значи си женен и мамиш жена си? Това ли се опитваш да ми подскажеш?

Лицето му пламна и той енергично възкликна:

— Не! Не съм! Разделени сме повече от година. Живея сам и почти не се виждам с Ейми. Надявам се скоро да бъда свободен. Но просто трябваше да ти го кажа по-рано. Извинявай — довърши тихо.

По тона му позна колко е нещастен, забеляза разкаянието върху хубавото му лице и го хвана за ръката.

— Всичко е наред, Джейк, наистина.

— Не ми ли се сърдиш?

Маги поклати глава и му се усмихна.

— Разбира се, че не. Това не е нещо, което ще ме ядоса толкова лесно. Трябва да е нещо важно, за да ме разгневи... например отношението на децата ми към мен.

— Ти не ми обясни докрай — започна Джейк. — Не съм сигурен, че разбирам какво става точно.

След като пое дълбоко въздух, Маги каза:

— Двамата с теб никога не сме говорили надълго, Джейк. Бяхме приятели, които работят с драматична трупа, после започнахме да работим заедно професионално, по-късно изведнъж и най-неочаквано станахме любовници. Почти нищо не знаем един за друг. Искаш ли да ти разкажа за себе си?

— Да, държа да знам всичко за теб, Маги.

Тя се засмя.

— Не съм сигурна, че ще ти кажа абсолютно всичко. Смятам да оставя нещо и за себе си, не мислиш ли, че е правилно?

Той се засмя заедно с нея и кимна.

— Преди две години съпругът ми — Майк Сорел ме остави заради по-млада жена. Той е много проспериращ адвокат в Чикаго и ме заряза заради двайсет и седем годишна адвокатка, с която работи заедно върху едно дело. Трябвало да очаквам, че ще се случи нещо подобно, тъй като от дълго време отношенията ни не бяха наред. Но онова, от което наистина ме заболя, беше, че децата се отметнаха от мен. Въобще не мога да разбера защо взеха страната на Майк, когато той е виновният — Маги изгледа Джейк продължително и замислено, после добави тихо: — Може би, защото има много пари...

— Малки негодници! — процеди през зъби Джейк, после се изчерви и измърмори: — Извинявай, не би трябвало да правя подобни забележки.

— Не се притеснявай, Джейк, разбирам те, защото и аз често съм си го мислила. Както и да е, исках да отпразнувам с тях двайсет и първия им рожден ден. Всъщност преди известно време писах на Хана. След като тя не ми отговори, ѝ се обадох по телефона. Ти пристигна точно когато двете привършвахме разговора. В края на

краищата тя и брат ѝ Питър ще прекарат рождения си ден заедно с баща си. Щял да ги заведе за уикенда в някакъв красив хотел в Сонома.

— И ти не си поканена.

— Не.

— Съжалявам, Маги, много ми е мъчно, че те обиждат по такъв начин. Ако можех, бих помогнал с нещо.

— Благодаря ти, Джейк — каза тя и стисна ръката му. — Сега съм по-добре, преживях го. Е, почти — Маги въздъхна и изрече тихо: — В известен смисъл май вече съм ги отписала... След станалото не проявиха кой знае какъв интерес към мен — насили се да се засмее и добави: — Сигурно не съм била добра майка.

— Тъй както добре те познавам, се обзалагам, че си била страхотна майка! — възкликна Джейк. — В тази възраст децата понякога са много... вероломни. Може би това е най-точната дума. Знам го, защото сестра ми Пати изживява нещо подобно. Омъжи се преди няколко години. Съпругът ѝ беше разведен и напоследък децата му се държат много зле, не само към него, но и към Пати. А тя няма нищо общо с развода на родителите им. Бил се запознал със сестра ми четири години след като се разделил с жена си. Докато се оженият с Пати, децата му се отнасяли относително добре към него и нея. После всичко се влошило и започнали да се държат много враждебно — Джейк поклати глава. — Един Бог знае защо.

— Каза, че сте разделени с жена ти, Джейк. Имате ли деца?

— Не, нямаме, за съжаление. Аз исках деца, а Ейми — не.

— Разбирам — смънка Маги, гледайки го със замислени очи. — Трябва да сте се оженили много млади.

— На деветнайсет години. И двамата бяхме само по на деветнайсет години... А ходим от дванайсетгодишна възраст, нещо като ученическа любов.

— Аз също се омъжих млада, тъкмо след като завърших колежа Бенингтън. Тогава бях на дваайсет и две години. Близнаците ги родих на следващата година.

— И през всичките тези години си живяла в Чикаго?

— Да, Чикаго е родният град на Майк. Аз съм от Ню Йорк, израснала съм в Манхатън. Ти откъде си, Джейк? От Кент ли?

— Не, от Хартфорд, там съм роден. След като се оженихме с Ейми живяхме там известно време, после се преместихме в Ню

Милфорд. След като миналата година се разделихме, докато си намеря къщата на път 341, живях в едно студио на Банк Стрийт.

— Ейми къде живее сега?

— Все още е в Ню Милфорд — Джейк отпи голяма глътка леден чай и продължи: — От Ню Йорк ли познаваш Саманта? Откъдето си израснала, искам да кажа.

— Не, запознахме се в Бенингтън. Веднага се сприятелихме. Маги се усмихна, спомнила си с обич за Саманта. — Не знам какво щях да правя без нея. Особено през последните години. Сигурно нямаше да оцелея, ако не беше тя.

— Щеше да успееш — отбеляза убедено Джейк. — Ти си човек, който би се справил във всички ситуации. Това е едно от нещата, на които ти се възхищавам, Маги. За силата на характера, за издръжливостта ти. Никога не съм срещал жена като теб.

— Благодаря ти. Аз пък никога не съм срещала мъж като теб, Джейк.

Двамата се загледаха един в друг.

— Значи имам някакво значение за теб, така ли? — попита тихо Джейк.

— Да.

— И между нас всичко е наред?

Тя кимна усмихната.

Той също се засмя и облекчението се отрази в погледа му.

— Трудно щеше да ми е, ако се беше разсърдила.

Неочаквано Маги се разсмя с глас, тъй като и на нея й олекна.

— И аз се чувствам така.

— Довечера ще мога ли да те видя?

— С най-голямо удоволствие.

— Искаш ли ти да дойдеш при мен? Мога да ти направя спагети и салата. Искане ми се заедно да прегледаме окончателното осветление на „Салемските вещици“.

— Чудесна идея! Аз пък ще ти покажа рисунките на сценографията и ще завършим всичко двамата. Не остава много време, тъй като скоро заминаваме със Саманта.

— Така ли? Кога? — попита той веднага.

Изглеждаше изненадан.

— След около месец и половина? През юли.

— Къде отивате?

— В Шотландия. На връщане ще спрем за няколко дни в Лондон. Отдавна сме го намислили. Донякъде заминаваме по работа.

— Ще ми липсваш — отрони Джейк.

Но едва когато тя наистина замина, разбра наистина колко му липсва.

ДЕВЕТА ГЛАВА

През целия си живот Джейк не бе изпитвал ничие отсъствие толкова силно, както това на Маги Сорел. Само след пет дни на него му се струваше, че са изминали пет месеца.

Оставаха още десет дни, докато тя се върне в Кент, и той знаеше, че дотогава ще му е много празно. Беше доволен, че двамата работят заедно по реставрирането на Хейвърс Хил. Когато отиваше в старата фермерска къща, се чувстваше сякаш по-близо до нея.

По същата причина ходи два пъти в малкия театър в Кент. Играеше си с осветлението на пиесата и си науми да отиде още веднъж, преди тя да се върне.

Жената, която правеше костюмите — Алис Фериър, беше приятелка на Саманта и Маги и на него му беше приятно да си бърби с нея, както и със сценичните работници, които подготвяха сценографията на Маги. Това му даваше усещането, че принадлежи към групата на Маги, все едно че бе член на голямо семейство. Харесваше му приятелската атмосфера там. Освен това така потискаше самотата, която чувстваше в отсъствието на любимата си.

Докато се запознае с Маги, беше напълно самостоятелен, гледаше бизнеса си, правеше онова, което му харесва, понякога се срещаше с някой стар приятел, преживя и няколко краткотрайни връзки. Но никога не бе разчитал на никого за нищо.

Сега усещаше, че тази жена му е необходима, за да се чувства добре, за самото му съществуване, и това го безпокоеше. Не обичаше да се осланя на друго човешко същество — така ставаше уязвим.

В началото на връзката им — в нощта, когато спаха за пръв път заедно, Джейк открито заяви на Маги, че я обича. Действително я обичаше. Но Маги не бе направила подобна декларация. Макар че би желал да го чуе, той се безпокоеше, защото знаеше, че тя има по-специално отношение към него. Съвсем специално. Тя се раздаваше до крайност.

Мисли за Маги продължиха да се въртят из главата му, докато излизаше от кухнята, после прекоси двора и се отправи към стария червен хамбар на полето зад къщата. Беше го превърнал в студио и работилница едновременно. Имаше намерение да довърши плановете, които чертаеше за външното осветление на фермата Хейвърс Хил. Този ден силно му се искаше Маги да е с него, тъй като най-после бе стигнал до решение относно най-сложните проблеми по осветлението и с удоволствие би ги споделил с нея.

Докато вървеше по пътеката, Джейк спря и се зазяпа в необикновено оцветената кафява птичка с оранжеви гърдички, която излетя от клоните на огромния дъб, хвърлящ сянка върху моравата. Докато птичето подскачаше по върховете на тревичките, той се замисли какъв ли вид е. Имението, поляните, които обграждаха къщата, както и околните блатата, простиращи се в далечината, изобилстваха с диви животни. Стотици канадски гъски и патици обитаваха блатата.

Когато продължи по пътя си към плевнята, той пак спря, тъй като една катерица пробяга през пътеката и изчезна в някакъв процеп на стария каменен зид. Цялото имение беше рай за катерички и зайци. Хрумна му мисълта, че мястото е идеално за отглеждане на дете.

Докато Джейк се бореше с бравата на хамбара, която беше заяла, чу, че вътре телефонът звъни, но докато успее да отключи вратата, той престана.

Дали Маги не му звънеше от Шотландия? Беше му обещала, че ще му се обади през седмицата. Натисна копчето на телефонния секретар.

„Аз съм, Джейк — прозвуча гласът на Ейми. — Трябва да говоря с теб. Спешно е. Моля те, обади ми се.“

Той веднага набра номера в апартамента ѝ. Телефонът звъня дълго. Никой не отговори. Така беше и предния ден, след като бе намерил подобно съобщение на телефонния си секретар вкъщи. Явно Ейми искаше да разговаря с него за нещо, но когато той я търсеше, нея все я нямаше.

Приближи се до дългата маса, която му служеше за бюро, и си науми да ѝ купи телефонен секретар. Тъй като тя не го направи, а той ѝ го беше предложил преди месеци, просто щеше да ѝ го постави.

Джейк въздъхна леко. Нещо обичайно за целия му съвместен живот с Ейми бе, че откакто се помнеше — от дванайсетгодишна възраст, той беше този, който мислеше за всичко останало, освен че винаги трябваше да се грижи и за нея. Тя беше като малко дете. Не беше в състояние да изпълни и най-простата задача. Най-накрая всичко това естествено, започна да го дразни.

Странното беше, че изпитваше желание да се грижи за Маги, да ѝ помага, макар че тя нямаше никаква нужда. Беше оправна жена, която бе в състояние да се грижи за себе си. През последните няколко месеца я опозна добре. Увери се, че е умна и практична, но въпреки всичко изпитваше необходимостта да я закриля. Явно, че откриваше някаква уязвимост в нея, някаква мекота, която силно му допаднаше.

Като се постара да отхвърли Маги и Ейми от мислите си, Джейк запали насочващата лампа, която използваше върху голямата дъбова маса, дръпна скицата към себе си и започна да чертае външната осветителна система на фермата Хейвърс Хил.

Откакто започна да работи по къщата, беше превърнал червено боядисания хамбар в свое убежище. Широкото открито пространство вътре се отразяваше благоприятно на работата му независимо дали измисляше светлинни ефекти, занимаваше се с лампи и други електрически прибори или рисуваше на триножника под големия прозорец, поставен в далечния край на хамбара. Тук беше си донесъл някои неща. Хамбарът, боядисан в бяло отвътре, имаше строг вид и той го използваше само за работа. Единствената луксозна вещ беше компактдиск плейър, за да може да слуша музика, когато има настроение.

В продължение на един час Джейк мисли как да освети дърветата в градината на Хейвърс Хил, а после пак опита да звънна на Ейми. Все още никой не отговаряше и плановете пред него отново погълнаха цялото му внимание. Той винаги се съсредоточаваше само върху едно нещо и това му се отразяваше благоприятно.

В девет часа спря да работи и се върна вкъщи. Отвори си студена бира от хладилника, направи си сандвич със сирене и домати и пренесе вечерята си в хола. Включи телевизора и механично сменяйки каналите, изяде сандвича и изпи бирата си. Отново се бе замислил за Маги. Желаше я, копнееше да я види.

Когато телефонът звънна, Джейк подскочи и грабна слушалката.

— Ало? — изрече възбудено, надявайки се, че е тя.

— Аз съм — чу се гласът на Ейми. — Два дни не мога да те открия. Защо не ми се обади, Джейк?

— Звъних ти, Ейми — отвърна той, като се стараеше да не издаде лекото си раздражение. — Получих съобщението ти, когато се прибрах снощи от работа. Обадих ти се, никой не ми отговори. Тази сутрин опитах и в магазина и оттам ми казаха, че си си взела свободен ден. Снощи си ме изпуснала за малко. Сигурно си излязла веднага след това, защото нямаше никой, а аз ти позвъних почти веднага.

— Бях на кино с Мейвис.

— Разбирам — преглътна. — Спомена, че спешно се налага да говорим. За какво?

— За нещо важно.

— Слушам те, Ейми — изрече той й приседна на дивана. След като тя не отговори, той продължи с равен тон: — Хайде, Ейми, кажи ми за какво се отнася.

— Не по телефона. Трябва лично да говоря с теб. Можеш ли да дойдеш?

— Сега!

— Да, Джейк.

— Не ми е възможно, Ейми! Много е късно! Вече е десет часът, а утре трябва да ставам рано. След като е толкова важно за теб, нека да поговорим сега.

— Не. Налага се да те видя.

— Разбирам, но по това време не ми се кара до Ню Милфорд, така че забрави!

— Мога ли да те видя утре? Наистина е необходимо.

— Добре — съгласи се той, макар и неохотно.

— Искаш ли да се видим вечерта, Джейк? Бих могла да ти сготвя вечеря.

— Не, няма нужда — отвърна той и мислейки бързо, импровизира: — Утре сутринта ще идвам в Ню Милфорд, за да взема едни уреди. Трябват ми за работата в южен Кент. Да мина ли в магазина по обяд?

— Може... Искаше ми се обаче да дойдеш сега...

— Ще се видим утре — приключи той твърдо. — Лека нощ, Ейми.

— Довиждане, Джейк — смънка тя и затвори.

По-късно, докато се събличаше, Джейк си зададе въпроса дали не е направил грешка като се съгласи да се срещне с Ейми. Чудеше се дали не си беше наумила да го придумва да оттегли молбата си за развод. Тя отдавна отлагаше този въпрос, тъй като адвокатът ѝ още не се бе обадил. Той дори не беше сигурен, че пак е ходила при него. Налагаше се самият той да направи нещо, да вземе нещата в свои ръце, щом желае да бъде свободен. Както обикновено, Ейми не бе в състояние да се справи и с тази задача.

Когато на следващия ден се срещнаха, Джейк веднага забеляза, че Ейми беше направила опит да подобри външния си вид. Рядката ѝ руса коса беше прибрана на конска опашка и вързана със синя панделка, на устните си бе положила малко червило.

Докато седеше и я наблюдаваше през масата на ресторанта в Ню Милфорд, където я бе довел на обяд, му се стори, че изглежда уморена. Беше едва на двацет и осем години, но сега му хрумна, че изглежда по-възрастна и доста повехнала. Но това всъщност не беше нищо ново, през последните години тя изглеждаше някак си посивяла. Ейми бързо старееше. Това наистина го натъжи, защото изпита съжаление към нея. Не беше лош човек, а само разсеян, неорганизиран и необщителен.

Поприказваха за какво ли не, хвърлиха поглед на менюто, решиха какво ще ядат. Най-накрая се спряха на салата и чай.

След като келнерката взе поръчката им и те останаха сами, Ейми го попита:

— Каква е тази работа, с която си се хванал в Кент?

— Една ферма — започна да ѝ обяснява той. — Много е стара. Имението е красиво и живописно. За мен представлява предизвикателство особено вътрешната му част. Правя осветление и отвън на градината, и на басейна. Голям ангажимент е и истински се вълнувам.

Тя кимна.

— Знам, че обичаш да даваш воля на въображението си. В това си добър, Джейк.

— Благодаря ти. За какво искаше да говориш с мен, Ейми?

— Почакай, докато се нахраним.

— Защо? Търсиш ме два дни, настояваш да се срещнем, твърдиш, че е спешно, а сега ме увещаваш да чакам.

Тя кимна и упорито стисна устни. Джейк въздъхна.

— Добре, Ейми, но все пак имай предвид, че трябва да се върна на работа след няколко часа.

— Мама смята, че не бива да се развеждаме — изтърси тя, а после веднага отпи вода и го погледна над ръба на чашата си.

— Известно ми е — отвърна той и леко присви очи. — Затова ли искаше да ме видиш? За да обсъдим развода? Майка ти притиска ли те?

Тя поклати глава.

— Не.

Джейк се наведе през масата и се взря в очите ѝ.

— Виж какво, Ейми, съжалявам, че бракът ни не потръгна, действително ми е мъчно. Но има... тези неща се случват, знаеш го.

Преди тя да отговори, келнерката се върна, постави порциите салата пред тях и след малко дойде още веднъж с чашите със студен чай.

Известно време двамата се храниха мълчаливо. По-скоро Джейк ядеше, а Ейми само ровеше в салатата си.

Най-накрая тя остави вилицата си и се облегна на стола.

Джейк я изгледа и леко се намръщи. Изведнъж му се стори побледа и по-сива от обикновено и имаше вид сякаш всеки миг ще се разплаче.

— Какво има, Ейми? Случило ли се е нещо? — попита я, оставяйки вилицата върху чинията си. След като тя не отвърна, а само го погледна особено, той настоя: — Какво има, миличка?

— Болна съм — отривисто изговори тя и веднага спря.

Той се намръщи още повече.

— Не те разбирам. Искаш да ми кажеш, че наскоро ти е прилошало ли? Или пък изобщо си болна?

— Ходих на лекар, Джейк — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Имам рак. Каза ми, че имам рак на яйчниците.

— Боже мой! Ейми! Не! Сигурен ли е? — Джейк се наведе напред, хвана ръката ѝ и я стисна. — Докторът сигурен ли е?

— Да — прошепна тя.

За миг Джейк не успя да намери необходимите думи. Състрадателен по натура, той се изпълни със съчувствие към нея. Замисли се как да я успокои и после си даде сметка, че няма начин. Ако успееше да намери дори най-подходящите слова, те биха били само хладно утешение. Затова си остана така — седеше, държеше ръката на Ейми, потупваше я от време на време и се надяваше, че така тя се почувства по-малко самотна.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Преди да пристигнат, бе ваяло и докато Маги крачеше по пътеката през градината на „Сънлос Хаус Хотел“, спря за миг и вдигна очи към небето. Слънцето отново проникваше през леките облачета и неочаквано дъга затрептя над короните на дърветата — идеална дъга от розово и синьо, виолетово и жълто.

Маги се усмихна на себе си и си каза, че това е добър знак. Майка и бе най-положителният човек, когото познаваше, винаги вярваше, че отвъд дъгата има гърне със злато и пойни птици, които носят щастие.

„Мама беше вечен оптимист — помисли си тя, все още усмихвайки се на себе си. — Радвам се, че съм наследила тази нейна черта, иначе нямаше да преживея всичко, случило се с Майк. Щяха да ме отведат с усмирителна риза. Но се справих и сега мисля, че животът е чудесен. Всъщност колко хора получават още една възможност в живота?“

Когато стигна края на пътеката, Маги се обърна и тръгна към хотела. Двете със Саманта щяха да преспят тук, а на другия ден отново щяха да потеглят за Лондон с взетата под наем кола. Тръгнаха от Единбург, минаха през Глазгоу и по обяд пристигнаха в Сънлос.

Хотелът се намиреше в Келсо — област, позната като Границата, защото беше близо до границата между Шотландия и Англия, в сърцето на Роксбъроу. Импозантната стара постройка, която принадлежеше на графа и графинята на Роксбъроу бе превърната в очарователен хотел.

Сградата бе красиво обзаведена, пълна с антични мебели и красиви картини. От нея лъхаше на уют и топлина, които Маги обожаваше. Подобна атмосфера се стремеше да създаде винаги, когато декорираше къщите на своите клиенти.

Пейзажът около хотела също бе примамлив и й напомняше на северозападната планинска част на Кънектикът. В мига, в който го видя, й домъчня за вкъщи.

Неочаквано Маги си даде сметка, че няма търпение да се върне в къщата си в Кент. При Джейк. Той бе непрекъснато в съзнанието ѝ, мечтаеше и той да е тук, да пътуват заедно. Искаше да е с нея, когато купуваше старинните вещи от Единбург и Глазгоу. Предназначени бяха за къщата във фермата и бяха добри, произведени от тъмно изпечено дърво. Някои бяха ръчно гравирани, но всички бяха много стари и с красива изработка. Щяха да стоят идеално в стаите на Хейвърс Хил, подчертавайки атмосферата на къщата и старинния ѝ вид.

Бе доволна, че дойде в Шотландия със Саманта. Освен антикварните мебели, които купи, тя откри и други интересни неща — стари лампи, порцелан и купища старинни предмети.

Саманта пък вложи пари в различни тъкани, смятайки да ги продаде в магазина си, който предстоеше да открие след три месеца. На Маги най-много ѝ харесаха дрехите от мохер и шотландските кариранни поли. Саманта също остана очарована от тях.

Общо взето се справиха добре и Маги реши да дойде отново следващата година. С Джейк. Той никога не беше пътувал извън Съединените щати и неотдавна сподели с нея, че някой ден би се радвал двамата заедно да отидат до Англия.

Мислите ѝ отново се върнаха към любимия мъж. Усещаше липсата му, нямаше ги топлотата и любовта му, веселото му настроение, сухият хумор, страстта му и непрекъснатите му грижи към нея. Караше я да се чувства истински желана и обичана, и то така, както Майк Сорел никога не бе успял.

Тя чу името си и вдигна поглед, като заслони с ръка очите си от ярките слънчеви лъчи. Саманта идваше към нея по пътеката.

— Къде ли не те търсих! — възкликна приятелката ѝ и хванати под ръка, двете продължиха да вървят към хотела.

— Обичам това време на деня — каза Маги, — тъкмо преди да се стъмни. Като че носи нещо вълшебно.

— Аз също го обичам — кимна Саманта. — В киното му викат вълшебния час. Очевидно кинематографистите смятат, че това е най-прекрасната светлина за снимки — Саманта потрепери. — Хайде да влезем вътре, става студено. Едно, че има вятър, но мирише и на дъжд.

— И на мен ми е малко хладно — призна Маги. Двете закрачиха по-енергично и щом влязоха в хотела, Саманта погледна часовника си, отбелязвайки:

— Почти седем е. Хайде да изпием по нещо в салона. Там са запалили голям огън. Може да е юли, но местните хора познават хладните шотландски вечери.

Малко по-късно двете приятелки седнаха в уютния салон. Диваните и столовете бяха облечени с тъмна кожа, по стените висяха прекрасни стари картини. На много места бяха поставени вази с цветя и ароматът им изпълваше въздуха. Единствените звуци бяха тиктакането на часовник някъде в другия край на помещението и съскането и пукотът на дърветата в огромното мраморно огнище. Лампи с копчинени абажури изпълваха салона с мека светлина.

Саманта се огледа и възкликна:

— Тук е толкова уютно и приятно, гостната при такава атмосфера на истинска провинциална къща, нали?

— Тази атмосфера трудно може да се предаде — отбеляза Маги.
— Британците са ненадминати в това отношение, може би го носят в кръвта си.

Саманта само се усмихна и отпи от бялото вино в чашата си. После погледна Маги право в очите.

— На мен много ми хареса това пътуване, а на теб?

— И на мен.

Саманта се взря внимателно в нея и изрече тихо:

— Но ти липсва Джейк, нали?

— Малко... — засмя се Маги и се поправи: — Всъщност много. Как разбра?

— Понякога изглеждаш разсеяна и някак си... ами сякаш си някъде далеч. Така бих го определила най-добре.

Маги замълча, втречена в огъня. След малко погледна приятелката си и каза:

— Има нещо, което бих искала да ти доверя.

Саманта кимна.

— Много интересно, и аз искам да споделя нещо с теб. Но карай първо ти.

— Бременна съм, Сам — произнесе колебливо Маги.

— Боже мили! Не може да бъде! Не и на тази възраст! За Бога, да не искаш да кажеш, че не си използвала нищо?

— Наистина съм бременна. Миналата седмица, когато пристигнахме тук, пропуснах вече втори месечен цикъл. Не, не сме

използвали нищо.

Саманта я зяпна изумена.

— Но има нещо, което се нарича СПИН, Маги!

— Знам. Но... всъщност... вярвам на Джейк. Знам, че не спи с други жени.

— Когато си правила секс с Джейк, значи си го правила с всички, с които е бил преди това... А за тях не знаеш нищо.

Маги не отговори. Облегна се на тапицираната възглавница на кожения стол и се взря в пространството. Най-после като че дойде на себе си и промълви:

— Спомена, че ти също имаш да ми казваш нещо. Какво е то?

Саманта се поколеба, преглътна, наведе се към Маги и изрече тихо:

— По-добре да го чуеш, макар че ще те заболи. Джейк е женен, Маг. Открих го малко преди да тръгнем, не исках да ти го казвам, за да не те разстроя. Но сега, когато се връщаме, смятам, че би трябвало да го знаеш. Нарочно изчаках, за да не ти разваля пътуването.

— Но аз го знам! Самият той ми го довери преди няколко седмици. Всъщност няколко дни след като станяхме любовници. Беше напълно честен с мен. С жена си са разделени от година, през това време е живял сам и в момента е в развод. Да не би да твърдиш, че продължава да живее с жена си?

Саманта поклати глава и веднага додаде:

— Не, няма такова нещо.

— Откъде знаеш, че е женен?

— От една клиентка. Купи си подарък от магазина за тоалетни аксесоари в Ню Милфорд, където има и дрогерия. Когато ми подаде кошничката с всякакви ароматизирани неща, ми каза, че ѝ ги препоръчала някоя си Ейми Кантрел. Вероятно съм реагирала, когато съм чула името, защото тогава клиентката ми спомена, че Ейми е съпруга на Джейк Кантрел — специалиста по осветление. Но щом твърдиш, че са разделени, тогава сигурно е така.

— И живее сам — наблегна Маги. — Няколко пъти съм била при него.

— Защо не си ми споменала, че е в процес на развод?

— Сметнах, че не е чак толкова важно, Сам — сви рамене Маги.

— Какво ще правиш с бебето?

— Ще си го родя, естествено.

Саманта я изгледа въпросително.

— А Джейк? Искам да кажа, каква ли ще е реакцията му?

— Сигурна съм, че ще е доволен. Поне така се надявам. Но във всеки случай изборът е мой и единствено мой. В никакъв случай няма да правя аборт.

Маги се наведе напред и лицето ѝ изведнъж се озари от щастие и надежда, когато добави:

— Преди, докато се разхождах из градината, си помислих, че малко хора получават втора възможност в живота. Аз имам този шанс. Бебето е моята втора възможност, както и Джейк, разбира се.

— Мислиш ли, че той ще поиска да се ожени за теб?

— Не знам... Всъщност не ме интересува много... И сама мога да отгледам и да издържам едно дете. Способна съм на това, Сам.

— На мен ли ми го казваш! Много добре ми е известно — енергично се съгласи Саманта.

— Може да ме мислиш за луда — отбеляза Маги. — Ето ме, на четирийсет и четири години, бременна от много по-млад — двайсет и девет годишен мъж, който дори още не е разведен и за когото не съм сигурна, че иска да се ожени за мен. А дали аз искам да се омъжа за него? — Маги сви рамене и вдигна въпросително вежди.

Саманта поклати глава замислена.

— Няма друга като теб, Маги, особено по начина, по който се справяш с живота. Да не забравяме, че преживя доста кошмарни моменти, когато съпругът ти, с когото бяхте женени около двайсет години, реши да те зареже. Повечето жени биха се чувствали буквално смазани, ако им се случеше нещо подобно.

— Не ми разваляй деня! Не ми споменавай Майк Сорел! Да се върнем на Джейк, той наистина ме обича.

— Каза ли ти го?

— Да.

— Обичаш ли го, Маг?

— Много.

— Смела жена си ти, Маги.

— Сам, просто имам голям късмет...

Саманта Матюс беше доволна, че настоя да отседнат в хотел „Браун“. Беше близо до Пикадили, Бонд Стрийт и до всякъде другаде, тъй като се намираше в центъра на Уест Енд. Пеша можеше да се стигне до всички магазини, а освен това изобилстваше от таксите.

Сега, докато крачеше бързо по Албърмарл Стрийт обратно към хотела, се замисли какво ли е правила следобед Маги. Приятелката ѝ бе настояла да излезе сама и бе държала изключително тайнствено. Но скоро щеше да разбере. В края на краищата Маги щеше да ѝ разкаже.

Този следобед беше топло и задушно, задаваше се буря. Саманта реши да помоли портиера да поръча такси за вечерта. Щяха да ходят на театър, а след това на вечеря в „Айви“ и най-малкото, от което имаха нужда, бе да се намокрят.

Когато влезе във фоайето, Саманта се отправи направо към бюрото на портиера. След като поръча кола, тя взе асансьора до апартамента, който обитаваха с Маги. Това бе нещо специално, направи го за приятелката си по случай рождения ѝ ден. „Но ти вече ми подари тази великолепна чанта!“ — запротестира Маги, когато Саманта ѝ го съобщи в Шотландия. Тогава тя само се усмихна и не пожела да я слуша повече.

Маги все още я нямаше.

Саманта остави чантата и пликовете с покупките си върху дивана във всекидневната и влезе в спалнята. Свали роклята си и обувките си с висок ток, облече копринен халат и полегна да си отдъхне от скитането цял ден.

Замисли се за Маги. Обичаше я като сестра, каквато нямаше, тя ѝ бе най-близката. Затова съвсем естествено при дадените обстоятелства се безпокоеше за Маги. Нали тъкмо тя я запозна с Джейк Кантрел и сега се чувстваше отговорна за създалата се ситуация. От друга страна Маги бе жена на четирийсет и четири години, високоинтелигентна и изключително умна. Ако тя не знае какво върши, тогава кой би могъл да знае?

Саманта въздъхна леко. Не хранеше никакви съмнения относно способностите на Маги и в много отношения се възхищаваше на решението ѝ да задържи бебето. Но какво би могло да се каже за Джейк? Дали ще се окаже достоен за Маги? А ако не стане така? Маги ще успее ли сама да отгледа детето си? За това се изисква смелост, каквато Маги, разбира се, притежаваше. „Ще се справи — независимо

от всичко!“ — усмихна се на себе си Саманта. Мотото им винаги е било: Ще издържим на всички трудности.

Телефонът върху нощното шкафче между двете легла звънна.

— Ало?

— Ти ли си, Саманта?

— Да, аз съм. Кой се обажда? — попита тя, тъй като не успя да познае малко грубоватия мъжки глас от другата страна на линията.

— Майк Сорел е, Сам.

Толкова се изненада, че за малко не изпусна слушалката.

— О! — възкликна и после добави хладно. — Какво мога да направя за теб, Майк?

— Търся Маги.

— Няма я.

— Кога я очакваш да се прибере, Сам?

— Нямам представа — отвърна Саманта студено, както и преди, без да обръща внимание на опита му да фамилиарничи.

— Кажй й да ми се обади, моля те.

— Къде?

— Отседнал съм в „Конот“.

— Ти си в Лондон?

— Дойдох по работа.

— Откъде разбра къде сме?

— С помощта на асистентката ти в Кънектикът. След като имам само телефона на Маги, позвъних в твоето ателие.

— Ясно. Ще й предам.

— Благодаря.

— Дочуване — измърмори Саманта и затвори слушалката с трясък. Взря се в телефонния апарат. „Кучият му син!“ — помисли си и ядосана включи телевизора. Би Би Си предаваше вечерните новини. Тя ги загледа разсеяно, чудейки се какво ли ще иска от Маги бившият ѝ съпруг.

Половин час по-късно Маги влезе в апартамента, натоварена с покупки.

— Здравей, Сам — избърбори весело, като влезе в спалнята, остави пликчетата върху стола и събу обувките си. — Току-що заваля: Може би ще е по-добре да си поръчаме такси за довечера.

— Вече го направих — отвърна Саманта и се тръсна върху леглото. — Седни, скъпа и се стегни.

Маги се втренчи в нея.

— Защо? Какво се е случило? Има нещо, познавам го по киселото изражение на лицето ти.

— Познай кой е в Лондон. Никога няма да успееш, затова не се и опитай. Майк Сорел. Току-що те потърси по телефона. Поръча да му се обадиш. Отседнал е в „Конот“.

— Боже мили! — Маги се отпусна върху близкия стол, клатейки глава в недоумение. — Как ни е открил? Не че е тайна къде сме, но...

— Чрез Анджела. След като не могъл да те открие, се обадил в ателието ми.

Маги прехапа устна и се замисли.

— Така неочаквано да иска да разговаря с мен... Защо ли?

— И аз се чудя. Ще му се обадиш ли?

— Не знам. За какво? Не може да е свързано с Питър или Хана, ако имаше нещо спешно или някакъв проблем, би те информирал.

— И аз така смятам. В тона му не забелязах нищо тревожно.

Маги размисли малко и изведнъж се изправи, погледна Саманта и отсече:

— Ще му се обадя сега, за да не ни безпокои повече — тръгна с енергични крачки към всекидневната.

Саманта стана от леглото и я последва.

Маги вдигна слушалката на телефона върху бюрото и помоли телефонистката да я свърже с хотел „Конот“. След няколко секунди вече разговаряше с Майк Сорел.

— Маги се обажда. Разбрах, че си искал да говориш с мен.

— Здравей, Маги. Да, наистина. Надявах се да се видим.

— Защо?

— Бих искал да обсъдим нещо. Какво ще кажеш за тази вечер? Бихме могли да се срещнем и да пийнем по нещо. Или да вечеряме.

— Невъзможно.

— Дори и да пийнем по едно?

— Не. Вечерта съм заета.

— А утре?

— Защо не говорим сега по телефона? През последните две години и половина нали все това правим?

— Бих искал да те видя лично, Маги.

— Как са близнаците?

— Добре са. Виж какво, струва ми се, че остана нещо неуредено между нас.

Изненадана, Маги замълча за миг, после неохотно предложи:

— Можем да се видим в девет сутринта. Тук, в хотел „Браун“. Ще те чакам във фоайето.

— Чудесно. Довиждане, скъпа.

Маги постави слушалката на мястото ѝ, облегна се на бюрото и впери очи в Саманта.

— Няма да повярваш, но моят враг има нахалството да ме нарече „скъпа“!

— Има нещо гнило в Дания, ако цитираме „Хамлет“! — възмутено възкликна Саманта. — След като се чувстваш достатъчно силна, за да се срещнеш с него, радвам се, че направи срещата тук. Ще бъда нащрек и ще чакам, в случай, че имаш нужда от мен... за да убия тоя кучи син.

Маги се разсмя.

— Сам, ако знаеш само колко те обичам! Независимо от всичко, винаги можеш да ме развеселиш.

Засмяна, Саманта скочи на крака и отиде до малкото барче.

— Хайде да си сипем по една водка с лед, преди да се облечем за театъра.

— Добре... сипи на себе си. Искам да взема нещо от спалнята.

Маги се върна след малко с пакетче в ръце.

— Това е за теб, Сам. В знак на благодарност за всичко... Най-вече за това, че винаги си до мен.

Саманта пое пакетчето, разкъса хартията, с която бе опаковано и отвори червената кадифена кутийка. Вътре блестяха изящни обици, направени от злато и малахит.

— Маги, колко мило от твоя страна! Обиците, на които се възхитих в онзи магазин на Бърлингтън Аркейд. Великолепни са! Но не биваше да го правиш — приближи се до Маги, прегърна я и добави: — Приятелството ми с теб е най-важното нещо в света за мен.

Маги ѝ се усмихна с обич.

— Независимо от всички трудности...

На следната сутрин, когато Маги се събуди, за миг се зачуди защо се чувства толкова напрегната. О, да, Майк Сорел щеше да дойде в хотела, за да се видят. А тя не очакваше тази среща с нетърпение.

Много просто — не ѝ се говореше с него, а и не изгаряше от желание да чуе какво той имаше да ѝ каже. Според нея между тях нямаше неуредени неща, както той се изрази. Всичко бе приключило, и то отдавна.

— Фантастична си! — възкликна Саманта, когато Маги влезе във всекидневната на апартамента няколко минути преди девет. — Приличаш на разцъфнала роза, Маги. Изглеждаш толкова добре и толкова щастлива, че той ще има да скърца със зъби.

— Съмнявам се — засмя се Маги. — Сигурна съм, че е много щастлив с новата му жена. Сигурно създава съвсем ново семейство. Нали затова са тези втори безценни съпруги, тези нови деца, които са застраховка за бъдещето?

— Кой знае? Слушай, Маг, мислих си за вас с Джейк и наистина се радвам. Сигурна съм, че ще имате късмет.

Маги се потупа по корема.

— А какво ще кажеш за бебето?

— Според мен постъпваш правилно, като си решила да го запазиш. Само имай предвид, че аз ще бъда кръстницата.

— Че кой друг? — Маги се погледна в огледалото, оправи ревера на тъмносиния си костюм от габардин и яката на бялата копринена блуза. — Дай ми двацет минути и тогава слез, за да ме вземеш.

— Непременно. Така или иначе, срещата ни в антикварния магазин „Кийт Скийл“ е за десет часа.

— Ще се видим скоро.

Майк Сорел вече чакаше Маги във фойето, когато тя пристигна малко след него. Изправи се, за да я посрещне, и изведнъж изпадна в нелепа ситуация, тъй като не знаеше дали да я целуне, или само да се ръкува с нея. Реши се на второто.

Маги я стисна набързо и седна срещу него. Установи, че изглежда отпуснат, изтощен и тъжен. На лицето му се бяха появили бръчки, виждаше се и двойна брадичка, косата му бе посивяла и, общо взето, имаше уморен вид. Изглеждаше дори по-възрастен от четирийсет и деветте си години. Пред очите ѝ се появи образът на

Джейк — двайсет години по-млад от него. Тя примигна и извърна лице, тъй като не желаше той да види усмивката на удоволствие върху лицето ѝ. Би могъл да я разбере погрешно.

— Да поръчаме кафе, искаш ли? — предложи тя.

— Бих могъл да изпия една чаша — Майк направи знак на келнера, обърна се към Маги и попита: — Нещо за ядене?

Тя поклати глава.

След като поръча кафето, Майк отново я погледна, сякаш канейки се да ѝ каже нещо.

— Защо поиска да ме видиш? — използва момента Маги.

Майк нервно прочисти гърлото си.

— Бях в Ню Йорк в края на миналата седмица, за да се срещна с клиент на път за Лондон. Смятах, че можем да се срещнем там. Саманта навярно ти е казала, че позвъних в ателието ѝ, след като не можах да те открия.

— Да, предаде ми. Но, все пак, искаше да ме видиш? Преди близо три години ме заряза най-безцеремонно и оттогава почти не сме поддържали връзка. Защо е тази изненадваща промяна?

След като той не отговори, Маги продължи:

— Според мен между нас няма недовършени дела.

— Точно обратното — засмя се студено. — Каза го съвсем ясно, когато ме остави заради по-младата си колежка.

— Не бъди злобна, Маги — смънка той. — Разбирам, че...

— Злобна ли! — възкликна тя. — Въобще не се чувствам огорчена. Имам с какво да запълвам времето си, а не да го хабя, скърбейки за загубата ти, Майк. Искам да изживея живота си и повярвай ми, тъкмо това правя.

— Изглеждаш много добре... цъфтиш — отбеляза той, като я огледа замислено.

Маги усети в тона му нотка на съжаление и се запита как ли върви неговият нов живот. Това обаче действително не я интересуваше.

— Слушай какво, Майк. Тази сутрин имам среща с един антиквар и времето ми е ограничено. Да се върнем на въпроса. Каква е тази недовършена работа, за която ми спомена по телефона?

Той пое дълбоко въздух и започна:

— Отнася се за нас, Маги, за отношенията между нас. Толкова години прекарахме заедно, живяхме добре, имаме деца... — гласът му

загълхна, когато забеляза презрителния израз на лицето ѝ.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че си направил грешка? — попита го с леден глас. — Така ли е, Майк?

— Да, искам да изкупя греха си. Не биваше да те оставям, скъпа. Ние бяхме създадени един за друг, толкова добре се разбирахме...

— Ти добре си поживя — прекъсна го Маги. — Сега, като погледна назад, разбирам, че аз не съм живяла добре. Ти беше прекалено егоистичен и никога не си се замислял за това от какво имам нужда. Единственият период, в който се чувствах истински щастлива, беше, когато работех във фирмата и то добре, но ти ме накара да напусна. Просто не можеше да понесеш факта, че ме интересува и нещо друго, освен теб.

— Не говори така, Маги, моля те.

Тя се изсмя в лицето му.

— Копеле такова! Оставяш ме най-безсърдечно, не ми се обаждаш близо три години, а сега изведнъж се появяваш и искаш да си говорим приятно. Откъде ти хрумна тази щура идея? Само не ми казвай, че новата ти жена те е напуснала!

Той се облегна на стола и втренчи очи в нея. Да, бе го уцелила по болното място.

— Добре, добре — тя сподави развеселената си усмивка. — Вероятно за по-млад мъж от теб, нали? Права ли съм?

Майк Сорел се изчерви силно, но продължи да мълчи.

— Ирония на съдбата — подхвърли саркастично Маги.

— Вероятно така се получава — съгласи се най-накрая Майк. — Да, Дженифър ме остави. Заради някакъв друг, неизвестен за мен, преди шест месеца. Както и да е, вече е с него, за постоянно. Живеят в Лос Анджелис. Искат развод.

— Не се тревожи, Майк, все някак ще се справиш. Както и аз впрочем направих.

— Не може ли да опитаме отново, Маги? — погледна я умолително той. — Децата са съгласни. Освен това аз имам нужда от теб.

— Със сигурност! Е, може да се изненадаш, но ще ти кажа, че не давам и пукната пара за това, че имаш нужда от мен. Освен това не ме засяга какво мислят Питър и Хана. Към мен и двамата се държаха по

най-безобразния начин. Така че отношението ми е точно същото като тяхното към мен, откакто ти ме остави заради по-млада жена.

— Не бъди толкова озлобена и сърдита! — възкликна Майк. — Аз ти предлагам възможност да започнем отново, да съберем семейството си, а ти се държиш така, сякаш те карам да се самоубиеш или да убиеш някого.

— Съвсем на място казано! — реагира Маги. — Да се върна при теб за мен би било равносилно на самоубийство. А ти уби душата ми още много отдавна, през всичките онези години, когато бяхме женени, Майк. Ти никога не ме остави да бъда такава, каквата съм.

— Не искаш да умреш като самотна стара жена, забравена от всички, нали? — попита той, а после спря, тъй като келнерът донесе кафето.

Щом той се отдалечи, Мари изрече с леден тон:

— Егоистичен идиот такъв. Какво, по дяволите, те кара да смяташ, че съм сама? Имам връзка с един мъж.

— Сериозна ли е? — поинтересува се той, като не успя да скрие гневния си израз.

— Да, сериозна. Сигурно скоро ще се омъжа.

— Кой е той?

— Не смятам, че това те засяга. Не забравяй, че сме разведени — Маги рязко се изправи, отблъсна стола си назад и направи крачка встрани. Изчака малко и промълви: — Довиждане.

Докато прекосяваше фоайето, забеляза, че Саманта се суети около вратата. Вдигна ръка да я поздрави и ѝ се усмихна. От години не се бе чувствала толкова свободна и щастлива. След няколко дни щеше да бъде заедно с Джейк. Бъдещето ѝ принадлежеше на него.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За да се въздържи от изкушението да натисне педала на газта докрай, Джейк непрекъснато си повтаряше, че скоростта е ограничена до 70 километра в час. Упътил се бе към Маги и нямаше търпение да стигне при нея.

Позвъни му още щом се прибра вкъщи от летището Кенеди и когато той я попита дали може да отиде да я види, тя веднага се съгласи. Стори му се, че е доволна от факта, че го чува, дори някак си възбудена, и това го зарадва. Замисли се дали и тя е почувствала осезаемо отсъствието му.

Десет минути по-късно влезе в двора на дома ѝ.

Преди още да изключи колата, тя се появи на прага на кухнята и се втурна по стъпалата към него. Цялото ѝ лице грееше.

— Здравей, любима! — извика той, затръшна вратата на пикапа зад себе си и се затича към нея.

Срещнаха се по средата на пътеката, той я прегърна и я завъртя. Двамата се разсмяха, когато той най-последно я остави на земята.

Джейк я отдръпна от себе си и жадно се взря в лицето ѝ.

Маги му се усмихна в отговор.

— Толкова ми липсваше! — възкликна тя. — Не мога да ти опиша колко!

— Знам. И ти на мен ми липсваше — той я прегърна и започна да целува по челото, по очите, по лицето, по врата...

— Радвам се, че се прибра, Маги.

— И аз се радвам. Хайде да влезем вътре, Джейк — наклони глава настрани и го изгледа закачливо.

— Имам нещо за теб.

— Наистина? — изгледа я въпросително.

Тя кимна, хвана го за ръката и го повлече към къщата. Куфарите ѝ още бяха в кухнята, заедно с шлифера и чантата. Тя припряно бръкна в нея и извади пакет.

Обърна се, подаде му го и изведнъж придоби по момичешки свенлив израз.

— Това е за теб, Джейк. От Шотландия.

Развълнуван, той несръчно пое подаръка и се загледа в него.

— Какво е? — попита най-накрая.

— Отвори го и виж — отговори тя, вперила очи в него.

Той извади от плика дебел рибарски пуловер, изплетен от кремава вълна, а после вдигна очи към нея.

— Маги, страхотен е! Само че ме разглезваш.

— Надявам се да ти стане. Предположих, че носиш голям номер, нали?

Той кимна и долепи пуловера до гърдите си.

— Сигурен съм, че ще ми лепне. Благодаря ти, скъпа — остави пуловера върху един стол, направи крачка напред, взе я в обятията си и нежно я целуна по бузата. — Благодаря ти... че си се сетила за мен, когато беше толкова далеч...

— Непрекъснато мислех за теб, Джейк.

Любовта, която се отразяваше в очите ѝ, му подсказа онова, за което той копнееше. Наведе се към нея и страстно я целуна.

Маги отвърна на целувката му със същия плам и се притисна към него, тъй като желаше да почувства топлината и любовта му.

Най-накрая той я отдръпна от себе си и се взря в лицето ѝ.

— Искаш ли да се качим горе?

Цялата пламнала, Маги кимна.

Двамата се изкачиха по стълбите, хванати за ръце.

Любиха се по-страстно и буйно от преди. Захвърлиха с нетърпение дрехите си на пода и се прегърнаха бързо в порив на възбуда. Всеки искаше да се допре до другия, лицата им бяха напрегнати от копнеж.

Джейк я взе незабавно, а тя бе напълно готова за него — разгорещена, навлажнена и податлива в ръцете му. Двамата се вкопчиха здраво един в друг и потъвайки, един в друг, всеки изричаше името на другия, докато се извисяваха все по-високо.

Когато най-накрая той се отпусна върху нея, се чувства напрано изцеден от страст.

— Боже, Маги... — прошепна. — Никога не е било така. Никога. Нито един път. Никога не ми се е случвало подобно нещо. Дори с теб.

Едва сега — вдигна се на лакът и я погледна. — Сякаш беше за пръв път.

Тя му се усмихна и го погали по лицето.

— Джейк...

— Да, скъпа?

— Обичам те... много те обичам... Никого не съм обичала така.

— Маги, Маги — той обви ръце около тялото ѝ и я притисна към себе си. — Откога чакам да ми го кажеш. И аз те обичам. Но ти го знаеш... Признах ти го още първата вечер.

— Съзнавах го, но просто исках да бъда сигурна за чувствата си.

— Сега сигурна ли си?

— Абсолютно.

Маги лежеше до него, прегърнала го и потънала в мисли. Най-накрая се надигна и пошушна в ухото му:

— Джейк, имам изненада за теб.

— Мммм — измънка той лениво, без да мръдне.

Маги се опита да седне. Той я държеше здраво в прегръдките си и не я пускаше. Тя започна да се боричка с него.

— Пусни ме да стана, Джейк. Трябва да ти кажа нещо.

— Тогава ми го кажи.

— Искам да те гледам, докато ги го казвам.

— О! — заинтригуван, Джейк я пусна и се надигна.

Маги изпълзя пред него, после седна, прегърна коленете си и се взря в лицето му.

— Хайде, давай, любима — подкани я той, докато я гледаше с любопитство.

— Бременна съм, Джейк — усмихнато изрече Маги. — Очаквам бебе. Нашето бебе.

Усмивка обля лицето му и очите му светнаха.

— Това, е чудесно! Бебе. Страхотна новина, Маги, невероятна!

— Доволен ли си? — попита тя.

— Разбира се. Винаги съм искал да имам дете. Кога го разбра? Кога ще се роди? Дали ще е момче или момиче? — въпросите му валяха един след друг.

Успокоена, че той прие новината по този начин, Маги отговори на всеки един, радвайки се на възбудата и щастието му.

По-късно пак се любиха.

— Трябва да отпразнуваме бебето — прошепна Джейк в косата ѝ, а после заспаха прегърнати.

Половин час по-късно Джейк се събуди пръв и се пъкна под душа.

Когато се върна в спалнята, увит с хавлия, Маги обличаше широк копринен халат. Обърна се, когато той влезе, винаги усещаше присъствието му... загледа се в дълбоките му зелени очи, в черната коса, залепнала от водата, тъй като никога не успяваше да я опази. В някои моменти просто не можеше да откъсне поглед от него.

— Защо ме съзерцаваш така?

— Не знам, извинявай. Просто е хубаво, че те виждам отново — за миг се изкуши да му разкаже как първата вечер, когато се запознаха в малкия театър в Кент, Саманта го нарече „Том Круз“. Но се въздържа, тъй като знаеше, че той не обича да се коментират хубостта и тялото му.

Маги бързо тръгна из стаята, а халатът се развяваше зад нея.

— Когато се връщам от летището, купих това-онова за ядене. Стекове и салата за вечеря. Как ти звучи?

— Страхотно. Ще сляза след минутка. Ако отвориш бутилка „Перие“, можем да я пием навън, докато пека стековете на скарата.

— Чудесно — каза тя и излезе.

След като закопча бялата си риза и навлече сините джинси, Джейк слезе долу и намери Маги на задната тераса, седнала до масата, а бутилката „Перие“ бе поставена в кофичка с лед. Тя наля в две чаши, а той седна до нея.

— Наздраве — изрекоха едновременно и се чукнаха.

— Нещата вървят прекрасно в Хейвърс Хил, Маг — Джейк отпи голяма глътка. — Точно както ти казах онзи ден по телефона, когато се обади. Знам, че Марк и Ралф непрекъснато те осведомяват. Нямам търпение да дойдеш утре и да видиш с очите си. Ще бъдеш изненадана, и то приятно.

Тя се усмихна.

— Сигурна съм, че ще е така. Вероятно ще трябва да отида два пъти — един път сутринта и още един път вечерта. Бих искала да видя външното осветление по тъмно. Според теб вече е почти готово.

— Да, но така съм изтеглил жиците, че ако не го одобриш, да можем да направим промяна. Моите хора още не са вкопали жиците.

— Искаше ми се да си с мен в Шотландия, Джейк. Открих прекрасни старинни предмети.

Поговориха известно време за Хейвърс Хил, а после влязоха в кухнята. Маги извади от хладилника зелената салата, която бе приготвила по-рано, и я сложи върху поднос заедно с чинии, ножове, вилници и салфетки. Джейк настоя да го изнесе отвън, а тя го последва с чинията със стековете.

— Отдавна не съм виждала светулки — възкликна Маги и хвана Джейк за ръката. — Виж! Там!

Малките светлинки, които танцуват около храстите.

— И аз не бях виждал светулки от дете. Когато бях на четиринайсет години, двамата с Ейми тръгнахме към леля й... — Джейк се спря, облегна се на стола, отпи от кафето и изведнъж млъкна.

— Защо спря? — попита Маги.

— Е, историята не е толкова интересна — смънка той и се изправи. Поразходи се по терасата, а после нагази и в тревата.

Усетила, че нещо го тревожи, Маги тръгна след него. Настигна го на моравата, хвана го за ръката и го дръпна, за да се обърне с лице към нея.

— Какво има, скъпи?

Той се взря в нея и поклати глава.

— Наистина тази вечер нямах намерение да ти го казвам. Поне не първата вечер, след като се върна. Просто исках да ни е приятно, че сме заедно. Но виждам, че се налага да ти съобщя... — въздъхна, сложи ръка върху рамото й и пак вдигна очи към лицето й. — Имам много лоша новина, Маги.

— И каква е тя? — загледа го разтревожено.

— Отнася се за Ейми...

— Делото за развод е прекратено, така ли?

Той поклати глава.

— Не е това, което си мислиш. Но действително делото е прекратено.

— Винаги си твърдял, че не е искала развод и не бих казала, че я обвинявам — измънка Маги, помръкнала след еуфорията от интимната вечеря.

— Не, тя не го е прекратявала — Джейк се изкашля и изрече тихо. — Докато те нямаше, научих, че Ейми е болна от рак. Рак на яйчниците.

— О, Джейк! Лекуват ли я?

— Правят ѝ химиотерапия, от понеделник. Вероятно това ще помогне да се спре разпространението на рака.

— Да се надяваме — промълви Маги и се отдалечи от него, предполагайки какво се готви да ѝ каже още преди да го е изрекъл. Познаваше Джейк. Той беше почтен човек, чувствителен и състрадателен.

Джейк я настигна и сложи ръка върху раменете ѝ.

— Трябва да ѝ помагам, доколкото мога, Маги. Разбираш ме, нали?

— Да, естествено.

— Не мога точно сега да настоявам за развода.

— Ясно... — Маги спря, пое дълбоко въздух и продължи: — Ще се преместиш ли в Ню Милфорд? Отново ли ще заживееш с нея?

— В никакъв случай! Как можа да си го помислиш? — извика и я обърна към себе си. — Обичам те, Маги. Не желая да те изгубя. Просто бих искал да разбереш, че ще правя каквото мога за Ейми — особено финансово. Тя ползва моята медицинска застраховка и не мога да ѝ отнема това. Ако се разведем, тя ще остане без застраховка и ще трябва сама да поеме разноските по лечението. Точно сега има нужда от мен, трябва да бъда около нея. Тя е като дете, винаги е зависела от мен. Щом като ограничат рака, отново ще говоря с нея да се обади на адвокатата си.

Маги стисна устни и кимна. Страхуваше се да проговори, за да не изрече нещо погрешно. От друга страна не желаше да го изгуби. Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Във вечерния здрач той забеляза как блестят върху дългите ѝ тъжни клепки и я притисна към рамото си.

— Не плачи. Знам какво си мислиш. Тревожиш се за бебето.

— Да — прошепна тя до ризата му, която се намокри от сълзите ѝ.

— Когато това стане възможно, ще се омъжиш ли за мен, Маги?

— Да, Джейк. Обичам те.

— И аз те обичам, желая те и искам нашето бебе. Но трябва да стоя край Ейми, докато състоянието ѝ се подобри. Разбираш ли ме правилно?

Маги кимна.

— Ако не беше такъв, какъвто си, сигурно не бих те обичала толкова. Ще те чакам, Джейк... Ще те чакам.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Аз съм, Ейми! — провикна се Джейк, като отвори външната врата на апартамента. Наведе се, хвана торбите с покупки, които бе оставил на пода, и влезе в антрето. Отиде до всекидневната и застана на прага. — Привет, мила — поздрави я засмяно.

Ейми седеше на дивана в слабо осветената стая и гледаше телевизия.

— Здравей, Джейк — изрече тихо и му се усмихна слабо.

— Ще дойда при теб след минутка, само да оставя всичко това в кухнята.

Ейми кимна и се облегна на дивана. Приятно ѝ бе да види Джейк, но като че нямаше сила да прояви радостта си.

На Джейк му мина през ума, че този ден тя изглежда доста по-бледа от обикновено, но не каза нищо. Обърна се и бързо влезе в кухнята. След като остави покупките върху масата, се огледа. През последните няколко седмици Мери Елис — съпругата на един от неговите помощници, се грижеше за чистотата в апартамента. Жената го правеше по-скоро като услуга към него и от добро сърце, отколкото за парите. Остана доволен от резултата.

Кухнята не само бе подредена и чиста, а направо блестеше.

Щом като подреди всичко на място, Джейк се върна във всекидневната и седна срещу Ейми.

— Как се чувстваш днес? — я попита, като се взря отблизо в лицето ѝ и си помисли, че вече много е отслабнала.

— Уморена, Джейк, направо скапана.

— Искаш ли да ти приготвя нещо за ядене, преди да се върна на работа?

Тя поклати глава.

— Не съм гладна... Напоследък нямам апетит. Но ти хапни.

— Не, благодаря. Не мога да остана дълго. Трябва да се върна на обекта колкото се може по-бързо, защото опъваме специални жици. Кога ще ходиш отново в болницата?

— Утре. Мама ще ме заведе.

— Какво казва докторът? Има ли някакво подобрение?

— Според него — да. Но това не означава, че няма да умра, Джейк. Малцина са се излекували от рак — довърши тя едва чуто.

— Не бива да мислиш за най-лошото, Ейми — отвърна ѝ той нежно, но твърдо. — Трябва да бъдеш силна. Най-лошото, което можеш да направиш, е да не ядеш. Трябва да се храниш, и то пълноценно. Защо не искаш да ти приготвя нещо? От супермаркета накупих какво ли не. В хладилника има някои деликатеси, които винаги си обичала.

— Не съм гладна, Джейк — започна тя, но внезапно гласът ѝ секна. Пое си дълбоко дъх, отвори уста да каже нещо и пак я затвори. От очите ѝ бликнаха сълзи и потекоха по бледите ѝ бузи.

Джейк скочи и изтича към нея. Прегърна я и я притисна към себе си.

— Не плачи, Ейми. Казах ти, че ще се грижа за теб, и ще го направя. Всичко ще бъде наред. Знаеш, че сега, докато провеждат това лечение, е най-трудното. Просто трябва да издържиш. Знам, че се чувстваш по-слаба, но силата ти ще се върне. Както ти обещах, тогава ще ви изпратя двете, с майка ти във Флорида на курорт.

— И ти ще дойдеш, нали, Джейк? — погледна го Ейми с копнеж.

— Знаеш, че не мога. Трябва да работя и да съм сигурен, че тук нещата вървят гладко. Не мога да си позволя нещо да се провали, и то сега.

— Така ми се иска да дойдеш и ти...

— Вярвам ти, скъпа. Слушай ме, на двете с майка ти курортът ще ви се отрази добре.

— Джейк... Не искам да умирам — тя отново се разрида на рамото му. — Страхувам се, Джейк.

— Ш-т-т. Не мисли сега за такива неща. Помни какво ти казах преди, най-лошото, което правиш, е, че прекалено се тревожиш. Трябва да си спокойна, да си мислиш само за хубави неща. Всичко ще бъде наред, Ейми...

Най-накрая тя спря да плаче и щом се успокои, Джейк отиде в кухнята, кипна вода и ѝ направи чаша чай. Занесе ѝ го и поговори с нея още малко в желанието си да разсее страховете ѝ и да я утеши.

Докато караше към южен Кент, Джейк си мислеше за Ейми. Вършеше всичко, с което би могъл да я улесни, но и самата тя трябваше да си помогне. Докторът ѝ му бе казал, че оптимизмът би могъл да сътвори чудеса и че по този начин много хора са оздравели от рак, но Ейми по природа си бе песимистка, а сега тя бе още по-мрачно настроена от всякога. Той вършеше всичко, което бе по силите му — осигуряваше финансова подкрепа, пазаруваше и идваше да поседи при нея винаги, щом можеше, опитвайки се да я развесели.

Когато пристигна в Хейвърс Хил, Джек вече бе решил да поговори с майката на Ейми. Може би Ейми би послушала поне нея.

Чантата на Маги лежеше на пода, а плановете ѝ както обикновено, бяха разпилени върху старата кухненска маса. Нея обаче я нямаше. Той изтича нагоре по стълбите и я откри в главната спалня, където мереше една стена.

Когато чу стъпките му, тя се извърна и лицето ѝ светна.

— Добро утро! — извика и тръгна към него.

Той ѝ се усмихна широко и чакаше с такова нетърпение да я прегърне, че не забеляза безпокойството, което прозираше в погледа ѝ. Тя знаеше той колко се преуморява — от работа, от грижите по Ейми и покрай самата нея. Умората просто бе изписана на лицето му.

— Как се чувстваш, Маги? — той я притисна към себе си. — Как е бебето?

Тя моментално забрави грижите си.

— И двамата сме прекрасно и се радваме, че те виждаме. Ходи ли при Ейми?

— Да. Купих ѝ някои неща за ядене.

— Как е тя, Джейк? — попита Маги, леко намръщена.

Той поклати глава.

— Не е добре. Отпаднала е. Според мен е в депресия.

— А как иначе? Ужасно е да си толкова болен. Тя е все още млада...

— Да имаше твоя дух и твоя оптимизъм, Маги, това би ѝ помогнало неимоверно.

Маги кимна и се изплъзна от ръцете му.

— Ела, искам да ти покажа нещо — тя нарочно промени темата, искайки да отвлече вниманието му, да го разсее, тъй като тази сутрин

сякаш и той бе прихванал от лошото настроение на Ейми.

Хвана го за ръка и го поведе надолу по стълбите, към столовата.

— Вчера пристигна масата от антикварния магазин в Ню Йорк. Погледни — докато говореше, дръпна плата, с която бе покрита, и отстъпи.

— Колко красиво дърво! — възкликна Джейк. — И е старинна, личи си.

— Доста — от деветнайсетия век. Тисово дърво.

Джейк се огледа.

— Тази стая вече се оформя — отбеляза и отиде до стената, където Маги беше залепила парченца плат и различно оцветени хартийки.

— Доматено червено? — ахна и се обърна към нея въпросително.

— А защо не? Цветът на кетчуп с малко кремаво. Зелен килим с цвят на авокадо... Дотук стигнах и аз с моята работа.

Разсмяха се заедно и тя си отдъхна, поне за малко успяла да го откъсне от мислите му за болестта на Ейми.

— Напоследък забелязах нещо — закачливо подхвърли Джейк. — Когато говориш за цветове, ги определяш с термини на хранителни продукти.

— Не забравяй, че съм бременна. Ядат ми се всякакви неща.

— Никога не го забравям — наведе се към нея и я целуна по бузата. — Излизам да видя какво правят момчетата отвън. Какво ще кажеш да вечеряме заедно? Ще приготвя нещо.

— Печелиш.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Слушаш ли ме, Ейми? — попита Джейн Ланг, поглеждайки дъщеря си с ъгълчето на окото си, за да не отклонява вниманието си от пътя.

— Слушам те, мамо. Каза, че според Джейк се отнасям много песимистично към заболяването си.

— Точно така. Той твърди, че за теб ще е по-добре, ако излизаш повече, а когато се чувстваш добре и нямаш болки, да свършваш по нещо. Сега боли ли те, Ейми?

— Не, мамо, не ме боли. Не знам какво разбира той под това „да върша по нещо“. Ние не правехме кой знае какво и когато бяхме женени. Той все работеше, работеше, само това правеше.

— Какво искаш да кажеш с „когато бяхте женени“? Не забравяй, Ейми, че все още си омъжена за него. Ако насочиш вниманието си само към Джейк, сигурна съм, че бихте могли отново да се съберете. Той те обича, мила, знам, че и ти го обичаш. Беше глупаво от твоя страна да се разделяте. Той е толкова добър! Харесвала съм го още от дете.

— Не вярвам, че той иска да се върне при мен.

— Само си помисли как се грижи за теб сега, Ейми, не само финансово. Намери и онази жена да ти помага за апартамента, плаща й. Пазарува ти. Обича те, сигурна съм.

— Не знам, той просто е добър. Винаги е бил добър към мен, още от ученик.

— Никога не си ми казвала защо се разделихте с Джейк, защо реши да подадеш молба за развод. Каква е причината?

— Да ти кажа истината, мамо, не знам. Струва ми се, че някак си се отчуждихме... Нямам представа — Ейми замлъкна. Не беше съвсем сигурна как се получи цялата тази каша.

— Но ти можеш да го спечелиш отново! Трябва да се опиташ, Ейми, да вложиш сърцето и душата си в това. Винаги съм смятала, че с Джейк просто сте създадени един за друг, срамота е, че всичко

пропадна — Мисис Ланг въздъхна и натисна спирачката, за да направи труден завой на хлъзгавия път. — Грешка е и че нямахте деца. Не мога да проумея защо не си планирала семейството си, Ейми...

— Още по-добре, че не съм! — възкликна Ейми, като прекъсна майка си. — Особено сега, когато умирам. Какво щеше да стане с тях? Практически щяха да останат сираци — майка им умряла от рак на двайсет и девет години, а баща им работи ден и нощ и никога не си е вкъщи.

— Не говори така, Ейми. Ти не умираш. Доктор Стансфийлд ми каза, че се оправяш.

— Така ли?

— Точно такива бяха думите му.

— Кога, мамо?

— Този следобед. Докато ти се обличаше. Той смята, че се справяш много добре с болестта.

— Аз пък не го усещам — измърмори Ейми. — Вярно, че нямам болки, но се чувствам направо скапана. Казах го на леля Вайълет, когато бях в кухнята, докато тя приготвяше хамбургерите. Предложи ми водка. Така съм щяла да се почувствам по-добре.

— Тази жена понякога е непоправима!

— Тя ти е сестра, мамо.

— Но се различаваме от небето до земята. Виж какво, скъпа, другия месец ще заминем във Флорида. Там определено ще се разнообразиш. Тази сутрин, когато позвъни Джейк, отново ми го спомена. Помниш ли когато баща ти ни заведе във Флорида? Ти беше на шест години. Остана във възторг.

— Сигурно ще отида да видя Мики Маус, преди да умра — тъжно отрони Ейми.

— Ейми, недей — прошепна майка ѝ.

— Извинявай, мамо, но наистина се надявам да видя Мики Маус.

— Непременно ще го видиш, когато отидем в „Света на Дисни“

— Мисис Ланг напрегнато се взря напред. Вечерта бе влажна, макар дъждът да беше спрял, но тъй като знаеше, че Ейми е уморена и искаше по-бързо да я откара вкъщи, майка ѝ започна да изпреварва бавно движещата се тойота пред нея.

Тя не забеляза камиона, който се движеше по другото платно право към нея. Заслепена от силните фарове, Джейн Ланг отлепи

едната си ръка от волана, за да заслони очите си, и така загуби контрол върху колата. Камионът буквално връхлетеше върху тях и удари колата челно.

Ейми чу как майка ѝ изпищя, после шум от счупени стъкла. При сблъсъка като парцалена кукла първо се удари в предното стъкло, а после отхвъркна назад.

— Мамо — изрече, преди да припадне.

Изведнъж, най-необяснимо, Ейми се намери извън колата. Носеше се във въздуха точно пред предното стъкло. Видя майка си вътре в колата, буквално забодена на волана. Тя също беше там и седеше на мястото до майка си. И двете с майка ѝ бяха в безсъзнание.

Под реещото ѝ се във въздуха тяло се трупаха хора. След тях бяха шофьорът на камиона, който бе блъснал колата им, самият той останал невредим, и други наизлезли шофьори, чиито коли бяха блокирани от катастрофата. После чу воя на сирени и видя двама полицаи на мотори, които приближаваха към мястото на катастрофата.

Умирам, помисли си Ейми. Май вече съм умряла. Издъхнала съм и духът е напуснал тялото ми. Виждаше с очите си това тяло. Витаеше във въздуха над колата и гледаше надолу към изпразненото от душа тяло.

Ейми не се изплаши. Напротив, почувства се изключително щастлива. Не изпитваше нито болка, нито тъга и не я бе грижа за света.

Най-неочаквано сякаш гигантска прахосмукачка изсмука Ейми и тя заседна в маркуча ѝ. След малко откри, че това не е маркуч, а дълъг тунел. Някаква невидима сила я дърпаше напред. В самия край на дългия тунел забеляза мъничка светлинка. Докато се приближаваше към нея, тя ставаше все по-голяма и по-ярка. Не след дълго Ейми излезе от тунела, примижа, после широко отвори очите си. Бе попаднала в най-пленителната светлина, която бе виждала! Тя бе навсякъде около нея, обгръщаше я с топлината и сиянието си. Никога по-рано не бе изпитвала нещо подобно. Усети, че я обзема спокойствие и започна да изпитва любов към всичко и всички.

Напълно безтегловна, Ейми летеше в светлината, отърсила се от тялото, което ѝ тежеше. Даде си сметка, че е влязла в друг свят, с различни измерения, и че само духът ѝ съществува.

Скоро забеляза присъствието и на други духове, които безмълвно се носеха в ярката светлина. Те излъчваха обич и топлина и по някакъв

начин общуваха помежду си. Тя отвърна на любовта им и разбра, че те с радост приеха жеста ѝ.

Светлината се промени. Бялото сияние започна да се пръска на цветни призми с тоновете на дъгата. Някакъв дух се приближи и започна да кръжи около нея. Ейми усети, че я насочва нанякъде и че името му бе Марика. Тъкмо тази Марика я направляваше нежно и с много любов.

Светлината ставаше все по-мека. Ейми излезе от нея и пред очите ѝ се разкри най-красивият пейзаж, който бе виждала: бе някакво идеално, съвършено място, рай. Тук нямаше болка, атмосферата бе изпълнена с чистота и доброта.

Ейми летеше над зелени ливади, долчинки, в които растяха цветя, възвишения с горички край проблясващата синя вода на езеро. Около тази пасторална картина се извисяваха планини, по чиито върхове блестеше сняг и всичко се къпеше в златиста слънчева светлина.

Докато се носеше над поляните, Ейми видя и много други духове, като нея. Изведнъж забеляза и него. Баща ѝ! Макар и да беше дух — чиста субстанция като самата нея, Ейми усети, че към нея той излъчваше по-специална любов, любовта, която тя помнеше от детството си.

В този миг забеляза, че духът на майка ѝ лети към този на баща ѝ. Майка ѝ излъчваше лъчезарно и ведро сияние, а не бе онова смазано човешко тяло, което Ейми видя зад волана на обезобразената кола. Родителите ѝ се събраха и се устремиха към нея. Заговориха я. Макар да не използваша думи, тя разбираше всичко. Казаха ѝ колко много я обичат. Увериха я, че я чакат, но че тя трябва да се върне за малко. Още не е време — твърдеше майка ѝ. Моят момент е дошъл, Ейми, но не и твоят. Още не.

Марика, духът, който я направляваше, ѝ обясни, че трябва да продължава да се движи. Скоро след това полетяха отново в ярката светлина и навлязоха в една кристална пещера.

Около Ейми закръжиха сенките на две жени — стари мъдри духове, които като че ли се готвеха да прелеят част от своята мъдрост у нея. Марика ѝ съобщи, че скоро ще проумее вселената и значението на всяко нещо.

Пещерата беше изградена изцяло от кристални образувания и огромни сталактити, които излъчваха стотици хиляди цветни лъчи, вариращи от бледожълто до розово и синьо.

За миг Ейми се заслепи от ялната светлина и примигна няколко пъти. След малко започна да вижда по-ясно и пред очите ѝ премина целият ѝ предишен живот... Видя себе си и скоро си даде сметка защо не бе успяла в земния си живот. Причината бе в песимизма и апатията ѝ. Разбра, че е загубила много, защото беше отхвърлила специалните дарове, които ѝ бяха дадени. Духовете на двете жени около нея ѝ го обясниха и Ейми почувства дълбоко разкаяние и тъга.

Тогава видя Джейк. Намираще се в някаква стая с жена, за която се грижеше. Жена, която обичаше, и то дълбоко. Тя усети удовлетворението и топлотата, която двамата излъчваха един към друг. В този миг Ейми проумя какво представлява Джейк — в миналото, в настоящето и в бъдещето. Целият му живот се завъртя пред очите ѝ като на филмова лента.

Марика вече ѝ напомняше, че трябва да си върви, да продължава да се движи, но на Ейми не ѝ се тръгваше. Искаше завинаги да остане тук. Изведнъж излетя от пещерата, а Марика нежно я направляваше към тунела. Ейми не искаше да влезе там и се съпротивляваше. Копнееше да остане тук — в рая, където царуваха само спокойствие, щастие и безусловна любов. Но не ѝ разрешаваха...

Ейми се носеше по протежение на тунела, ярката светлина остана зад гърба ѝ.

Изведнъж се разклати и усети, че се намира в самолет. Отново прелетя над смачканата кола на майка си, в която бяха застинали телата им.

Ейми отново видя шофьора на камиона, застанал с други шофьори и полицаи, които се суетяха около колата. Пристигна линейка. Извадиха тялото на майка ѝ от колата, а после и нейното тяло и внимателно го положиха върху носилка.

Внезапно, с трясък, душата на Ейми отново се завърна в тялото ѝ.

Най-накрая тя отвори очи. После пак ги затвори. Чувстваше се твърде уморена. Изведнъж усети силна болка в главата, сякаш някой я удари с чук по челото, и изпадна в несвяст.

Лелята на Ейми — Вайълет Паркинсън, и дъщеря ѝ Мейвис почти не се отделяха от леглото на Ейми в болницата в Ню Милфорд. Джейк идваше и си отиваше, защото трябваше да ходи на работа, но бе искрено загрижен за нея. Тревожеше се каква ще бъде и реакцията ѝ, когато най-после дойде в съзнание и научи, че майка ѝ е загинала при ужасната катастрофа.

Джейк се безпокоеше и за раните на Ейми. Тя бе зле контузена и макар докторите да смятаха, че няма вътрешни увреждания, тя продължаваше да бъде в кома.

На третата вечер след случилото се Джейк седеше до леглото ѝ в болницата и държеше ръката ѝ. В момента бяха сами. Бе изпратил Мейвис и леля Вайълет да си купят кафе и сандвичи, след като бяха бдели край Ейми целия ден.

Той бе дълбоко замислен. Цялата сложна електрическа система на фермата все още бе в съзнанието му, после си спомни и за Маги, а когато вдигна очи, се стресна, тъй като Ейми внезапно изрече:

— Жадна съм.

— Ейми, мила! Слава Богу! Дойде в съзнание!

— Бях другаде, Джейк — започна тя шепнешком. — Искам да ти разкажа за това място.

Той кимна.

— Да, Ейми. Три дни беше в безсъзнание. Сега ще ти дам вода.

— Джейк...

— Да, Ейми.

— Мама е мъртва.

Той толкова се стъписа, че в момента не можа да изрече и дума.

— Не ми казвай, че не е, не се опитвай да ме предпазваш. Знам, че тя умря.

Джейк, който се бе изправил, сега се наведе към нея и я изгледа озадачено.

— Ще отида да наляя вода и да съобщя на доктора, че си дошла в съзнание, скъпа.

— Аз също умрях, Джейк, но се върнах. Оттам разбрах, че мама е мъртва. Видях духа ѝ заедно с този на баща ми.

— Къде, Ейми? — попита тихо Джейк и отново се отпусна до леглото ѝ.

— В рая, Джейк. Да знаеш колко е красиво там! Има много светлина. И на теб ще ти хареса, ти винаги си обичал светлината.

Джейк остана безмълвен. Просто седеше и държеше ръката ѝ, без да знае какво да каже. Думите ѝ наистина го объркаха.

Ейми въздъхна леко.

— Мама е добре там. Сега е щастлива, защото са заедно с баща ми. Винаги е тъгувала за него.

— Да — съгласи се той, все още не намирайки думи. Мислеше си дали не говори така под влияние на лекарствата. Докторите бяха ѝ сложили няколко инжекции, но той не знаеше какви. Тя бе много спокойна, владееше се и това го тревожеше. Добре познаваше Ейми и не очакваше, че би могла да реагира така след смъртта на майка си.

— Не мога да ти опиша колко беше странно — изрече Джейк тихо, гледайки Маги напрегнато. — Когато тази вечер Ейми най-последно излезе от комата, ми каза, че майка ѝ е мъртва. Не изпадна в истерия, както предполагах, че ще направи, а напротив — беше спокойна и се владееше.

Джейк поклати глава и отпи от бирата си.

— Каза още нещо, което ми прозвуча особено.

— Какво? — поинтересува се Маги.

— Спомена, че майка ѝ е заедно с баща ѝ. В друг свят. На място, което и тя посетила... Според нея това бил раят. По целия път дотук си мислих за думите ѝ. Как Ейми е разбрала, че майка ѝ е загинала при катастрофата, Маги? През цялото време беше в безсъзнание. Не мога да си го обясня.

Маги се облегна на стола, изгледа го продължително и тогава заключи:

— Може би е разбрала, че майка ѝ е умряла, защото я е видяла на друго място, точно така, както твърди.

— Не те разбирам — отвърна той и я изгледа учудено.

— Възможно е Ейми да е получила видения, които се случват в състояние близко до смъртта. През последните години много се дискутира на тази тема. Доктор Елизабет Кюблър Рос, която работи в университетската болница „Билингс“ в Чикаго, написа материал върху състоянието на неизлечимо болните. Всъщност на това е посветена и

книгата, й, която намирам за изключително интересна: „За смъртта и процеса на умиране“. Тя е написала още няколко други книги и вярва в изживяванията на хората, които са на крачка от смъртта. Доктор Реймънд Муди пък е направил първото изследване на това явление. Друг специалист в тази област е доктор Мелвин Море, той също има няколко публикации върху преживяванията на хората близо до смъртта.

— Значи според теб Ейми ми е казала истината?

— Възможно е...

— Ти как си обясняваш това явление, Маги?

— Не мога да си го обясня, защото не знам достатъчно по въпроса, Джейк — изрече тихо Маги. — Както ти споменах, съществуват няколко добри книги. Можеш да прочетеш някоя от тях — наведе се леко напред, изгледа го напрегнато и продължи: — Ейми описа ли ти мястото, където е била?

— Не. Само заяви, че било много красиво.

— Спомена ли нещо за светлина?

— Ами да, наистина, спомена. Ти откъде знаеш?

— Защото в описаните случаи винаги говорят за светлина, много ярка светлина. Хората се чувстват така, като че се къпят в светлина. Някои дори смятат, че тя ги променя.

— Според Ейми това място щяло да ми хареса, защото било пълно със светлина.

— Нещо друго?

— Не, не си спомням.

— Кога точно ти го каза?

— В мига, в който излезе от комата.

— Значи е много вероятно да е изпитала подобно нещо. Наистина не е имала време да го измисли. От друга страна твърдят, че когато човек изпадне в дълбоко безсъзнание или кома, много от спомените му се заличават.

— Добре, да приемем, че Ейми е изпаднала в предсмъртно състояние. Какво би означавало това за нея?

— Нещо, което тя никога няма да забрави. Твърди се, че хората, които са го изпитали, никога не го забравят, този спомен остава в мислите им до края на живота им. Разбира се, то ги обърква и обикновено зад всичко това те търсят да открият някакво специално

значение. Това изживяване, променя хората... Досегът със смъртта и погледът към отвъдния живот упражняват някакво влияние върху тях.

— Явно, че ти много знаеш за това преживяване, Маги — Джейк замислено се взря в нея.

— Виж какво, самата аз не съм го изпитала, но съм говорила с няколко души, които са го преживели. Докато живеех в Чикаго, се занимавах с благотворителна дейност. Четири години по няколко дни седмично работих следобед в заведение за неизлечимо болни. Тогава за пръв път чух за тези изживявания преди смъртта. Хората ми разказваха какво са изпитали и работата е там, че това ги успокояваше извънредно много.

— В такъв случай вярваш, че съществува подобно нещо?

— Човек би бил глупак, ако не се замисли над тези неща. Как би могло да се отхвърли предсмъртното изживяване? Или животът след смъртта? Или дори идеята за прераждането, например? Никой от нас не знае нищо. Нищо. В този свят има твърде много необясними неща. Аз съм последната, която би отхвърлила паранормалните феномени. Разбира се, че ги има. Аз съм човек с широки разбирания.

— Ейми никога не е чела много. Затова съм сигурен, че от книги въобще не е научила за изживявания преди смъртта, Маги.

Тя кимна.

— През последните години по телевизията също доста говориха на тази тема. Напълно съм убедена, че Ейми е преживяла нещо подобно. Дори за миг не допускам, че си го е измислила.

— Защо го казваш?

— От онова, което си ми доверявал за нея, Джейк, Ейми не притежава нужното въображение, за да си го представи.

— Май че си права — съгласи се Джейк, облегна се на стола и сподави една прозявка.

— Толкова си уморен след посещенията в болницата! — възкликна Маги. — Смятам, че е по-добре да си легнеш. Имаш нужда от почивка, а сутринта ще ставаш рано. Нали имаме събрание във фермата.

— Направо съм измъчен. Но, слава Богу, свършихме и последните планове за фермата. В последните дни ми се струваше, че нямат край.

— Напълно си прав — засмя се тя. — Но нали сега Хейвърс Хил изглежда великолепно?

— Благодарение на теб, скъпа моя Маги.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше ясен златист октомврийски ден. Листата на дърветата вече бяха променили цветовете си и представляваха букети от медно, златисто, ръждиво и розово.

Ейми се радваше на пейзажа зад малката къща на Джейк на път 341. Колко прекрасно изглеждаше всичко този ден! Такива зашеметяващи тонове, дърветата сякаш пламтяха. А небето беше идеално синьо, без нито едно облаче. Беше достатъчно топло, за да седи без яке, което бе свалила по-рано, докато обядваха с Джейк.

Тя облегна ръка на стола и затвори очи, радвайки се на слънцето. Чувстваше се отпусната и спокойна.

По-рано през седмицата Джейк я беше попитал какво би могъл да направи, за да я накара да се почувства по-добре, а тя му бе отговорила, че би искала да излязат на пикник някъде сред природата. Той предложи да я доведе в къщата си и тя остана доволна. Сега, след като не бяха заедно, ѝ бе любопитно да види къде живее той. Освен това ѝ харесаха дворът му с красивите дървета, градинката и тревата наоколо. Джейк ѝ показа дори работилницата си в червения хамбар.

Дочула стъпките му по пътеката, Ейми отвори очи.

— Ето, мила, нося ти сладолед и ябълков пай, точно както поиска.

— Глезиш ме. Радвам се на всяка минута тук — усмихна му се Ейми.

Той постави подноса в скута ѝ.

— По-късно ще искаш ли чай или кафе?

— Чай, благодаря. Джейк, не си забравил колко обичам ягодов сладолед с шамфъстък.

Джейк кимна доволен, че тя се чувства щастлива. Ейми никога не се оплакваше, но той знаеше, че напоследък често има болки. Ако този пикник ѝ помогне в страданието, значи си е заслужавало.

— Ще се върна след минутка, скъпа — каза той и се отдалечи по пътеката към кухнята. — И не ме чакай. Ще правя кафе.

Ейми близна от сладоледа. Хареса ѝ, но ѝ дойде много. Нямаше апетит. От ябълковия пай успя да преглътне само няколко хапки. Облегна се отново на стола в очакване Джейк да се върне в градината.

Изведнъж звуци от музика изпълниха въздуха и тя се усмихна на себе си, като си представи, че все пак е успял да постави навън тонколони. Кири Те Канава пееше „Молитвата“ на Тоска, а великолепият ѝ драматичен глас се носеше към небето.

— Откъде идва музиката, Джейк? — попита Ейми, когато той се върна, застана над нея и ѝ предложи чаша чай.

— От пеещите камъни, ето там, в цветната леха.

Тя се засмя от радост, той също.

— Няма ли да ядеш повече от десерта, Ейми?

— Не, Джейк, благодаря. Това, което опитах, беше чудесно.

Той отнесе чинията, а после седна до нея с чашата си с кафе.

— Надявам се, че пикникът ти хареса и ти беше приятно навън — изрече тихо и я погледна.

— Беше чудесно. И съм ти благодарна, че заради мен се отказа от единствения си свободен ден. Знаем колко ценни са ти неделите.

— На мен също ми беше приятно, Ейми. Знаеш, че съм готов да направя всичко възможно, за да ти помогна и да се чувстваш по-добре.

Тя се извърна леко на стола и го погледна в очите. Толкова много го обичаше. Той бе единственият мъж, когото някога бе обичала... Джейк заемаше специално място в сърцето ѝ и я караше самата тя да се чувства специална. Колко добър беше само! Ейми се смяташе за най-щастливата жена на света, понеже му беше жена. Нейните приятелки ѝ завиждаха, но бе сигурна, че виждаха в него само красотата. Единствено тя знаеше колко добър човек е в действителност.

— Какво има, Ейми, защо си се втренчила в мен?

— Просто си мислех колко отдавна се познаваме — тя прочисти гърлото си, а после продължи предпазливо: — В петък Мейвис ме заведе при адвоката, Джейк, и аз...

— Няма защо да се безпокоиш за развода точно сега. Нека първо да се справиш.

— Не ходих при него заради развода. Няма нужда от развод.

Той продължаваше да я гледа, а изразът му не се промени. Не знаеше какво да ѝ отговори.

— Аз умирам, Джейк — продължи тя. — Няма да доживея до края на годината... Знам, че...

— Но, Ейми, според доктора нещата вървят добре! — прекъсна я веднага той.

Ейми поклати глава.

— Той може и да си мисли така, но аз знам, че не е прав. Както и да е, отидох при адвоката, защото исках да си направя завещание. Необходимо е, след като мама умря. Тя ми остави къщата си в Ню Милфорд заедно с мебелите и всичко останало, което притежаваше. Също и малко пари. Така че направих завещание и оставих всичко на теб.

Известно време Джейк я гледаше безмълвно. После изрече:

— А леля ти Вайълет и Мейвис? Те са ти най-близки.

— Не са. Ти си ми най-близкият, Джейк Кантрел. Все още сме женени, дори и да не живеем заедно. И като твоя съпруга ти завещавам всичко, което притежавам на земята. С изключение на някои неща, които съм определила за леля Вайълет и Мейвис — някои от бижутата на мама, порцелан, ей такива дреболии. Искам ти да получиш всичко.

— Не знам какво да кажа — започна той и внезапно спря, взирайки се в нея.

Ейми му се усмихна слабо.

— И не е необходимо, Джейк.

— Щом така си пожелала, тогава ти благодаря, Ейми — измънка той, не знаейки какво друго да рече.

— Има още нещо... Искам да ти се извиня, Джейк и да ти кажа колко съжалявам, че бях лоша съпруга.

— Ейми, за Бога, не си била лоша съпруга! — извика той. — Винаги си правила най-доброто, на което си била способна. Знам.

— Най-доброто не беше достатъчно. Не и за теб, Джейк. Винаги съм била песимист, апатична и никога не ти помагах, когато се стараеше да направиш живота ни по-добър. Вършех всичко погрешно и сега наистина съжалявам.

Той я изгледа безмълвно и отново не знаеше какво да й отговори.

— Аз наистина умрях след катастрофата — продължи Ейми. — Душата ми напусна тялото. Пренесох се на друго място, в други измерения. Видях баща си, после и майка си. Така разбрах, че тя е мъртва. Имаше и един стар дух, който се грижеше за мен — Марика, и

тя ме заведе в кристалната пещера на мъдростта. Там се срещнах с други две жени — духове, които ми показаха колко грешки съм направила. Пред очите ми премина целият ми живот, Джейк. Видях миналото си, както и твоето...

Джейк мълчеше.

— Сега вече не мога, да променя нищо в живота си, защото нямам време. Станах такава, каквато би трябвало да бъда винаги, и трябва да се опитам да се коригирам — Ейми се облегна на стола си и се взря в Джейк. — Не вярваш, нали? На това, че умрях и се върнах отново.

— Вярвам ти — отвърна той. — Знам, че има и други хора, преживели нещо подобно, и за тях за написани няколко книги.

— Това не ми е известно, но не смятам, че само аз съм се сблъскала с подобно нещо.

— Това, което ти се е случило, се нарича предсмъртно преживяване, Ейми.

Тя кимна, приведе се напред и пак се взря в Джейк.

Той примигна. Очите ѝ изглеждаха по-светли и пълни с живот, за разлика от друг път, а лицето ѝ засия от усмивката, която се разля по него.

— Видях не само моето минало, а и твоето, Джейк. Както и бъдещето ти. Моето бъдеще не видях, тъй като няма такава. Поне не в този живот.

— Видяла си бъдещето ми?

— Да. В живота ти има една жена, Джейк, и ти много я обичаш. Тя е по-възрастна от теб, но това няма значение. Вие двамата сте предопределени да бъдете заедно. Предопределени сте открай време и целият ти живот е представлявал пътуване към нея. Както и нейният. Някога душите ви са били съединени в една, а после са ви разделили. През целия си живот неволно сте се стремили да се съедините отново. И най-накрая сте се намерили.

Джейк отвори уста, но не можа да изрече нито дума.

— Тази жена — другата половина на духа ти, носи твое дете — продължи Ейми. — Бременна е в пети месец. Бебето трябва да се роди през февруари. Момче е, Джейк, ще имаш син, какъвто винаги си желал. Бъдещето ще бъде добро за теб. Ще забогатееш, ще започнеш свой бизнес, както винаги си искал. Той ще се развива добре, а тази

жена, която ти е предана и ще стане твоя съпруга, ще ти бъде и партньор в бизнеса. Ще имаш всичко, което някога си желал, Джейк, но което така и не успя да постигнеш с мен. Не бива да позволяваш успехът да те променя или главозамайва. Ти си толкова добър...

— Ейми, не мога да намеря думи. Вярно е, срещнах една жена през април. Никога не съм ти споменавал за нея, защото не исках да те наранявам по някакъв начин...

— Не говори повече, не е необходимо. Аз съм тази, която те нарани. Това ми беше показано и ме върнаха обратно, за да уредя отношенията си с теб и да ти помогна за бъдещето.

— Как да ми помогнеш?

— Като ти покажа правилния път. Ти вече си тръгнал заедно с жената, която ти е толкова близка по душа. Тя е силна, умна и трябва винаги да я слушаш — Ейми кимна. — Да, винаги трябва да се допитваш до мнението ѝ. Но и да следваш инстинктите си. Обикновено си прав. Имай повече вяра в себе си.

— Не знам какво да ти кажа — започна Джейк и спря. Ейми го наблюдаваше напрегнато и той си даде сметка колко е прекрасна. Бе претърпяла огромна промяна. Лицето ѝ сияеше, бледосините ѝ очи изглеждаха по-ярки и блестяха, дори перуката на руси къдрици, която носеше изглеждаше точно за нея.

— Сега е мой ред да ти кажа, че си се втренчил в мен! — възкликна Ейми.

— Мислех си колко сияйна изглеждаш.

— Наистина така се чувствам. Вътрешно. Обещай ми нещо, Джейк.

— Да, Ейми, ще го направя. Кажете какво е то.

— Да се ожениш веднага, след като умра. Недей да живееш в траур. Във всеки случай ще бъде фалшиво, след като сме разделени почти две години — тя направи пауза и го погледна право в очите. — Дори по-дълго, ако броим годините, когато живеехме заедно, но не общувахме. Обещавах ли?

Той кимна.

— Мисля, че скоро ще умра, Джейк.

— Ейми...

— Има още нещо, което бих искала да ти кажа, и то е: — Любовта е най-важното нещо на света.

— Знам, права си.

Ейми се усмихна лъчезарно и изрече доверително:

— Не се страхувам да умра. Вече не. Знаеш ли, разбрах, че има живот след смъртта. Не е такъв, какъвто го знаем тук, а има други измерения. Ще се радвам да се отърся от тялото си. Тогава най-последно духът ми ще бъде свободен...

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маги стоеше до прозореца на кухнята и се взираше навън, чудейки се какво ли се е случило на Джейк. Валеше силно, дребните снежинки като кристалчета се залепваха за стъклата. Тя винаги се тревожеше за него, когато времето бе лошо. Тогава пътищата стават опасни.

Преди Коледа винаги стават задръствания, очевидно затова се бави. Обещал бе да се върне до два часа, но вероятно се е задържал в Малкия театър в Кент. Отиде там по молба на Саманта, за да огледа една от осветителните инсталации, която предната вечер бе гръмнала. Никой от сценичните работници не знаеше как да я поправи. И след като бе творение на Джейк, Саманта и Маги знаеха, че той ще може да разреши проблема.

Мислите на Маги се отнесоха за миг към пиесата. Премиерата на „Салемските вещици“ беше през септември и за голяма изненада на всички, още се играеше. Билетите за представленията през уикенда винаги бяха разпродадени. Саманта бе в стихията си като продуцент, режисьор и собственик на театъра.

Като се извърна от прозореца, Маги прекоси стаята. Напоследък крачеше по-бавно. Бе влязла в седмия месец на бременността. Бебето трябваше да се роди след два месеца и тя нямаше търпение. Вече доста бе натежала.

Приседна до кухненската маса и хвърли поглед към списъка с подаръците. Почти бе привършила с пазаруването за Коледа. Беше събота, шестнайсети декември, и Джейк щеше да купи всичко останало, от което имаше нужда. Маги знаеше, че силите няма да ѝ стигнат да се блъска повече из магазините.

Поне нямаше да готви за Коледа. Двамата с Джейк щяха да прекарат празника със Саманта. Щеше да бъде голям ден, разбира се, вечерта пък Саманта щеше да дойде у тях заедно с някои артисти и други участници в театралната труппа. Маги бе решила да предложи студен бюфет за вечеря, така би ѝ било много по-лесно.

Изправи се и тръгна с тежки стъпки към малката всекидневна. Приблужи се до елхата и радостно я загледа. През последните две седмици двамата с Джейк я бяха украсявали бавно и постепенно най-вече защото той беше изключително зает с бизнеса си. А тя вече бе мъчноподвижна и не можеше много да му помага.

Маги се усмихна и сложи ръце върху корема си. Бебето бе нейното съкровище. Нейното и на Джейк. Той нямаше търпение детето да се роди. През цялото време ѝ трепереше, сякаш бе направена от кристал.

С критичното си око Маги забеляза, че някои клони на елхата все още са почти голи. Вероятно днес ще имат време да се отбият в „Сило“ и да купят още златни и сребърни висулки, ангелчета ѝ плодове. Двамата с Джейк решиха дървото да бъде предимно в сребристо и златисто и само тук-там да сложат по нещо червено и синьо.

Маги бавно отиде до кухнята и пак застана до прозореца. Искаше ѝ се вече да се е прибрал. След малко включи радиото. Разнесе се нежен и мелодичен глас:

*Слушайте как пеят ангелите-пратеници,
слава на родения крал.
Мир на земята и милост...*

След няколко минути спирачките на пикапа изскърцаха в двора. Застина в очакване, вперила поглед във вратата.

Както винаги, щом видеше Джейк, тя усещаше въздействието му чак със стомаха си, дори и след кратко отсъствие. Понякога се безпокоеше, че го обича твърде много.

— Върнах се, скъпа — Джейк отривисто приближаваше към нея, а стъпките му оставяха сняг върху чистия под. Но Маги не му направи забележка.

— Здравей! — отвърна тя светнала. — Бях започнала да се безпокоя. Чудех се какво те е забавило толкова.

— Тая глупава система, която съм измислил! — възкликна той, прегърна я и я целуна по бузата.

— Джейк, лицето ти е ледено, ръцете също. Защо не си сложи ръкавици и шал?

Той ѝ се ухили по момчешки.

— Престани да се безпокоиш за мен! Нищо ми няма. Та така, системата ще издържи днес и утре. Но ми се струва, че другата седмица трябва да сменя жиците. Саманта ще ме убие, ако не я направя идеална, а тя не е.

— Искаш ли кафе?

— О, не, мисля, че е по-добре да тръгваме. Снегът вали силно и сигурно ще ни отнеме половин час, докато стигнем до Ню Милфорд. Пригответе ли си растение за Ейми?

— Там е, върху бюфета.

— Много красиво си го вързала със синята и сребърна панделка, Маги — погледна го Джейк.

Тя кимна, радостно изчервена.

— Ще тръгваме ли, Джейк?

— Само да донеса палтото ти.

Снегът спря да вали, когато стигнаха до Ню Милфорд, и слънцето светеше от безоблачното синьо небе.

Маги се държеше здраво за ръката на Джейк, докато вървяха по пътеката. Имаше сняг върху плочите, с които бе постлана, и тя се боеше да не се подхлъзне.

— Ето тук — каза Джейк след няколко секунди.

— Чакай да го развържа — докато говореше, той свали хартията от растението и я натъпка в джоба си, наведе се и внимателно постави малкото вечнозелено храстче върху пресния гроб.

После се изправи, обърна се към Маги и я прегърна през раменете.

— Доволен съм, че дойдохме — изрече тихо. „Щом се ожените, веднага елате на гроба ми“ — така ми поръча и после ме накара да ѝ дам дума.

— Сега тя най-последно почива в мир — тъжно издума Маги. — Отърва се от болките и страданията.

— Духът ѝ е свободен, скъпа. Накрая Ейми не се страхуваше от смъртта.

Маги свали ръкавиците си, наведе се над гроба и оправи панделката. Широка ѝ златна халка проблесна в следобедната слънчева светлина.

— Защото знаеше къде отива — прошепна Маги.

Известно време двамата стояха безмълвно прегърнати, зареяни в собствените си мисли. Джейк си мислеше за Ейми, която почина две седмици по-рано. Бе я познавал почти през целия си живот, беше и ученическата му любов. Но някак всичко се развали между тях. Все пак до последния ѝ ден останаха приятели. Беше доволен, че успя да ѝ даде утеха в края на живота ѝ и че ѝ помагаше по време на боледуването. Беше при нея, когато тя издъхваше и последните ѝ думи бяха за него: „Благославям те, Джейк. Теб, жената, която обичаш и бебето“.

Седмица след кончината ѝ двамата с Маги се ожениха, като изпълниха желанието на Ейми да го направят непосредствено след смъртта ѝ. По настояване на Саманта сватбата се състоя в къщата ѝ във Вашингтон. Тя бе уредила и местен съдия — приятел на семейството ѝ, да изпълни кратката церемония. Сам и Алис Ферие — художничка на костюмите на театралната трупа, бяха свидетели.

Джейк никога нямаше да забрави сутринта на предната събота — техния сватбен ден. Маги изглеждаше невероятно красива и пълна с живот. Беше облечена със синя вълнена рокля за бременни, отразяваща цвета на очите ѝ. Когато съдията ги обяви за мъж и жена, двамата с Маги се просълзиха.

Сам даде обяд и няколко души от трупата на „Салемските вещици“ дойдоха, за да се чукнат с тях и да им пожелаят всичко най-добро. Това беше най-прекрасният ден в живота на Джейк.

— Смятам, че е време да тръгваме, Маги. Пак започва да вали.

Двамата закрачиха по пътеката, която водеше към изхода на гробището. В един миг Маги вдигна очи към небето и високо над тях забеляза едва доловимата арка на дъга. Тя примигна на ярката слънчева светлина и отмести очи. Когато отново погледна нагоре, дъгата вече я нямаше.

Здраво държейки ръката на Джейк, докато продължаваха да вървят по пътеката, неочаквано Маги изрече:

— Цикълът на живота е безкраен и никога не се променя.

— Какво искаш да кажеш? — попита той, погледна я и се намръщи.

— Неотдавна един от нас си отиде... скоро ще се роди друг... Така върви животът. Неизменно. Една душа намира покой, друга се ражда.

Джейк кимна и мълча, докато излязат от гробището и стигнат до джипа. След като помогна на Маги да се качи и самият той се настани на шофьорското място, наведе се към нея и я целуна по бузата.

— Обичам те, скъпа моя Маги — каза. Погледна наедрелия й корем, сложи ръка върху него и добави: — Обичам и нашето бебе. То ще се роди благословено.

— Знам — отвърна Маги и му се усмихна в очите. — Хайде, мили, време е да се прибираме у дома.

У дома, помисли си Джейк, докато пъхаше ключа и палеше колата. У дома.

Издание:

Барбара Тейлър Брадфорд. Дом под дъгата

ИК „Бард“ ООД, София, 1997

Редактор: Анна Стаменова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.